

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ЕРА ИЗБРА ЗА ВАС:

Драматично, истинско и чувствено – Джоана
е способна да трогне и най-студеното сърце!

Елизабет Адлъ,

ДЖОАНА КИНГСЛИ

820/899

Р. 54

Дали една
силна, самотна
жена може
да надмогне
съдбата?

СИЛАТА НА СЪДБАТА

ИЗДАТЕЛСТВО

epa

ДЖОАНА КИНГСЛИ СИЛАТА НА СЪДБАТА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Трагични събития принуждават Вал Къмингс да напусне провинциалния Бъфало и да потърси работа в Ню Йорк, за да осигури по-добър живот за себе си и за бъдещото си дете.

Един дъждовен ден съдбата я среща с млад мъж, който впечатлен от нейната интелигентност и решителност, ѝ помага да се впусне в опасните води на издателския бизнес. Амбициозна и находчива, Вал успява да създаде най-търсеното списание, което докосва съкровените мечти на всяка жена.

Ала докато медийният свят я признава за новатор в бизнеса, личният живот на Вал е белязан от едно-единствено чувство — самотата. Бляскавата ѝ кариера често е помрачавана от изнудване, преследване и болка. Вал упорито се бори за любовта на отчуждените си дъщери.

По ирония на съдбата тази необикновена жена, която успешно продава мечти на другите, все още не е срещнала мъжа, с когото да сподели остатъка от живота си...

ПЪРВА ЧАСТ

ПОКАНИ

„Госпожица Валентина Къмингс настоява за удоволствието да присъствате на сватбеното ѝ тържество с мъжа на мечтите ѝ, което ще се състои в първия ден от остатъка от живота ѝ в три часа следобед в рая.“

ПЪРВА ГЛАВА

Малибу, Калифорния

Великден, 10 часът

Точно преди да ѝ връчат поканата, Теди Дариан приключваше с приготовленията за друга сватба — една от най-зрелищните в Холивуд. Режисьорът на четири от най-касовите филми през последните години щеше да се жени за млада, но вече известна актриса. Това щеше да бъде сватбата на десетилетието.

Както обикновено, Теди бе свършила безупречна работа, която напълно отговаряше на репутацията ѝ на най-вдъхновен и търсен организатор на сватби в Холивуд. В градината на младоженците бяха докарани две хиляди растения — бугенвилия, жасмин, орхидеи и десетки екзотични представители на флората, за да превърнат имението в Малибу в тропически рай. В храстите дискретно бяха поставени лазери, които щяха да осветят дванайсетте декара с разноцветни светлини, след като се стъмнеше. Вечерята се приготвяше под зоркия поглед на четирима от най-добрите готвачи във Франция, всеки от които щеше да получи хонорар от двайсет и пет хиляди долара.

Теди щеше да вземе седемдесет и пет хиляди. Това беше само малка част от доходите ѝ. Преди няколко години тя бе вложила спестяванията си в сградата Дариан Вила, комплекс от бални зали в долината Сан Фернандо. Една сватба струваше средно около двайсет хиляди долара и макар че в Дариан Вила тържество за двеста и петдесет гости излизаше петдесет хиляди, имаше достатъчно клиенти и помещенията бяха резервирани през цялата година.

Ето защо Теди не трябваше да е нервна, ако се изключи фактът, че още жадуваше да бъде най-добрата, човекът, на когото разчитат най-известните звезди, ако искат тържеството за третия им брак да надмине по пищност първите две. Теди беше уверена, че днес ще отговори на това очакване. Огледа още веднъж всички детайли. Погледът ѝ спря на десетките гълъби в красиви клетки, плаващи в басейна. Птиците, символизиращи любовта, щяха да бъдат пуснати в

мига, когато младоженците кажеха „да“ пред свещеника. Клиентът бе настоял церемонията да се състои сутринта. Желанието му беше необикновено, но младоженецът заяви, че не иска да прахосва целия ден в очакване да сключи брак.

— Хей, слушайте! — извика Теди на помощниците си, които се бяха разпръснали из градината и извършваха последните приготовления. — Гостите ще започнат да пристигат след петнайсет минути. Всичко готово ли е?

Един по един те отговориха, че ще приключат след една-две минути.

Макар че не привличаше вниманието, Теди Дариан бе висока, русокоса, с изящно изваяни черти и леденостудени сини очи. Издокараше ли се, никой не можеше да я отличи от филмовите звезди.

Тя огледа за последен път градината и тръгна към къщата, за да каже на клиента си, че всичко е готово.

— Госпожице Дариан? — попита млад мъж в сепъл черен костюм и със слънчеви очила.

— Всъщност съм госпожа.

Теди се бе развела с последния си съпруг, но смяташе, че ще е добре за бизнеса, ако запази обръщението „госпожо“.

Мъжът ѝ подаде плик.

— Това е за вас.

И си тръгна. Теди изпита желание да го спре и да попита кой го е изпратил, но изгаряше от любопитство да види какво има в плика.

Отвори го, извади картичка и се вторачи в текста. Покана за сватба. По името, часът и мястото не бяха упоменати.

Теди не се усъмни, че поканата е сериозна. Мигновено разбра, че това е и послание... дори предизвикателство.

Изведнъж я обзе гняв и едва не скъса поканата. По дяволите, как би могла дори да си помисли, че ще отиде...

После се овладя и потисна гнева си. Не можете да не изпита възхищение. Нямаше значение дали щеше да разбере отговорите на загадките, или щеше да приеме поканата. Най-важното беше, че Валентина Къмингс се омъжва. В този факт Теди съзря привлекателна възможност да организира най-бляскавата сватба в кариерата си.

Вашингтон

12 часът

Звънецът в дома на Джес Колдър в Джорджтаун иззвъня точно в дванайсет. Тя се обличаше за обяда със служител на Белия дом, който бе намекнал, че ще ѝ разкаже няколко пикантни клюки. Както обикновено, Джес бе прекарала сутринта пред компютъра, подготвяйки новинарската си рубрика за другия ден. Тя хукна към вратата, като продължаваше да реше светлорусите си коси. Небесносинята ѝ копринена блуза не беше прибрана в черната пола.

— Почакайте — каза Джес, грабна илика от младия мъж и започна да рови в чантата си.

— Не е необходимо, госпожо — рече куриерът, отгатвайки намерението ѝ. — Плащат ми много добре.

Това беше странно. Никой в днешно време не отказваше пари, особено във Вашингтон. Джес затвори вратата и сложи плика на масичката в коридора. Сигурно ѝ изпращаха покана за прием в някое посолство, където посрещаха виден гост, или за вечеря, давана от влиятелен човек.

Популярната ѝ рубрика за политически клюки „Колоната на Колдър“ я бе направила желан гост във висшите кръгове във Вашингтон.

Но думите: „Плащат ми много добре“ се бяха запечатали в паметта ѝ и на Джес ѝ хрумна, че куриерът може да е донесъл нещо необикновено. Тя се приближи до масичката и отвори плика.

Щом прочете текста, притесненията ѝ ще отиде ли навреме на срещата се изпариха. Изтича в кабинета и грабна телефона.

— Може ли да говоря с госпожица Къмингс? — попита.

— Съжалявам, но тя ще се върне след няколко часа — отговори секретарката.

— Обажда се Джес Колдър...

— О, госпожо Колдър, знам, че тя би искала да говори с вас, но не ми е оставила телефонен номер, на който да се свържа с нея.

— Няма нищо. Пак ще я потърся. Само ѝ предайте, че... много се радвам за нея.

— Разбира се.

Джес затвори, вторачи се в картичката и се усмихна. Какво ли бе намислила Валентина? Поканата беше нарушение на етикета.

„Тифани“ и „Картие“ отказваха да отпечатват покани за сватби, чийто текст не отговаря на традиционните изисквания.

Но в същото време никак не се изненада, че са приели да отпечатат тази покана.

Може и да беше нарушение на правилата, но ако някой можеше да си го позволи, това бе Валентина Къмингс.

Рим

20 часът

Публиката на голямата антична арена във Вечния град чакаше да види дали участниците в битката ще спечелят благосклонността ѝ в мига на истината.

Но в тази нощ, две хиляди години след онези стълкновения на живот и смърт между лъвове и гладиатори, се водеше друга борба за оцеляване. Джакомо Анджелини, известен дизайнер на модни облекла, бе убедил кмета на Рим да му позволи да покаже най-новите си модели в Колизея. Макар и наполовина в руини, световноизвестният амфитеатър представляваше великолепен фон за пролетно ревю. Най-известните манекенки в света дефилираха сред арките, осветени от лилавото нощно небе. От високоговорителите се разнасяше рев на лъвове и крясъци на тълпа — коментарът на Анджелини за етиката в модния бизнес.

Оживлението беше най-голямо в старите подземия, където в миналото са били държани християните, преди да ги изпратят на смърт. Полуголи манекенки тичаха насам-натам, помощничките на дизайнера се суетяха около тях...

Насред цялата тази трескава дейност една млада жена спокойно се приготвяше за ревюто. Беше известна като Даяна. Притежаваше класическата красота на древногръцката богиня — бяла кожа, гарвановочерни коси и сребристосиви очи.

Почти всяко представяне на пролетна модна колекция завършваше с булчинска рокля. В търсене на оригиналност и сензационност дизайнерите развихряха фантазията си — богато надиплени дантелени рокли, бюстиета, разголващи гърдите, изящни копринени воали и тоалети от черна или змийска кожа.

Джакомо Анджелини знаеше, че съчетанието между булчинската му рокля и жената, която щеше да я демонстрира, ще предизвика сензация. Даяна беше най-красивата жена в този бизнес, който изобилстваше от хубавици. Той се радваше, че бе успял да я убеди да участва в ревюто. Преди няколко седмици тя бе обявила, че след тази вечер ще се откаже от професията на манекен и ще започне кариерата, за която бе мечтала.

Анджелини се усмихна, като си спомни как се запознаха преди десет години. Даяна търсеше работа като помощник-моделиер, за да научи занаята. Вече бе ходила в Париж и бе получила отказ във всяка модна къща. Имали списъци с момичета, които чакали за тази работа. Коя парижанка не искала да учи моделиерство? Ето защо Даяна дойде в Рим.

Когато влезе в офиса му на Виа Венето, дизайнерът беше в голямата зала. Бе коленичил пред една от секретарките си и експериментираше различни модели с няколко метра муселин, забождайки плата с карфици. Младата американка попита дали имат свободно място за помощничка.

— Съжалявам — отговори секретарката. — Всичко е заето.

— Ще работя за малко пари. Може ли да говоря със синьор Анджелини и да го попитам дали ще ми даде възможност?

Момичето явно не знаеше как изглежда Анджелини, а и дизайнерът не се представи, затова секретарката продължи да отговаря вместо него.

— Няма смисъл. Той има предложения от десетки студентки, много от които с радост биха му платили, за да работят тук.

Анджелини погледна през рамо американката, която си тръгваше, и мигновено бе поразен от походката ѝ. Момичето вървеше като... Клинт Истууд. Като каубой!

Заинтригуван, дизайнерът опита да види лицето ѝ в огледалото. Успя да го съзре за миг, но това беше достатъчно.

— Почакайте! Аз съм Анджелини. И ще ви назнача на работа.

Той ѝ предложи да я наеме като манекенка, на която да изпробват новите модели, и добави, че ако научи специфичната походка, може да представи някой тоалет на следващото ревю.

Първата ѝ реакция беше да се изсмее. Да бъде кукла, която не твори нищо? Не, това не било за нея. Пък и Даяна едва ли щеше да се

вмести сред младите жени, които се занимаваха с тази работа. Тя не употребяваше грим, обличаше се само в джинси, фланелки и пуловери и косите ѝ бяха вечно разрошени. Раздърпана, неподдържана и възприемана като тромава заради странната си каубойска походка, тя не минаваше за особено привлекателна.

Но Джакомо Анджелини бе виждал много хубавици, отговарящи на традиционните представи за красота, и ценеше нестандартното.

— Вие искате да се занимавате с мода, тогава какво значение има дали ще го постигнете, като обличате роклята или като работите на колене, за да изготвите модела?

— Има значение, ако някой ме кара да стоя на колене и да му духам. Нали това искате от манекенките си?

Дали момичето щеше да си заслужава неприятностите? Анджелини реши да опита още веднъж.

— Изглеждате способна да се защитавате от посегателства. Предлагам ви възможност да бъдете там, където се създават моделите. Не е онова, което сте планирали, но ще се научите, обещавам ви. Какво ще кажете, боваро?

— Не говоря италиански.

— Боваро означава каубой. Нарекох ви така, защото вървите като Клинт Истууд.

Тя се засмя непринудено — нещо, което показваше, че не е суетна.

— Боваро, а? Това ми харесва. Макар да съм свикнала да ми казват, че вървя като Джон Уейн. — Тя замълча, после добави: — Е, какво пък, по дяволите? Ще опитам.

След като се съгласи да приеме работата, тя не само обличаше каквото ѝ кажеха, но и изпълняваше всичко, което се изискваше от нея — прически, маникюр и гимнастика, за да поддържа във форма тялото си. Не стана суетна, но започна да се отърсва от безразличието си под внимателните напътствия на Анджелини.

Дизайнерът я включи за пръв път в представянето на колекция, вдъхновена от самата нея — адаптации на теми, цветове и модели, свързани с каубоите и Дивия Запад. Даяна демонстрира кожени миниполи и панталони, които станаха толкова популярни, че наложиха тази мода в целия свят. Американката оправда доверието на Анджелини. Скоро всички в бизнеса заговориха за нея.

Той ѝ позволяваше да приема и други предложения и беше доволен, че тя идва винаги когато я повика. Даяна пътуваше из цял свят и понякога прекарваше седмици в други градове, но винаги се връщаше в мансардата на една от тесните улички около Трастевере, където се бе настанила. Обикновено се прибираше с мъж — всеки път различен, с когото се бе запознала във водовъртежа на нощния живот в Рим.

И сега, след като десет години бе живяла по този начин и докато още беше млада, Даяна искаше да се върне към първата си амбиция. Успехът щеше да ѝ позволи да се установи на едно място и може би да избере мъж, с когото да сподели остатъка от живота си. Смяташе, че ако престане да бъде безразлична към себе си и към работата си, това ще сложи край и на апатията ѝ към любовта. Пък и самостоятелната кариера би улеснила завръщането ѝ в Америка.

Ето защо появата ѝ тази вечер в кулминацията на ревюто на Анджелини щеше да бъде последната в попрището ѝ на манекен. Булчинската рокля, която щеше да демонстрира, беше изработена от изящна мрежа от малки златни венчални пръстени. Даяна щеше да бъде придружена от мускулести, полуголи млади мъже, носещи тритон — поредният ироничен коментар на Анджелини за съвременния брак — гладиаторска битка, в която силните и независими жени се включват едва когато бъдат победени от мъжете в първобитна схватка.

Приготовленията на роклята приключваха, когато в коридора се чуха гласове.

Анджелини отиде да види какво става. Млад мъж с мотоциклетна каска и очила гневно крещеше на италиански на двамата служители на охраната, наети да пазят манекените от нежелани посетители.

— Какво става? — попита моделиерът.

Младият мъж отговори, че е куриер и трябва да предаде съобщение на една от манекенките. Той извади плик и го показа на Анджелини.

Дизайнерът прочете името на получателката и каза:

— Аз ще ѝ го дам.

— Не. Инструкциите ми са...

— По дяволите инструкциите ти! Дай го, че ще се ядосам.

Куриерът се поколеба, сви рамене, даде съобщението и си тръгна.

Анджелини погледна плика, адресиран до Даяна. Дали беше документ? Или любовно писмо? Ако го прочетеше сега, щеше ли Даяна да се разстрои толкова много, че да не може да свърши добре работата си?

Анджелини импулсивно отвори плика. Ако смяташе да ѝ го покаже сега, трябваше да знае какво има вътре.

В мига, в който го видя, реши, че това е най-подходящият момент да ѝ връчи съобщението, и забърза към нея.

— За теб е. Току-що пристигна. Покана за сватба. Повод за радост, нали?

— Може би — загадъчно отговори тя, затвори плика и тръгна към сцената.

Анджелини я последва. Дали трябваше да ѝ каже нещо, за да я успокои? От очите ѝ се стичаха сълзи. Гримът ѝ щеше да се размаже! Но после осъзна, че не може да иска повече. Разплакана булка! Идеално!

Тя тръгна нагоре по стълбата и след миг се появи в светлината на прожектора. Дори от разстояние Анджелини видя сълзите, блестящи по лицето ѝ.

Запита се защо поканата я бе разстроила толкова много, но не съжали, че ѝ я бе дал. Появата на разплаканата Даяна в булчинска рокля развъълнува публиката. Избухнаха аплодисменти.

Ню Йорк

15 часът

Валентина Къмингс седеше сама на обичайната си маса в ъгъла. Ресторантът беше близо до сградата, където работеше, и три-четири пъти седмично тя се срещаше на обяд с рекламни и туристически агенти, собственици на хотели, издатели и дизайнери на облекла. Но днес Валентина искаше да бъде сама, за да помисли за миналото и бъдещето.

Сервитьорът, който бе свикнал да я вижда увлечена в оживени разговори, няколко пъти я попита дали всичко е наред, очевидно загрижен, че е сама.

— Желаете ли още нещо, синьора Къмингс? — попита той, след като Валентина приключи обяда си с кафе.

Тя се замисли за миг.

— Колко е часът, Мануел?

— Петнайсет и пет.

Значи в Рим беше девет вечерта. Трите покани сигурно вече бяха предадени.

— Да. Шампанско. Имаш ли нещо против, ако се присъединиш към мен, Мануел? Искам да вдигна наздравица.

— За мен ще бъде чест, синьора Къмингс.

След минута Мануел донесе изстудена бутилка от най-хубавото шампанско и две кристални чаши.

— Добре. За какво е наздравицата?

Валентина Къмингс вдигна чашата си.

— За булката, Мануел. За всички булки!

— Аха. За всички булки. — Той изпи шампанското си и се засмя. — Трябваше да се досетя, госпожице Къмингс. За какво друго бихте вдигнали наздравица?

Валентина не отговори. Мануел се поклони и се отдалечи.

Да, наистина, за какво друго? През целия си живот Валентина се занимаваше с булки и сватби и постоянно мислеше за церемониите, символиката, красотата на младоженката и за изпълнените с надежди и радост чувства в сватбения ден.

Досега, колкото и да искаше да бъде булка, срещу това желание бе заговорничило всичко в живота ѝ — съдбата, амбициите, миналото, капризите на човешкото сърце, което понякога отказва да се подчини на разума. Макар че, ако мечтата ѝ се бе сбъднала, дали животът ѝ щеше да бъде по-беден и скучен?

Мислете ѝ се върнаха към първите дни на копнеж. Тя отново напълни чашата си.

— За булката — каза тържествено. Спомените сякаш оживяха.

ВТОРА ГЛАВА

Бъфало

Декември, 1946 г.

Никога нямаше да забрави как в онова утро се събуди от леденостудено докосване по лицето. Беше сънувала, че над нея се навежда принцът от страната на кристалните замъци и хладните му устни премахват магията.

Щом отвори очи, Валентина Куменичи видя, че клоните на дърветата навън са отрупани със сняг. Прозорецът беше открехнат и вятърът навяваше снежинки в стаята. Тя докосна лицето си и усети влагата на разтопената снежинка, която я бе събудила.

Валентина беше на осемнайсет години и имаше гарвановочерни коси, тъмносини очи, бяла като порцелан кожа, овално лице с високи скули и малък, правилен нос. Никой принц не можеше да бъде обвинен, ако я помислите за Спящата красавица.

Тя отметна завивките и хукна към прозореца. Снегът бе засипал всичко и блестеше под лъчите на изгряващото слънце. Обикновено гледката навън съвсем не беше вълшебна. Но днес природата сякаш се бе постарала да разкраси грозния двор на къщата на чичо ѝ в очакване на най-прекрасния ден.

Както правеше всяка сутрин през последните няколко седмици, след като се събудеше, Вал се приближи по дрешника, за да погледа булчинската рокля, която бе закачена там. Не беше сън. С Тед щяха да се оженят след месец.

Вал непрекъснато мислеше за сватбата.

Колко дълбоко грешаха всички — чичо ѝ, братовчедите, момичетата във фабриката и дори Тед и семейството му. Смятаха я за разглезена, защото Валентина бе настояла за венчавка в църква, ушита по поръчка булчинска рокля на стойност стотина долара, цветя и тържество в ресторант „Молвина“. Упрекваха я, че прахосва средства за сватбени тоалети и пищни празненства. Парите трябвало да се използват за началото на новия живот със съпруга ѝ и за създаването на приличен дом. Разбира се, в Америка жената не била длъжна да

носи зестра, но това не означавало, че момиче като Валентина трябва да изхарчи всичките си спестявания за суетни прищевки.

На всички възражения Валентина отговаряше, че парите са нейни и ще прави с тях каквото иска. Но близките ѝ продължиха да натякват, че щом иска да бъде като богатите момичета, трябва да се омъжи през юни, каквато е традицията. Тогава Валентина отиде в библиотеката и прочете, че за някои народи предпочитаният месец за сватби е януари. Древните гърци го наричали „сватбения месец“ и го смятали за свещен и посветен на Хера, покровителката на брака.

Ето защо Тед щеше да се прибере на Коледа, щяха да прекарат заедно празниците и после, на Нова година, да се оженят.

Валентина не можеше да чака повече. През последните няколко години, докато Тед беше на хиляди километри от нея, тя изпитваше отчаяно желание да му принадлежи. Нетърпението ѝ се засилваше от факта, че той не беше освободен от военната служба като мнозина други, когато войната свърши. Тед беше син на емигранти от Германия и беше особено ценен за американската армия, защото знаеше немски. След капитулацията на германците Тед бе изпратен в специален отдел, където взимаха показания от нацистките лидери, котиха да бъдат съдени в Нюрнберг за военни престъпления. Допълнителната служба в армията беше доброволна. Тед писа на Вал, че е виждал с очите си неописуемите злини на нацистите и се гордее с приноса си да бъдат осъдени. Идеализмът му я накара да го обикне още по-силно.

Вал непрекъснато мислеше за онази нощ през август, когато Тед се бе върнал в отпуск. Споменът беше прекрасен, но и жесток.

* * *

— Може ли вече да отворя очи?

— Само още минутка. Внимавай. Не бързай.

Тя бе затворила очи и вървеше предпазливо. Тед бе сложил едната си ръка на рамото ѝ, за да я насочва, а в другата държеше газена лампа. Бе взел Вал след работа и ѝ бе казал, че има изненада за нея.

Тед бе спечелил сърцето и душата ѝ в деня, в който видя как съучениците ѝ я закачат, и се намеси, за да я спаси от тях. Валентина беше в Америка отскоро. Тя бе сред щастливците, успели да напуснат

опустошената от войната Европа, защото имаше роднини, готови да я приемат. А Тед беше първият непознат, който я накара да се почувства добре дошла. Той беше високо, хубаво момче, със сини очи и златисторуси коси, изявен спортист в училище. Беше пет години по-голям от нея. Вал имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от вълнение, когато Тед я заговори.

В онази вечер през август двамата вървяха по пътеката край канала Ери. Валентина усещаше мириса на водата и на гниещите дъски, плаващи край брега.

— Пристигнахме — каза Тед.

Тя отвори очи. Намираха се пред стар шлеп, явно отдавна неизползван. Зелената боя беше олющена, а металните части — ръждясали.

— Мой е — усмихна се Тед. — Мой и на Уили.

Уили, или Вилхелм, беше брат му. Бе се измъкнал от военна служба, защото Тед вече беше в армията и нямаше кой да се грижи за майка ми.

Вал се опитваше да намери думи, с които да прикрие изненадата си. Щом Тед имаше намерение да се залавя за общ бизнес с брат си, тогава Уили винаги щеше да бъде и част от живота им. А Вал смяташе, че ще се чувстват и по-независими, ако се оправят сами и дори ако напуснат Бъфало. Но преди да успее да каже нещо, Тед скочи на шлепа и протегна ръка.

— Ела на борда. Ще ти покажа всичко.

Поведе я край навити на кълбо въжета и стари бъчви, пълни със зловонна дъждовна вода. Стигнаха до каюта. Тед извади ключ и отвори вратата.

Месинговите рамки на люковете блеснаха на светлината на газената лампа. Стените бяха облицовани в черно дърво. В ъглите имаше две легла, покрити с вълнени одеяла на червени и сини карета. Валентина видя малък коридор и чиста, подредена кухня. Усмихна се на Тед, когато забеляза ваза със свежи рози, чаши и бутилка шампанско, сложени на масата.

— Какво ще кажеш? — попита той.

— Много е уютно.

— Харесва ли ти?

— Разбира се!

Тед наля шампанско и вдигна чаша.

— За нас и за новия ни живот.

Седнаха до масата и той развълнувано обясни плановете си за бъдещето. Войната бе свършила и бизнесът се утежняваше. Фабриците спираха военното производство и започваха да правят коли, хладилници и косачки за трева. Бъфало, един от големите индустриални центрове в страната, се нуждаеше от транспорт, за да предлага стоките си на пазара. По канала Ери отново щяха да плават и шлепове. Тед се похвали, че двамата с Уили купили евтино шлепа. Там щели да работят и живеят. Щели да спестят пари и да си купят още един, а след няколко години щели да имат цяла флотилия и да станат „царете на канала“.

Валентина харесваше оптимизма и амбициите на Тед, харесваше ѝ, че е част от мечтите му. Отпусната от виното, не скри желанието си, засилвало се с всеки изминал ден, докато Тед бе далеч от нея. Плъзна ръце по тялото му и жадно притисна устни до неговите.

— Вал... мила...

— Какво има? Не го ли правя както трябва?

— Не. Съвсем не... Но...

— Теди... Скъпи... Не искам да чакам повече! Прекарах толкова самотни нощи! Непрекъснато мисля за теб и те желая. И ти ме желаяш, нали?

Той я притисна до себе си.

— Господи, разбира се, повече от всичко друго на света. И аз прекарах много самотни нощи. Мислех за теб и си представях как ще бъде.

Вал бе слушала разговорите на другите момичета във фабриката и предполагаше, че Тед е спал с жени, които с готовност се отдават в опустошените от войната страни на Европа. И това само засилваше нетърпението ѝ да удовлетвори тази негова потребност. Тогава Тед може би никога вече нямаше да пожелае друга.

— Не се ли наситихме на мечтите? — попита тя. — Хайде да ги осъществим...

Но той се колебаеше.

Вал се бе заклела пред себе си, че ще му се отдаде през първата брачна нощ. В края на краищата, когато се бяха запознали, тя беше едва дванайсетгодишна, а Тед — ученик в единайсети клас. Едва по

време на един от отпуските си преди две години той забеляза колко е пораснала. Но дори тогава не я покани на среща, а само я взе след училище и я изпрати до фабриката. После няколко пъти чака след работа и я изпрати до вкъщи, като по пътя я черпи сладолед. След две седмици я целуна за довиждане и отново замина. Но си пишеха и през следващия му отпуск бяха непрекъснато заедно. Строгийт ѝ настойник чичо ѝ Йован — забеляза, че тя прекарва много време Тед, и не остана доволен.

— Не може една девойка да прекарва толкова много време с млад мъж, освен ако не са сгодени! Той направи ли ти предложение?

— Още не е, но ме обича и един ден ще се ожени за мен — отговори Вал.

— Един ден! — недоверчиво повтори чичо ѝ. — Ако остане жив след сраженията, ако поиска ръката ти и ако не намери някоя повлекана германка, която да му подхожда повече. Затова, докато всички тези условия не отпаднат, по-добре стой настрана от Тед Грюнинг... и много внимавай да не ти смъкне гащите! Знам какви са войниците. Ще ти навлече някоя болест...

След този разговор писмата и срещите им по време на отпуските му бяха тайни. И двамата смятаха, че ще улеснят положението си, ако Тед отиде при Йован и поиска разрешение да се ожени за Вал. Но и този момент трябваше да бъде планиран внимателно. Първо Вал трябваше да навърши осемнайсет години, а Тед — да се прибере вкъщи.

Вал бе навършила осемнайсет през май, а Тед щеше да се уволни от армията на Коледа и да поиска ръката ѝ, но дотогава оставаха няколко месеца...

Страстта ги завладя, ала Тед се колебаеше.

Вал започна да разкопчава роклята си.

Тед видя закръглените ѝ гърди и колебанието му се изпари. Изстена от нетърпение. Вече не можеше да се сдържа, протегна ръце и я притисна до себе си. Започнаха трескаво да се събличат, като се целуваха и си шепнеха гальовни думи.

Неочаквано Вал се стресна от някакъв шум. Стори ѝ се, че някой се качи на борда на шлепа.

— Чу ли това? — попита тя.

Тед се заслуша, но не долови нищо и се усмихна.

— Твърде много шум ли вдигам?

— Не. Но ми се стори... — Не искаше да пропуснат мига. — Няма значение.

— Валентина — прошепна Тед, — ти си най-красивото момиче, което съм виждал и някога ще видя...

— Ще съм твоя до края на живота си!

Вал изпита желание да го целува навсякъде. Устните ѝ се плъзнаха по гърдите му, по мускулестия корем...

В същия миг отново я стресна шум от изскърцване на дъски.

— Това е от вълните — успокой я Тед. Погали гърдите ѝ, сетне плъзна ръка по тялото ѝ. Вал изпита още по-силно желание да му достави удоволствие. Продължи да го целува...

Изведнъж вратата се отвори, блъсна се в стената и каютата се разтресе.

Тед скочи, а Вал се вцепени от ужас.

На прага стоеше чичо ѝ. Той се вторачи гневно в двете голи тела, блестящи от пот в жегата на августовската нощ. Черните му мустаци потрепваха като пипалата на огромно отровно насекомо. Тялото му се тресеше от ярост. После Йован хукна към Вал, сграбчи я за дългите гарвановочерни коси и я събори на пода. Тя изпищя от болка. После чичо ѝ я вдигна и я блъсна към масата. Чашите паднаха и се строшиха.

— Пачавра! — изрева той. — Мръсница! Приех те в дома си, а ти опозори името ми!

И посегна да я удари.

Тед хвана ръката му.

— Пусни ме! — извика Йован. — Ще те убия!

— Не я докосвай! — избухна Тед.

— Кой си ти, че да ми заповядваш!? Мъжът, който изнасили племенницата ми!

— Нищо не ми е сторил! Аз го исках! — викна Вал.

— Млъкни!

— Няма да докосваш Вал! — повтори Тед.

Йован млъкна, погледна племенницата си, после възмутено отместа очи.

— Покрий се, за бога! — каза тихо.

Тя се приближи до леглото и започна да се облича.

— Е? — попита Тед.

— Няма да ѝ посегна — измънка Йован. — Тя си причини достатъчно болка.

Тед го пусна.

— И ти се облечи, по дяволите — изръмжа Йован. — Не искам да гледам повече голия ти задник.

Тед отстъпи назад и започна да се облича, без да откъсва очи от по-възрастния мъж.

— Сега можеш да направиш само едно — заяви Йован. — И ако не го сториш, войнико, кълна се, че ще те убия!

— Да, искам да се ожения за нея — каза Тед. — Обичам Вал. Щях да поискам ръката ѝ, когато...

— Ти посрами и нея, и себе си.

— Аз го исках, чичо — намеси се Вал. — И не се срамувам. Ние се обичаме.

— Ако те обичаше, нямаше да ти отнеме честта! — гневно каза Йован.

— Не ми е отнел нищо, чичо. Съжалявам, че ни намери, преди да съм му се отдала.

Йован се вторачи в нея, после в Тед.

— Е, тогава са ме изпратили навреме.

„Изпратили“. Дватамата влюбени се спогледаха и се запитаха кой ги е предал. Вероятно някой любопитен съсед, който ги бе видял да се разхождат по пътеката, известна като „алеята на влюбените“.

— Ела, Вал — намусено каза Йован. — Ще те прибера вкъщи. Ще се изкъпеш с гореща вода, ще се молиш и ще се надяваш Господ да ти прости, че се държа като курва.

Тед стисна юмруци и се хвърли към него.

— Дръж се с уважение с нея, по дяволите! Не сме направили нищо лошо.

— С уважение ли? Добре. Но тогава и ти ще я уважаваш и повече няма да се срещаш с нея.

— Но нали ще се женим? Ти каза...

— Да. Но ако уважаваш моите желания като настойник на Вал, няма да се срещате, докато си в отпуск. Ще чакаш, докато се върнеш завинаги.

— Ще ме уволнят на Коледа.

Йован се приближи до вратата.

— До Коледа няма да видиш Вал. После ще се ожените — каза той и направи знак на племенницата си да го последва.

Тя целуна Тед за довиждане. Отпускът му свършваше след няколко дни и двамата се надяваха, че ще намерят начин да се срещнат тайно.

— Довиждане, моя любов — каза Вал.

— Довиждане, Вал. Обичам те.

Разплакана, тя забърза към вратата.

Чичо ѝ тръгна след нея, сетне се обърна към Тед:

— Не забравяй, Грюнинг! От тази вечер си официална сгоден.

* * *

Вал тъгуваше, че годежът ѝ не беше романтичен, но се утешаваше с мечти за предстоящия брак с Тед, когато най-после щяха да могат да се обичат, без да се крият. Докато четеше за брачните традиции, тя научи, че жените в древна Гърция са започвали да броят годините си не от раждането си, а от деня на сватбата. Това било истинското начало на живота на жената. Вал имаше същото чувство и с нетърпение очакваше животът ѝ да започне.

Звънът на телефона я стресна и я върна в реалността. Тя затвори вратата на дрешника, погледна часовника и видя, че още няма осем. Телефонът рядко звънеше толкова рано. Сигурно някоя от приятелките ѝ във фабриката се обаждаше да я пита дали да ходят на работа, след като е натрупал толкова много сняг. Вал излезе от стаята си и забърза към телефона, но чичо ѝ вдигна слушалката. Гласът му беше тих и неясен. Йован каза няколко думи и затвори.

— Кой беше? — попита Вал.

Но неизвестно защо, той не отговори.

— Чичо?

Вал чу стъпките му — бавни, тежки и злокобни. Тя стигна до площадката и погледна надолу. Йован я видя и спря на стъпалата.

— Кой се обади? — попита Вал.

Изражението на обикновено намръщеното му лице беше странно. През тялото на Вал преминаха ледени тръпки.

— Господин Грюнинг — отговори той.

— Тед?

— Не. Баща му. Току-що им съобщили...

— Какво?

— Годеникът ти... е убит.

— Не, не може да бъде!

Войната бе свършила и вече нямаше сражения.

— Рано сутринта получили телеграма... Съжалявам, Вал... —
добави чичо й.

Тя не можеше да повярва, че това е истина. След месец щяха да се оженят и животът ѝ щеше да започне. С Тед.

Вал се обърна, бавно тръгна по коридора, прибра се в стаята си и отвори дрешника. Булчинската рокля бе окачена там и чакаше.

„Разбира се, че не е истина — повтаряше си тя, докато гледаше роклята. — Войната свърши.“

ТРЕТА ГЛАВА

Трупът бе докаран с военен самолет. Едва тогава Вал събра сили да отиде при майката на Тед, за да чуе какво точно се е случило.

Тед участваше в подготовката за Нюрнбергския процес и беше член на група следователи. Един от заподозрените нацисти ги завел на нива, където имало масов гроб на жертви от концентрационен лагер. Сапъорите били обезвредили противопехотните мини, поставени от немската армия, но все оставала по някоя. И Тед стъпил на действаща мина.

Докато Вал жалееше за него, единственият спомен за любовта им, който я измъчваше, беше нощта на шлепа. Ако не ги бяха открили, тя щеше да принадлежи поне веднъж изцяло на Тед. И може би тогава загубата щеше да бъде по-лесно поносима.

Болката не намаляваше. Минаха месеци, а Вал продължаваше да страда. Искаше ѝ се да умре. Най-тежко ѝ беше сутрин и вечер, когато отвореше дрешника и видеше булчинската рокля, която ѝ напомняше не само за желанието на Тед да се оженят, но и за последното ѝ обещание пред майка ѝ.

Тя беше известна шивачка в Будва, родния им град в Черна гора. Майка ѝ винаги предаваше роклите на дъщерите на заможните семейства заедно с букет диви цветя, набрани от хълмовете над града. Веднъж Вал я попита защо го прави и тя отговори, че сватбеният ден е най-важният в живота на жената и всеки миг от него трябва да е красив.

Една пролетна вечер преди войната майка ѝ я заведе на тавана, отвори стар сандък и извади рокля. Вал не бе виждала такава красива булчинска рокля — цялата от бяла дантела и коприна, обсипана с дребни перли.

— За теб е, Вал.

— За мен? — засмя се Вал, която тогава беше едва единайсетгодишна. — Но защо си ушила булчинска рокля за мен?

— Уших я за себе си. Облякох я на моята сватба. Знам, че ще минат много години, докато се ожениш. Но я запазих за теб. Твоя е.

Вземи я.

— Но защо, мамо?

— Светът се променя, Вал. Никой не знае какво ще стане през следващите години. Обещай ми, че ще пазиш роклята и ще я облечеш на сватбата си.

— Разбира се, мамо. Обещавам.

Но войната направи невъзможно Вал да изпълни това обещание.

Къщата им бе подпалена, бащата на Вал, грубоват човек, който си изкарваше прехраната като дърводелец, стана партизанин. Гестапо изпрати най-близките ѝ хора в концентрационен лагер в Полша, където те намериха смъртта си. Това разпали още повече омразата на баща ѝ към фашистите. Той започна да се бие безразсъдно и загина в сражение.

В последните дни преди началото на войната семейството бе решило да даде всичките си спестявания и да изпрати дъщеря си в чужбина. Вал отиде първо в Англия, а след няколко месеца замина с кораб с бежанци при брата на баща ѝ, чичо Йован, който преди години бе емигрирал в Америка. Йован не беше женен и живееше сам в Бъфало, в квартал, населен със славяни. Валентина трябваше да готви и да върши домакинската работа, макар да бе едва единайсетгодишна.

Чичо ѝ се оказа навъсен човек, без чувство за хумор, но ѝ осигури самостоятелна стая и образование.

Непрекъснато ѝ напомняше, че много ѝ е провървяло, щом е жива.

Вал беше на същото мнение и се почувства още по-щастлива, когато се запозна с Тед.

Работеше по няколко часа дневно в една фабрика и започна да спестява, защото вече знаеше, че щом войната свърши, ще се оженят.

Поръча си булчинска рокля, подобна на онази, която майка ѝ бе ушила, но след смъртта на Тед винаги когато я погледнеше, я болеше от неосъществените мечти.

Една есенна вечер тя извади булчинската рокля и я сложи на леглото, за да я погледа за последен път. После я сгъна, напъха я в найлонов плик и отиде на пътеката, където се бяха разхождали с Тед в онази съдбовна нощ. Напълни плика с камъни и го хвърли във водата.

Изпита желание да види Шлепа, но се отказа, защото това само щеше да я накара още по-силно да иска невъзможното.

* * *

Месец след месец Вал ходеше на работа, грижеше се за домакинството на чичо си и не общуваше с никого. Много мъже изразяваха желание да я опознаят, но тя отказваше на всички покани и не им даваше никакви надежди.

Отново настъпи зима. Този път Вал не съзря вълшебство в белия сняг, който бе покрил всичко. За нея снегът не беше бяла булчинска рокля, а погребален покров.

Чичо ѝ виждаше, че страда, но не казваше нищо. В неговите очи Вал беше опозорена и единственият мъж, който можеше да изтрие петното, беше мъртъв.

И все пак имаше един мъж, когото Йован допускаше в къщата си. Това беше Уили, братът на Тед. Вал смяташе, че единствено Уили може донякъде да сподели чувствата ѝ. И Уили се нуждаеше от Тед и беше нищо без него. Веднъж или два пъти седмично той идваше вечер при Вал. Говореше само когато тя изразяваше желание да каже нещо за Тед, за чувствата си или за някоя незначителна случка от ежедневието ѝ. Уили работеше във фабрика, която по време на войната произвеждаше вериги за танкове, а после — автомобилни части. Чудеше се какво да прави със стария шлеп и го обяви за продан, но никой не искаше да го купи. Транспортът по канала не се съживяваше.

Година след смъртта на Тед, в Деня на труда, имаше пикник край една от местните църкви и Уили убеди Вал да отиде с него. Денят беше горещ и безветрен, вечерта също не донесе прохлада. Уили видя, че Вал не се радва на шумната, весела атмосфера на празничния пикник, и предложи да се разходят край канала. Каза, че там щяло да бъде по-хладно. Можело да отидат на шлепа, да извадят шезлонги и да седнал на палубата.

Отначало Вал отказа, но Уили настоя. Когато отидел там, си спомнял за плановете, които правели с Тед, и се чувствал по-близо до духа на брат си. Това наистина помагало. Може би и Вал щяла да намери утеха там.

Старият шлеп ѝ се стори по-окаян отвсякога. Тед явно беше голям мечтател, за да си помисли, че ще превърне това старо корито в средство за забогатяване. Но негативните мисли се изпариха, когато

Уили отключи месинговия катинар на вратата на каютата. Вал си спомни всичко — светлината на газената лампа, мечтите за прекрасния живот, който ѝ предстои с Тед, ласките, изпепеляващата страст.

— Уили, имаш ли нещо против, ако... остана сама за малко тук? Седни на палубата. Ей сега ще дойда.

Той се усмихна с разбиране, взе два шезлонга и излезе.

Вратата се затвори и у Вал се отприщиха чувствата, насъбрали се след смъртта на Тед. Представи си, че е в обятията му...

— О, Тед... моя любов, върни се при мен.

Отпусна се на едно от леглата. Заплака. Мислите ѝ се върнаха към миговете, когато за пръв път бе лежала там. Изпадна в унес и се отдаде на въображението си. Сякаш усещаше ласките на Тед...

Изщракването на бравата я стресна и я върна в реалността. Ужасният епизод сякаш се повтаряше. Тя се разтрепери и се сви на леглото.

— Валенка... Добре ли си?

Тя лежеше неподвижно и се преструваше, че е задрямала.

— Валенка, не бъди толкова тъжна... Моля те...

Той седна до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Тед не би искал да страдаш.

— Не мога да превъзможна скръбта, Уили. Все си мисля как Тед ме доведе на шлепа, за да ми покаже къде ще живеем, когато се оженим.

Ръката му леко погали рамото ѝ.

— Знам. Преди да те доведе, той работи много усилено, за да направи шлепа хубав. После ми разказа как е свършило всичко.

— Така ли? — учуди се Вал, защото мислеше, че Тед няма да каже на никого какво е станало.

— Не се сърди. Ние споделяхме всичко — и тревогите, и разочарованията си.

Вал се обърна и го погледна.

— Не се сърдя, Уили. Само съм изненадана.

Той сви рамене.

— Ние бяхме братя. Нямахме много тайни един от друг. Но аз запазах една голяма тайна от него. Нещо, което не можех да му кажа...

— Какво?

— За теб.

— Знаел си някаква тайна за мен?

— За чувствата ми...

Вал сложи ръка на рамото му.

— О, Уили!

— Знаех, че Тед е по-добър от мен и по-подходящ за теб, но сега... — Той изведнъж я сграбчи за раменете. — Той няма да се върне, Валенка. Но аз съм тук. Позволи ми да бъда с теб.

Тя долови парливия мирис на алкохол в дъха му и видя как очите му блестят решително и се вторачват в гърдите ѝ.

— Уили, това не може...

— Желая те, Валенка. А ти се нуждаеш от мен.

Той неочаквано долепи устни до нейните и я притисна.

Вал се дръпна и опита да се отскубне от прегръдката му.

— Не си искала той да спре — изръмжа Уили. — Защо спираш мен?

С едната си ръка я блъсна на леглото, а с другата започна да разкопчава панталона си. Ръцете му разкъсаха бикините ѝ и след миг Уили проникна в нея.

— Не искам теб, а него...

— Затвори очи и си представи, че е той! — задъхано шепнеше Уили.

Тя нямаше какво друго да направи и се предаде на въображението си. Затвори очи и започна да си повтаря, че това е Тед и мечтата ѝ се осъществява.

Не! Любовта е нежна и красива, а Уили вонеше на уиски и грубо я насилваше. Вал заблъска с юмруци по гърба му, но той не ѝ обръщаше внимание. Накрая издаде дълга, дрезгава въздишка и се отмести от нея.

Единственият звук в каютата бяха хлипанията на Вал.

— Ще се оженя за теб, Валенка. Винаги съм те желал! Не съжалявам, задето Йован ви спря!

Риданията ѝ секнаха.

Разбра, че Уили е казал на чичо ѝ, и им е отнел вълшебната нощ. Но беше твърде изтощена емоционално от изнасилването, за да го прокълне за това престъпление.

Бавно се изправи в леглото, после стана, оправи роклята си и препъвайки се, приближи до вратата.

Уили скочи и застана до нея.

— Ще те изпратя, Валенка. Добре ли си?

Явно не съзнаваше, че е направил нещо лошо.

— Прости ми, Валенка. Сторих го само защото исках ни ги дам всичко, което той би ти дал. Не исках да ти причиня болка...

Беше безсилна дори да го наругае.

Вървяха заедно до къщата на чичо й.

Вал се движеше вцепенено, досущ смъртно ранено животно, което иска само да се добере до бърлогата си и да заспи вечен сън.

— Трябва да ми простиш — каза Уили, когато стигнаха до портата. — Всичко е от любов.

Вал искаше да възрази, че това не е любов, но не беше в състояние да пророни и дума.

Той я хвана за ръката:

— Ще кажеш ли на чичо си? Ако го сториш, може да ме убие!

Без да го поглежда, Вал наведе глава. Беше сигурна, че чичо й няма да го убие, а ще го накара да се ожени за него. Затова беше най-добре да не му казва нищо. Поклати глава.

— Благодаря — рече Уили, наведе се и я целуна.

Тя стоеше неподвижно и имаше чувството, че някакво проклятие я е превърнало в студена и безчувствена мраморна статуя.

— Утре ще ти се обадя — добави Уили, обърна се и тръгна.

Вал влезе в къщата и изведнъж се почувства объркана. Онова, което Уили бе направил с нея, беше престъпление. Ако се обадеше в полицията, щяха ли да го арестуват? И после хората щяха да кажат, че тя е изпратила в затвора брата на човека, за когото смяташе да се омъжи... Вал изкачи стълбите, влезе в банята, пусна горещата вода и търка тялото си, докато кожата й пламна. После си легна и се загледа в тавана. Споменът за изнасилването беше толкова силен, че сякаш го преживя отново.

* * *

Еднообразната работа във фабриката съвсем не беше това, за което Вал бе мечтала. В гимназията учителите по рисуване я убеждаваха, че притежава изключителни способности, с които може да

си изкарва прехраната. Но тя трябваше да се прости с тази мечта, защото започна войната, а после спестяваше за сватбата.

След смъртта на Тед амбициите ѝ се изпариха и тя прие това ежедневие като непроменима съдба.

Когато се върна на работа след изнасилването, се чувстваше още по-претръпнала към всичко и безразлична. Дори не отбягваше изнасилвача си. Уили често се отбиваше в къщата на Йован и ѝ носеше цветя или бонбони. Тя не можеше да се съвземе от апатията и да реагира с гняв, презрение или омраза. Знаеше, че ако го стори, чичо ѝ ще започне да задава въпроси и всичко ще излезе наяве. Йован щеше да настоява тя да се омъжи или щеше да я изхвърли от къщата си.

Ето защо Вал приемаше подаръците и гледаше в пода докато Уили говореше. Когато Йован ги оставеше сами Уили шепнешком питаше:

— Още ли ми се сърдиш?

Вал отговаряше, че не изпитва нищо към него и го молеше да не идва повече.

Но Уили продължи да я посещава. Искал Валенка да знае, че вечно ще съжالياва. Бил убеден, че рано или късно ще спечели доверието ѝ. И тогава ще се оженят.

* * *

В един октомврийски ден, както стоеше пред машината във фабриката, Вал изведнъж се разплака неудържимо.

— Какво има, мила? — попита възрастната работничка до нея.

— Не знам. Всичко...

Жената я прегърна. Всички във фабриката знаеха, че годеникът на Вал е загинал.

— Върви си вкъщи, дете. Ще кажа на отговорника, че ти е станало лошо.

— Но аз не...

— Тъжна си. И кой би те упрекнал? Почини си и се наплачи.

Вал се прибра вкъщи и си легна, но не спря да ридае. Избликът на емоции я озадачи. Предположи, че по това време на месеца емоционалното ѝ равновесие е най-деликатно.

Изведнъж се сети, че са минали седмици от обичайния ѝ период. Сълзите ѝ секнаха. Обзе я паника. Колко дни бяха изминали от онази ужасна нощ с Уили? Вал бе положила толкова усилия да я заличи от паметта си, че бе загубила представа за времето.

Неочаквано почувства тялото си различно отпреди. Някога бе мечтала да има деца от мъжа, когото обичаше. А сега беше бременна от мъж, когото презираше.

Но колкото и различен да беше Уили от Тед, във вените им течеше еднаква кръв. И единствено заради това може би трябваше да задържи бебето.

Но не можеше да прогони мисълта, че мъжът, който я беше изнасилвал, ще използва детето, за да я притежава.

Вал реши това дете да бъде само нейно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ню Йорк

1948 г.

Вал спря пред високата сграда в Манхатън и погледна листчето, където бе записала подробностите за събеседването за работа. Господин Гелер от трудовата борса ѝ бе обяснил, че работата е интересна.

— Става дума за печатница. Четирийсет и осем долара на седмица. Отличните ви оценки по рисуване в дипломата и грамотите може да помогнат — каза той.

Вал беше в Ню Йорк от месец и търсеше работа. Имаше много свободни места — за сервитьорки, шивач и продавачки за двайсет долара на седмица. Но ако искаше да избяга от предишния си живот, Вал трябваше опита нещо повече от нископлатения, еднообразен труд във фабриката, където бе работила.

Освен това заплатата ѝ трябваше да бъде достатъчно висока, за да може да спестява и да си вземе отпуск, когато бебето се роди. Вал искаше да се чувства полезна на работното място и да се върне веднага щом стане възможно да повери детето на ежедневните грижи на друг.

Нямаше да е лесно, особено като се има предвид, че завършила само гимназия. Беше разбрала, че чуждестранната ѝ фамилия възпира много агенции да я предпочета пред местните кандидати. Затова се представяше като Валентина Къмингс, но това не ѝ донесе повече късмет.

Парите, с които бе дошла в Ню Йорк, се топяха, макар че разходите ѝ бяха минимални — трийсет долара седмично за стая и храна в Бруклин, малко нови дрехи, за да бъде по-представителна на събеседванията за работа, и по някой друг долар за кино. Градът беше толкова скъп и недружелюбен, че Вал започваше да се съмнява дали решението ѝ да дойде тук е правилно. Бебето ѝ можеше да има баща...

Всъщност, ако до един-два дни не си намереше хубава работа тя бе решила отново да стане Валентина Куменичи.

Вал пак погледна листчето в ръката си. Четирийсет и долара седмично. Това беше цяло състояние.

* * *

— Имате ли трудов стаж по професията? — изкрещя мъжът в изцапаната с мастило престилка, за да надвика шестте печатарски преси, които бръмчаха в огромното помещение. — Работата тук няма нищо общо с рисуването. Трябва да знаете как да набирате букви и да правите макети.

Вал се огледа, като трескаво се опитваше да измисли начин да го убеди да не я отпраща. Погледът ѝ се спря на плакат на стената — снимка на боксьора тежка категория Джо Луис и подробности за мача на осемнайсети септември.

— Такива ли плакати правите? — попита тя.

Мъжът кимна.

— Интересувам се от бокс. Луис спечели онзи мач с нокаут в първия рунд.

— Да — усмихна се той. — Кой не знае, че Луис нокаутира Мориело за по-малко от две минути? Ето какво, виждате ми се добро момиче, но мястото ви не е тук.

Вал се приближи до асансьора и натисна копчето. Докато чакаше, тя се запита дали да си прави труда да продължава да търси работа. До Деня на благодарността оставаха две седмици. А на този празник човек не бива да е сам.

Асансьорът дойде и тя се качи. Младият мъж до нея държеше две големи кутии, пълни с красиви картички с надпис: „Господин и госпожа Арчибалд П. Уинстън най-учтиво ви канят на сватбата на дъщеря си Джъстин Картър Уинстън и господин Хю Спенс Дуайър в...“.

Вал не можа да прочете текста докрай, очите ѝ се напълниха със сълзи. Поканата ѝ напомни, че такива великолепни събития са само за богатите и привилегированите, а не за обикновените хора като нея. Тя наведе глава, за да скрие сълзите си, и не видя, че асансьорът е стигнал до партера. Качиха се нови пътници, Вал се стресна и се втурна навън. Изскочи от сградата. Смътно осъзна, че е започнало да вали.

Обръщайки се, се сблъска с мъжа, който вървеше след нея. Той падна, Вал успя да запази равновесие и видя, че потърпевшият е младият мъж с поканите. Той бе изпуснал кутиите и картичките се бяха разпилели по мокрия, мръсен тротоар.

— О, не! — извика Вал.

Младият мъж изглеждаше зашеметен. Той се подпря на лакът и огледа поканите.

— Много съжалявам... — каза Вал.

— Защо не внимавате къде вървите, по дяволите? — изкрещя мъжът и стана.

Вал видя, че панталонът му е скъсан на коляното.

— Имате право... Аз съм виновна за всичко — рече тя и се заплака.

— Добре, добре, успокойте се — нетърпеливо каза той.

— Аз ще имам неприятности, не вие.

— Не, не. И аз имам проблеми. Искам да кажа, че се чувствам ужасно след онова, което направих.

Младият мъж я погледна и изражението му омекна. Вал видя, че е хубав, висок, с дълги кестеняви коси и кафяви очи. Изведнъж и двамата осъзнаха, че вали като из ведро.

— Хей, скрийте се от дъжда — каза непознатият, хвана я за ръката и я дръпна към входа на сградата, от която току-що бяха излезли.

— А поканите?

— Вече не стават за нищо. Ще трябва да ги направят отново.

Господи, колко ли струваха такива луксозни покани? Младият мъж беше облечен в яке и черен кадифен панталон и Вал го помисли за куриер, който едва ли може да плати поканите. Нямахше друг избор, освен да предложи да възстанови щетите.

Той я погледна изненадано.

— Поканите са много скъпи.

Вал се овладя и престана да плаче.

— Аз бях виновна и така е най-справедливо.

— Но това стана случайно.

— Може би — въздъхна тя. — А може би, когато се отнася до сватби, аз нося нещастие. Не трябва вие да страдате заради моя лош късмет.

Непознатият я изгледа с любопитство, но реши да не я разпитва.

— Печатарят работи в тази сграда. Елате да се върнем при него и да видим какво може да се направи.

Качиха се с асансьора два етажа над мястото, където бяха отказали работа на Вал. На табелката в малката чакалия пишеше: „Р. Дюрер, гравюри и фин печат“. В помещението работеха неколцина мъже. В дъното имаше печатарски преси.

Щом влязоха, мъжът на високото столче, което се намираше най-близо до вратата, стана и тръгна към тях. Беше възрастен, със снежнобели коси, гладка розова кожа и едро, дружелюбно лице.

— Много бързо се върна — обърна се той към куриера.

— Аз съм виновна — побърза да се намеси Вал. — Съборих го на земята и поканите се намокриха и изцапаха.

Печатарят зарови пръсти в побелелите си коси.

— Gott in Himmel^[1].

Вал разбра, че е германец имигрант, и го почувства по-близък.

— Ще трябва да ги направите отново, господин Дюрер — каза куриерът.

— Всичките ли? Ein ungluck!^[2]

— Аз ще платя — заяви Вал.

Фактът, че тя разбира немски, привлече внимание на възрастния печатар. После той погледна куриера и повдигна вежди, търсейки уверение, че предложението ѝ искрено.

— Тя настоява да плати — потвърди куриерът.

— Тогава един от проблемите е решен — рече печатарят. — Но горката булка ще трябва да чака още една седмица.

— Поръчката беше спешна.

Печатарят се ядоса.

— А аз не направих ли всичко възможно да я изпълня: Осемстотин покани, точно както ги искаха. Какво да направя, когато хората изхвърлят изящното ми изкуство в калта?

— Никой не го е изхвърлил — възрази Вал. — Господин Дюрер, знам колко е обезпокоително, ако нещо около сватбата не стане така, както е планирано. Кажете ми какво би могло да се направи, за да бъдат готови новите покани колкото е възможно по-скоро.

Възрастният печатар сви устни.

— Ами, ще работим до късно тази вечер и утре сутринта... Но, разбира се, това ще оскъпи труда...

— Аз ще покрия допълнителните разходи — прекъсна го куриерът.

Вал поклати глава.

— Не мога да ви позволя...

— Госпожице, моля ви...

— Не! Аз съм виновна.

Ако ставаше въпрос за нещо друго, а не за покани за сватба, Вал може би щеше да се държи по различен начин. Но изведнъж я обзе някакво предчувствие.

— Gut — каза печатарят. — Ще бъдат готови в понеделник следобед.

— Колко капаро ще ви бъде необходимо? — нервно попита Вал.

— Цялата сума в понеделник. Още не знам колко извънредно време ще ни трябва.

Понеделник. Запита се дали ще ѝ останат пари за автобусен билет.

— Може ли да ми кажете приблизително каква ще бъде сумата, за да знам колко пари да донеса? — попита тя и затаи дъх.

Дюрер пресметна наум и отговори:

— Шейсет долара...

Вал въздъхна с облекчение.

— За всеки сто покани.

Дъхът ѝ секна. Четиристотин и осемдесет долара — три пъти повече от спестяванията ѝ.

Невъзможно. И трябваше да го признае веднага!

Но тогава кой щеше да плати? И за младия куриер нямаше да е лесно. Булката явно беше богата, но вината, че поканите са съсипани, не беше нейна. Пък и Вал изпита странна близост с непознатата невеста, като си я представи как ще страда, ако злополучният инцидент застраши плановете ѝ.

— Добре. В понеделник — тихо каза тя.

Печатарят се залови с работата си, а Вал тръгна към асансьора.

— Ще дойда с вас — каза младият мъж. — Трябва да събера похабените покани.

Опита да поведе разговор, но Вал отговаряше механично. Мислите ѝ бяха съсредоточени върху онова, което трябваше да направи. Тя помогна на непознатия да съберат мокрите покани и да ги изхвърлят в кофите за боклук.

— Къде отивате сега? — попита той. — Аз бях тръгнал да обядвам и...

— Съжалявам, не мога да дойда с вас. Трябва да пазарувам.

Непознатият очевидно остана разочарован. Отначало се поколеба, сякаш обмисляше друго предложение, после сви рамене и рече:

— Може би ще ви видя в понеделник...

— Да. Може би.

Сбогуваха се и тръгнаха в различни посоки.

* * *

Господин Дюрер даваше указания на трима работници, когато Вал се върна в печатницата. Белокосият германец прекъсна разговора и се приближи до нея. Беше забелязал, че на лицето ѝ е изписано безпокойство.

— Забравихте ли нещо?

— Господин Дюрер, съжалявам, но нямам пари да платя поканите.

— Но тогава защо предложихте да платите?

— Защото вината беше моя.

— Verstehen^[3]. Младият господин беше готов да плати, а вие отказахте.

— Не е справедливо. Сигурно не му плащате много за куриерските услуги.

— Куриерски услуги — повтори възрастният печатар и смръщи лице, сякаш се опитваше да намери английските думи.

— Ще бъда откровена, господин Дюрер. Днес дойдох в тази сграда, за да търся работа, но не я получих. Може би дори ще напусна града... Но искам да поправа грешката си. Ще платя поканите, но не в понеделник и не наведнъж. Ще спестявам, където и да съм, и ще си изплатя дълга... Дори това да продължи години.

Той се вторачи в нея и Вал видя загриженост в светлосините му очи.

— Елате, фройлайн. Мисля, че трябва да седнете и да пийнете чай и дори малко шнапс.

И се усмихна сърдечно. Вал се почувства по-добре.

— Danke schon — каза тя, както я бе учил Тед.

Кабинетът му беше остъклен и безупречно чист. Срещу бюрото имаше удобен стол. Стените бяха украсени с часовник с кукувица и плакати с изгледи от Алпите. Дюрер й наля чай, както бе обещал, и предложи да добави няколко капки шнапс, но Вал отказа.

Той я помоли да му разкаже за себе си. Трогна се, когато чу как войната е разбила семейството ѝ и я е принудила да емигрира.

— Млада госпожице, никак не ви е провървяло.

— Така, както вървят нещата, господин Дюрер, боя се, че не ме очаква нищо хубаво.

Той я погледна замислено.

— Говорите малко немски. Откъде знаете езика?

— Родителите на човека, за когото щях да се омъжа, са германци.

— И това не ви попречи да го обичате?

— Тук всички сме американци, господин Дюрер. Годеникът ми се сражава за тази страна.

— Кога ще се жените?

Вал наведе глава.

— Всичко... свърши.

— Разбирам. Пак не ви е провървяло. Е, да видим какво може да се направи, за да си уредим сметките. Ако дойдете да работите при мен, ще ви плащам трийсет и осем долара седмично. Знам, че сумата не е голяма, но ще я увелича веднага щом усвоите занаята.

— Предлагате ми работа?

Дюрер сви рамене.

— Това е единственият начин да съм сигурен, че ще изплатите дълга си. Всъщност ще започнете с четирийсет и два долара на седмица, но ще ви удържам по четири долара за поканите.

— Не знам как ще мога да ви се отплатя, господин Дюрер — развълнувано промълви Вал.

— Започвате в понеделник — рече печатарят и стана. — Трябва да се връщам на работа.

Предложи ѝ да допие чая си, но Вал реши да тръгва.

— Простете за любопитството, госпожице Къмингс, но още ли... копнеете за годеника, когото сте загубили? Или... може би ще обърнете внимание на новия си ухажор?

Това ли се криеше под предложението за работа? Желанието на един възрастен мъж?

— Не знам дали някога ще забравя Тед. И се съмнявам дали съм готова за ухажване. Но един нов приятел винаги ще е добре дошъл.

— Ако не ме лъжат очите, въпросният мъж е привлечен към вас не само от желание за Freundschaft^[4].

— И кой е той, господин Дюрер?

— Човекът, когото сте блъснали на улицата.

— Куриерът ви?

— Куриер! — засмя се печатарят. — Susskind^[5], нямате представа какъв късмет ви споходи днес.

— Имам. Не можех да се надявам на повече от това — да си намеря работа.

— Можете. „Куриерът“, който очевидно изгаря от нетърпение да ви види отново, е братът на дамата, за чиято сватба са поканите. Младият Андрю Уинстън е един от най-желаните ергени в Ню Йорк! И един от най-богатите.

„Колкото и да е желан, не е за мен“ — каза си Вал, докато излизаше от печатницата.

Но не се отдаде на самосъжаление. Беше си намерила работа!

[1] Господи! (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Нещастие, беда, злополука (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Разбирам (нем.). — Б.пр. ↑

[4] Приятелство (нем.). — Б.пр. ↑

[5] Мило дете (нем.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

В понеделник тя отиде на работа точно в осем и получи указания за задълженията си — секретарка и помощничка в печатницата. Трябваше да отговаря на телефонните обаждания, да издава фактури, да опакова готовата продукция, да плаща сметките и да показва мостри на клиентите. А по време на почивките щеше да учи гравирание.

Тя положи усилия да подходи с ентузиазъм към всяка задача и да се представи добре, така че дори когато бременността ѝ стане очевидна, да запази работата си. Другият мотив за старанието ѝ, разбира се, беше задължението да изплати поканите за сватбата на Уинстън. След две години Вал щеше да върне цялата сума.

Поканите бяха готови в понеделник следобед, както господин Дюрер бе обещал. Андрю Уинстън телефонира, че ще дойде да ги вземе в четири.

Щом наближи уговореният час, Вал помоли работодателя си да ѝ позволи да стои в кабинета му. Тя обясни, че ще се почувства неудобно, ако Андрю Уинстън разбере, че е била принудена да постъпи на работа, за да изпълни обещанието.

— Не е необходимо да се криеш от него, Susskind — рече Дюрер. — Няма да му кажа, че работиш тук. Може да се престориш, че си дошла, за да платиш поканите.

— Не, моля ви. Мисля, че е най-добре да не го виждам отново.

Нежеланието ѝ да се срещне с Андрю Уинстън озадачи печатаря.

— Мило момиче, защо се държиш като schuchtern kaninchen^[1]? Мислиш ли, че такъв мъж се среща всеки ден?

Вал знаеше, че господин Дюрер ѝ желае доброто. Не съзнаваше и че тази връзка е невъзможна.

— Господин Уинстън може да ви се струва чудесен, но... чух, че действал твърде бързо с порядъчните момичета.

— Е, да. Вероятно цялото му семейство не струва. Знаеш ли защо поръчаха при мен поканите за сватбата? Хора от висшето общество като тях обикновено отиват при „Картие“ или „Тифани“. Но никоя от тези две фирми не би направила поканите за такъв кратък

срок, а бъдещата булка много бързала. Може би около този брак има нещо, а? Нали се сещаш?

Той намигна и се потупа по корема.

По-късно Дюрер каза на Вал, че когато дошъл да вземе поканите, Андрю Уинстън отново попитал за нея. Интересувал се кога тя ще дойде да плати и бил готов да чака. Изпълнявайки желанието ѝ, Дюрер отговорил, че сметката вече е уредена и Вал си е тръгнала.

Тя не съжаляваше за постъпката си. На този етап беше най-добре да не се ангажира с никой мъж.

* * *

Имаше моменти, когато ѝ беше трудно да понася самотата. Болката беше най-силна в Деня на благодарността.

Вал бе напуснала Бъфало внезапно, без да дава обяснение на никого, освен на чичо си. Остави му бележка, в която му благодареше, че я е приел, и обясняваше, че ако продължи да живее в дома, където са угаснали мечтите ѝ, скръбта ще става все по-непоносима. Искала да започне отначало.

Писа му, за да му съобщи, че е в Ню Йорк и е добре, но не бе дала адреса си. Йован можеше да покаже писмото на Уили, който вероятно щеше да тръгне да я търси. А тя искаше да забрави Уили и всичко, свързано с него. Всъщност Вал не мислеше за бременността си.

Но една вечер, когато се връщаше от работа, видя две бременни жени, които бърбеха на улицата и споделяха какво са ги посъветвали на консултациите. Уплашена до смърт от мисълта да признае пред някого, че не е омъжена, Вал не бе ходила на лекар. Но сега осъзна, че трябва да го направи.

Сутринта отиде в безплатната клиника в близката бруклинска самарянска болница. Медицинската сестра на рецепцията ѝ даде да попълни формуляр и ѝ каза да чака в пълния с пациенти коридор.

От време на време от кабинетите излизаха млади лекари и извикваха нечие име. Вниманието на Вал бе привлечено от млада жена с дълги руси коси, бледа, почти прозрачна кожа и слабо тяло, с тънки ръце, крехка и уязвима. Лицето ѝ беше хубаво — големи зелени очи,

високи скули и правилен нос. Но изражението ѝ беше тъжно, а красивите ѝ очи бяха загрозени от тъмни кръгове. Над лакътя ѝ имаше синини.

Непознатата се усмихна.

— Дълго се чака... — започна Вал.

— В събота трябва да идвате рано.

— Вече сте били тук, така ли?

— Няколко пъти. Живея наблизо.

— Какво се е случило с ръката ви?

— Паднах от велосипеда.

Вал интуитивно усети, че е срещнала приятелка. Младата жена изглеждаше тъжна и уязвима като нея.

— А аз съм тук, защото ще имам бебе — добави Вал. — Вие имате ли деца?

Русокосата жена се развълнува от интимната изповед на Вал и предпазливостта ѝ изчезна.

— Да. Момиченце на шест години. И тя е светлината в живота ми!

— Надявам се, че един ден и аз ще кажа същото. Но сега се страхувам.

Непознатата се премести на свободния стол до Вал.

— Казвам се Джоси Макморан. А вие?

— Вал Къмингс.

— Не се бой, Вал. Чудесно е да бъдеш майка. Това е най-хубавото нещо в живота ми. А що се отнася до раждането, ако си здрава и изпълняваш съветите на лекарите...

— Като например да падна от велосипед ли?

Джоси се засмя.

— Да. Болката е горе-долу същата. Но ако правиш гимнастика и се научиш да дишаш правилно, ще си помогнеш. Съпругът ти вълнува ли се?

— Да. Много — изрече Вал.

Една врата се отвори и лекарят извика:

— Макморан!

Вал се бе почувствала неудобно от лъжата и изпита облекчение, но в същото време и разочарование, че се разделят.

Джоси стана.

— Радвам се, че се запознахме, Вал. Желая ти успех с бебето.

— Благодаря. И на мен ми беше приятно, че се запознахме.

Искаше ѝ се да добави още нещо, което би ги сближило, но лекарят нетърпеливо извика:

— Хайде, госпожо Макморан.

Джоси влезе в кабинета и докато затваряше вратата, Вал чу лекаря да казва:

— Е, виждам, че пак си паднала от велосипеда.

В гласа му прозвуча ирония.

След малко дойде ред и на Вал. Лекарят се представи като доктор Кендал и започна да ѝ задава въпроси, за да попълни картона ѝ.

Доктор Кендал беше приятен, нисък и възпълен, с усмихнато лице и къдрави светлокестеняви коси. Но прегледът беше изпитание за Вал.

— Съпругът ви страда ли от някакви заболявания?

— Не.

— Има ли в семействата ви патологична бременност?

Вал поклати глава.

— Написали сте, че това е първият ви преглед. Вече долавям тоновете на плода. Усетихте ли движение?

— Не.

— Това скоро ще стане. Мисля, че вече сте в края на третия месец, госпожо Къмингс, може би дори в началото на четвъртия. Защо идвате чак сега?

— Аз... Чувствах се добре, затова...

— Знаехте ли за състоянието си?

Вал наведе глава и измънка:

— Да.

— Нежелана ли е бременността? — тихо попита лекарят.

— Не! Искам бебето! — заяви Вал с такава категоричност, че изненада и себе си, и Кендал. И едва тогава осъзна, че за нея бебето означава всичко — надеждата, че е потребна и живее заради някого.

— А съпругът ви? Нали не се опитвате да запазите това в тайна от него?

Вал го погледна в очите, които бяха изпълнени с доброта, и разбра, че е невъзможно да излъже.

— Нямам съпруг.

— Разбирам. А бащата как приема...

— Той не знае. И не заслужава да знае.

Младият лекар се вторачи в нея.

— Госпожице Къмингс, по всичко личи, че вие и бебето сте добре. Разбира се, ще видя и резултатите от кръвните проби, но предполагам, че няма да има причина за тревога. Освен една. Струва ми се, че детето ще разчита единствено на вас, затова трябва да се грижите за себе си, да се храните правилно и... да мислите как ще се оправяте, когато бебето се роди.

— Знам — засрамено каза Вал. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Лекарят сложи ръка на рамото ѝ.

— Убеден съм, че всичко ще бъде наред. — Той се приближи до шкафа и извади няколко брошури. — Вземете да прочетете някои неща за храненето и грижите по време на бременността. Ако желаете, ще продължа да ви бъда лекар и ще ме посещавате, когато съм дежурен. В противен случай идвайте в клиниката винаги когато...

— Бих искала да идвам при вас — побърза да каже Вал, защото нямаше желание да се изповядва пред друг лекар, пък и Кендал беше симпатичен.

— Добре. Облечете се. Това е всичко за днес. Освен ако не искате да ми кажете още нещо.

— Не.

Вал излезе и видя, че в чакалнята няма никого. После забеляза лекаря, който бе повикал Джоси, и го попита за нея.

— Не. Тръгна си. Приятелки ли сте?

— Донякъде. Защо?

— Мисля, че някой трябва да ѝ поговори за... велосипеда, който непрекъснато я насинява.

В гласа му отново прозвуча онази странна нотка. На Вал ѝ хрумна да тръгне след него и да го попита какво има предвид. Но, в края на краищата, тя всъщност не беше приятелка на Джоси Макморан и това не беше нейна работа.

* * *

На Коледа Вал получи премия от господин Дюрер, възлизаща на едноседмична заплата. На картичката, която бе добавил, пишеше колко се радва, че тя работи за него и ѝ опрощава остатъка от дълга за поканите на семейство Уинстън.

Андрю Уинстън още не знаеше, че Вал работи за Дюрер. Беше се обаждал, за да го пита дали има представа къде може да я намери.

— Извинявайте за безпокойството, но не мога да престана да мисля за онова момиче.

— Да, тя е много хубава — каза Дюрер, проявявайки разбиране към искрения интерес на младия мъж.

— И не става дума само за това. Чувствам се неудобно, че ѝ позволих да плати поканите. Инцидентът стана неволно. За нея сигурно е било трудно да намери парите, докато за мен... Както и да е. Надявах се, че ако е платила с чек и вие помните името на банката, може да им се обадя...

— Тя не плати с чек. Съжалявам, но се опасявам, че не мога да ви кажа нищо повече.

Дюрер бе обещал на Вал, че ако Андрю Уинстън се обади, няма да му помогне, нито ще го насърчи по някакъв начин.

Дюрер ѝ съобщи за обаждането и изказа предположение, че Вал ще размисли и ще се срещне с Андрю Уинстън.

— Няма смисъл — отговори тя толкова категорично, че възрастният печатар реши повече да не се намесва в личния ѝ живот.

* * *

В началото на новата година Райнхарт Дюрер най-последно предприе пътуването, което бе отлагал, откакто преди четиринайсет години бе напуснал нацистка Германия. Имаше брат и сестра в Мюнхен и искаше да ги види и да се опита да ги убеди да заминат за Америка. Макар че Вал работеше за него само от два месеца, печатарят бе забелязал старанието и уменията ѝ. Прецени, че тя може да го замества по време на триседмичното му отсъствие. За продукцията щеше да се грижи главният му помощник Оскар Самстейн или Ози — як и набит емигрант от Белгия, с рошава прошарена брада.

През първата седмица всичко вървеше гладко. После, в петък, в кабинета ѝ се появи мъж с дебела черна папка. Вал не го познаваше, но разбра, че е идвал и преди в печатницата — докато вървеше към бюрото ѝ, мъжът размени поздрави с печатарите.

— Здравейте, красавице — каза той и я огледа одобрително.

Беше около четирийсетгодишен. Бе облечен в добре ушит тъмнокафяв костюм. Черната му коса беше намазана с брилянтин, а мустаците — грижливо подстригани.

— Какво мога да направя за вас, господин Смайт?

— Всъщност нищо. Приятно ми е да ви гледам, но съм дошъл да говоря с шефа ви.

— Господин Дюрер отсъства.

— Вижте какво, хубавице, трябва ми одобрението му за нещо сериозно. Може би не биваше да го оставям за последната минута, но Дюрер винаги е тук, затова не очаквах, че ще имам неприятности.

Вал се вцепени.

— Нямайте никакви неприятности. Ако ми обясните за какво става дума, убедена съм, че ще мога да ви помогна. Господин Дюрер е в чужбина и аз го замествам.

— В чужбина, а? — подигравателно се усмихна Смайт, заобиколи бюрото, разтвори папката и я сложи пред Вал. — Това е каталогът за тази година. Предполагам, че Дюрер ще иска отново същото място. Трябва ми съгласието му, защото ще печатаме идната седмица.

Страниците бяха разграфени на четири или на осем квадрата, в които бяха написани имена на печатари и гравьори. Следваха производителите на други необходими за сватбата неща — рокли, воали, букети. На корицата имаше хубава цветна снимка на булчински букет, а отгоре със златисти букви бе написано „Годишник за булки“. Каталогът рекламираше стоки и услуги за сватбения ден. Бе предвидено да излезе няколко месеца преди юни — традиционния месец за женитби.

— Искам да знам дали да ви включвам — продължи Смайт. — Мога да използвам миналогодишния екземпляр или да ми кажете дали има нещо ново. Но цените се вдигнаха, затова ще трябва да платите два пъти повече, отколкото миналата година. Разбира се, тъй като след войната броят на сватбите стремително нарасна, тиражът е по-голям.

— И колко искате за рекламата ни?

— Две хиляди долара — усмихна се той.

Вал не можеше да вземе решение за такава голяма сума. Та дори една кола струваше по-малко!

— Седнете за миг, господин Смайт — каза тя и забърза да се посъветва с Ози.

— Смайт е влечуго — рече Ози. — Но си е извоювал такава положение, че е трудно да му откажеш. Райнхарт не го харесва, но мисля, че ще иска същото място за рекламата ни като миналата година. Това носи много пари.

Вал се върна при Смайт и му каза, че Дюрер би приел предложението му.

— Трябва да платите хиляда долара сега, а остатъкът — когато каталогът е готов. Напишете чека на мое име.

Вал погледна чековата книжка и отново потрепери. Печатницата не разполагаше с много пари. След като платяха на Смайт и раздадяха седмичните заплати, в касата щяха да останат само четиристотин долара.

— Колко екземпляра ще отпечатате? — попита тя.

— Десет хиляди. Ще ги изпратим в цялата страна.

Това означаваше десет цента за всяка реклама на Дюрер. Вал реши, че сумата е разумна, и започна да пише чека.

— Откога работите тук, хубавице?

— От два месеца.

— Трябва да идвам тук повече от веднъж годишно. Вие наистина сте много красива, госпожице...

Вал откъсна чека от кочана и без да каже нищо, му го подаде.

— Мога да уредя отстъпка, ако желаете... да го обсъдим.

Това вбеси Вал. Как се осмеляваше този мазен тип да се държи с нея, сякаш може да я купи? Протегнатата ѝ ръка застина във въздуха. Смайт посегна да вземе чека, но не можа да го изтръгне от стиснатите ѝ пръсти и го скъса.

— Искате отново да преговаряме, така ли? — ухили се той.

Погрешното тълкуване на действията ѝ я вбеси още повече.

— Съвсем не, господин Смайт. Всъщност току-що промених решението си. Печатницата ни няма да рекламира в каталога ви.

— Това не е разумно, скъпа. Ще си върнете разходите само с две-три поръчки за луксозни покани. Затова ще ви дам възможност да напишете отново чека. Но този път за цялата сума.

— Печатницата ни ще оцелее и без вас, господин Смайт. Сбогом.

— Да, много сте хубава — каза той, взе папката си, тръгна към асансьора и извика през рамо: — Красива, но глупава!

Веднага щом Смайт си тръгна, Вал изпадна в паника. Колко ли поръчки щеше да изпусне господин Дюрер заради своеволието и гнева й? Той се държеше така добре с нея, а ето как тя му се отплащаше...

— Какво става? — попита Ози.

— Ядосах се и отказах рекламата.

Гравьорът придърпа стол и седна.

— Няма значение, Вал. Сигурно си имала основателна причина. Никой не харесва Смайт. Всички биха му казали да върви по дяволите, ако можеха. Но каталогът му е уникален.

Тя поклати глава.

— Човек като него може да създаде лошо име на бизнеса. Как е успял да стане толкова влиятелен?

Ози й разказа за Брадли Смайт. Преди шестнайсет години той бил обикновен продавач на щанда за сребърни изделия в „Тифани“. Наблюдавайки бъдещите булки, когато идвали не само да купят пръстени, но и да търсят скъпи китайски сервизи и сребърни прибори, Смайт осъзнал какъв огромен потенциал има този пазар. В разгара на депресията само богатите можели да си позволят пищни сватби. Онези млади жени и мъже били каймакът на обществото и харчели много пари за чеиз и подаръци. Смайт решил да пробие на този специализиран пазар.

Дотогава булчинските рокли били рекламирани от време на време наред с другите изящни облекла и луксозни стоки на страниците на списанията за жени „Вог“ и „Лейдис Хоум Джърнъл“. Смайт започнал да използва служебното си положение, за да прави предложения на онези, които произвеждали или продавали всеки продукт, предназначен за сватби, с идеята да им осигури реклама срещу заплащане в годишен каталог, разпространяван безплатно. Обяснявал на клиентите, че получателите ще бъдат най-богатите кандидати за женитба. Щял да подбере имената им от обявите за годежи във вестниците.

Идеята мигновено пожънала успех, особено като се има предвид, че Смайт искал минимални суми за рекламата.

— Забогатя едва през последните две години. По време на войната никой не вдигаше голяма сватба. Сега обаче е съвсем различно. Ето защо каталогът му е много популярен. Рекламодателите знаят това и с готовност плащат.

— Доколкото разбирам, заради мен печатницата ни ще загуби много пари.

— Ние не зависим изцяло от сватбите, Вал.

Ози явно се опитваше да прояви разбиране към чувствата ѝ, макар да не можеше да не признае факта, че гордостта ѝ е струвала скъпо на печатницата.

До края на деня Вал мисли за онова, което ѝ бе разказал Ози.

Спомни си как бе планирала сватбата си. Никога вече нямаше да го прави. Кой би се оженил за нея, след като имаше извънбрачно дете от мъж, чието име не искаше да каже?

Завладя я носталгия по онези мигове, изпълнени с трепетно очакване на неповторимия ден. Реши, че би било хубаво да помага на булките да планират сватбите си. Но, разбира се, не можеше да повтаря онова, което правеше Смайт. Пък и как би могла да се надява да започне собствен бизнес? Грижите за бебето и намирането на начин да оцелеят щяха да бъдат достатъчно трудни.

[1] Срамежливо зайче (нем.). — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

През първата седмица на март над града се изви виелица. В събота, когато Вал отиде на редовната си консултация, улиците бяха засипани с преспи, а тротоарите — заледени и хлъзгави. Тя не знаеше дали е разумно да излиза, но искаше да покаже на доктор Уолтър Кендал, че мисли за състоянието си.

Беше го почувствала близък. Сърдечността и загрижеността му я караха да му вярва безрезервно и да бъде откровена с него. Разказа му за смъртта на Тед и призна, че е „допуснала да се случат разни неща“. С болка изповяда, че бременността ѝ е резултат от изнасилване, но е предпочела да напусне Бъфало, вместо да бъде принудена да се омъжи за бащата на бебето.

— Всичко е наред. Ела пак след три седмици — каза доктор Кендал, след като я прегледа. Когато тя тръгна към вратата, добави: — Вал, мисля, че заради бебето вероятно ще трябва да се върнеш в...

— Не мога!

— Ще ти е необходима помощ да се грижиш за детето! — настоя той. — Не трябва да правиш всичко сама, щом има начин да...

— С каквото и да се наложи да се справям тук, няма да е лошо, отколкото, ако се върна.

Но въпреки категоричния си отказ Вал се запита как наистина ще се оправя с бебето, откъде ще намери пари и какво ще стане с работата ѝ.

Излезе от кабинета и видя Джоси Макморан, прегърбила рамене и свела глава.

Вал се настани на свободния стол до нея и тихо каза:

— Здравей.

Джоси се обърна към нея и Вал ахна. Устната на Джоси беше разцепена и изцапана със съсирена кръв, а около дясното око и на скулата ѝ имаше още една ужасна синина. В окото ѝ плаваше огромно петно кръв.

— Господи, какво се е случило?

— Пак проклетият велосипед — опита да се усмихне Джоси.

Нещо в гласа ѝ подсказа на Вал, че велосипедът няма нищо общо със синините. Но Вал реши да не я разпитва.

— Надявах се да те видя — каза усмихната. — Ти беше много мила и ме насърчи за бебето, затова ми се ще да поговорим още.

Джоси разбра, че Вал ѝ предлага приятелството си.

— Аз също бих искала. На консултация ли си?

— Вече приключих, но ще те изчакам.

— Може да се забавя. Вероятно ще ми правят рентгенови снимки. Имам чувството, че челюстта ми е счупена. Но ако си сигурна, че нямаш нищо против да чакаш...

— Сигурна съм. Но може би трябва да се прибереш вкъщи и да си легнеш.

— Не. Добре съм.

— Макморан! — викна в този момент лекарят.

* * *

Седнаха в кафенето до болницата. Разбраха, че ги свързват много неща. Вероятно защото и двете имаха проблеми, които твърде дълго бяха пазили в тайна. След кафето ядоха сандвичи с пуешко месо и пай с череша и пиха мляко. Споделиха най-съкровени чувства. Въпреки нараняванията си Джоси беше в добро настроение, може би защото рентгеновите снимки бяха показали, че челюстта ѝ не е счупена.

Вал ѝ разказа всичко за себе си — как е отишла да живее в Бъфало през войната, за любовта ѝ към Тед, за смъртта му и дори как е било заченато бебето. На свой ред Джоси сподели историята си.

Тя беше родена в Бруклин, край Ийст Ривър, в квартала, където живееха предимно докери. Том Дъфи, баща ѝ, и двамата ѝ братя били докери, после, два дни след като японците бомбардирани Пърл Харбър, били мобилизирани във флотата.

Докато служели в армията, братята Дъфи се сприятелили с човек, който също имал ирландски произход, и по време на първия си отпуск го довели вкъщи. Той нямал дом, защото родителите му починали при пожар, когато бил малък, и бил израснал в католическо сиропиталище.

Казвал се Шон Макморан и веднага станало ясно, че двамата братя са го избрали за сестра си.

— Аз бях най-голямата — разказваше Джоси, — на двайсет и четири години, още неомъжена, затова те се тревожеха, че ще остана стара мома.

Тя не възразила срещу избора на братята си, защото Шон бил висок и строен, със сини очи, черни коси и мила усмивка. Пък и не искала да изложи братята си, които я били хвалили пред него. Джоси била една година по-голяма от Шон, но това нямало значение за тях. Шон заминал да изпълнява дълга си, мислейки я за „неговото момиче“. Той получил заповед да служи на военен кораб, извършващ курсове между Англия и Щатите, и Джоси го виждала всеки два месеца. Братята Дъфи се отличили като добри стрелци и били изпратени на самолетоносача „Йорктаун“.

Единайсет месеца по-късно „Йорктаун“ бил потопен и двамата Дъфи загинали заедно със стотици други. Бащата на Джоси не могъл да понесе смъртта им и се пропил. Неутешимата скръб покрусила и майка ѝ, която починала от сърдечен удар малко след войната. Загубата затвърдила решението на Джоси да се омъжи за човека, когото братята ѝ били избрали, като израз на уважение към паметта им.

— Оженихме се два месеца след смъртта им, през един четиридневен отпуск на Шон. После се качихме на автобуса и отидохме в малък мотел на два часа път от града, където много моряци водят невестите си на нещо като меден месец. Дотогава не бях спала с мъж. Бях възпитана да вярвам, че сливането на плътта преди брака ще ми осигури място в ада. И през следващите три дни не станахме от леглото.

Някои съпруги може би разказват с носталгия за неизчерпаемата страст на мъжете си през медения месец, но случаят с Джоси не беше такъв. От смарагдовозелените ѝ очи бликнаха сълзи, докато си спомняше странните му желания. Ако откажела да се подчини, той се ядосвал и тя се принуждавала да отстъпи.

— На третия ден от „медения месец“ бях изтощена и всичко ме болеше. Сетне Шон поиска нещо, което... ми се стори неестествено. Казах му, че няма да го направя, каквото и да стане. Той побесня, сграбчи ме и ме обърна по корем. Отскубнах се от него, избягах и се заключих в банята. Но той разби вратата...

И тогава Шон я ударил за пръв път. Забил юмрук в стомаха ѝ и докато тя се превивала от болка, я обърнал с гръб към себе си и проникнал в нея.

Вал слушаше потресена — не само защото звучеше невероятно един съпруг, който сигурно се бе оженил по любов, да се държи така брутално със съпругата си, но и защото Джоси все още беше омъжена за този човек.

Минаваше два, когато Джоси осъзна колко много време са прекарвали заедно, и заяви, че трябва да си тръгва.

— Шон ще се чуди какво ми се е случило. Той се тревожи, когато закъснявам.

— Тревожи се? — изумена повтори Вал.

Шон обаче явно не се безпокоеше за раните, които бе нанесъл на Джоси.

— Да, знам, че в това няма логика — рече Джоси. — Но въпросът е там, че той ме обича. След като побеснее и ми стори нещо, Шон с часове плаче като бебе. Кълне се, че ще се самоубие, ако го напусна. И мисля, че говори сериозно.

— И затова стоиш с него?

— Всеки път, когато ме удари, той много съжالياва и аз съм убедена, че това няма да се повтори. Но после пак става същото. — Джоси извади пари от чантата си и уморено добави: — Господи, вече не знам какво да мисля. Може би, в края на краищата, харесвам онова, което той прави с мен.

Тя стана и тръгна към изхода на кафенето.

Вал я последва. Единственото, което ѝ хрумна да каже на Джоси, беше, че не трябва повече да търпи насилието. Но това щеше да бъде глупаво и банално. Джоси явно си бе повтаряла същото хиляди пъти, но не предприемаше нищо.

Навън отново валеше сняг и духаше студен вятър.

— Това, че ти разказах всичко, ми помогна много — рече Вал. — Надявам се и ти да имаш същото чувство.

— Разбира се, Вал. Нямах на кого да го кажа. Искам скоро пак да те видя.

— И аз. — Вал извади молив и лист и написа номера на служебния и на домашния си телефон. — Как мога да се свържа с теб?

— Аз ще ти се обадя. Обещавам.

Вероятно се страхуваше да каже на съпруга си за приятелката си. Прегърнаха се и Джоси се отдалечи.

Вал извика след нея:

— Пази се, Джоси.

Но Джоси, изглежда, не я чу, защото вятърът духаше силно и снежната завеса беше плътна.

* * *

Срещаха се всяка събота сутрин или на някоя пейка в Проспект Парк, когато времето беше слънчево, или в обществената пералня близо до жилището на Джоси. Тя открадваше час-два, когато Шон можеше да остане вкъщи с дъщеря им, като му казваше, че трябва да пазарува или да посети баща си.

Тя разказа на Вал още подробности за брака си. През първите години, докато войната още продължавала, Джоси рядко виждала Шон и мислела, че неутолимият му сексуален апетит се дължи на дългите периоди на въздържание и на напрежението от сраженията.

След медения месец той бил включен в частите, които атакували завладените от японците острови. Когато отново го пуснали в отпуск в Сан Диего, Шон бил видял най-лошото от войната. Джоси взела влак до Западното крайбрежие, за да се срещне с него. Не се били виждали от година.

Шон предложил да отидат в Мексико. Първо минали през граничния град Тихуана. Джоси знаела, че моряците ходят там, за да се напиват и да спят с проститутки, но когато Шон настоял да останат, не възразила. Регистрирали се в един от по-свестните хотели и излезли да вечерят. Шон я замъкнал да гледа шоу, в което мъже и жени правели секс на живо. Отвратена, Джоси избягала и се прибрала в хотела. Шон отишъл да пие текила.

Върнал се в малките часове. Бил пиан и водел една от мексиканките — „изпълнителки“ в клуба. Събудил Джоси и настоял тримата да правят секс. Когато тя отказала, той я заудрял, докато се подчинила.

В приятния, топъл ден в средата на април, когато Джоси ѝ разказваше тази история, седяха на пейка в Проспект парк и Вал се

разплака. Искаше ѝ се да каже на Джоси да млъкне, но знаеше, че приятелката ѝ е чакала през всичките тези години да каже на някого и изповедта може да е стъпка към промяна в живота ѝ.

На сутринта след сексуалната оргия, докато Шон още спял, Джоси отпътувала за Ню Йорк и обяснила на родителите си, че съпругът ѝ е получил заповед веднага да се върне на кораба.

После започнали да пристигат писмата му. В тях той молел за разбиране, тъй като войната правела страни неща с хората, твърдял, че не заслужава Джоси, искал да му даде още една възможност. И тя решила да му я даде. После разбрала, че е бременна.

Шон се заклел тържествено, че ще я обича и уважава и никога вече няма да ѝ посегне. Обожавал дъщеричката им, детето също го обичало.

— Двамата са толкова мили, когато са заедно, Вал. Гледам ги и виждам в него такава доброта, че вярвам в думите на отец Кериган: „Каквато и борба да води с дявола, Шон ще победи, ако се молиш за него“. И тогава всичко ще бъде така, както съм се надявала.

— Но докато чакаш молитвите ти да бъдат чути, може да предприемеш нещо. Шон е ветеран от войната. Стресът от сраженията сигурно още му влияе. Той трябва да се посъветва с лекарите от болницата на ветераните...

— Казах му, но Шон не смята, че му има нещо. Според него всичко се дължало на лошия характер — типична черта в семейството му. Вероятно го бил наследил от баща си.

Единственото, което Вал можеше да направи, беше също да се моли на Бога за чудодейното преобразяване на съпруга на Джоси.

* * *

Вал продължаваше да крие състоянието си от колегите си в печатницата. През зимата това не беше трудно, защото обличаше широки вълнени поли и пуловери. От време на време Ози или някой друг от печатарите се шегуваше, че е изляла твърде много понички през почивката и тя се смееше. Но времето се затопли и колегите ѝ почнаха да ѝ правят забележки, че се облича твърде дебело.

Вал осъзна, че ще бъде невъзможно да запази тайната. Трябваше или да каже на господин Дюрер за бебето, или да напусне без обяснение. Положението се усложняваше от факта, че той бе проявил разбиране, след като се върна от Германия и научи за инцидента с Брадли Смайт.

— Няма да ви обвиня, ако ме уволните, господин Дюрер — каза Вал.

— Глупости, Susskind. Положил съм твърде много усилия да те науча на занаята, за да ти позволя да напуснеш.

След като една седмица обмисля как да му каже, в понеделник сутринта Вал дръпна настрана Дюрер и прошепна, че иска да му признае нещо сериозно.

— Е, тогава да отидем в изповедалнята — рече той, заведе я в кабинета си и я покани да седне. — Сега пък какво има? Пак ли изгони някой клиент? Не го взимай присърце. Сигурно си е заслужавал.

Веселият му тон и искрящите му очи съвсем я обезсърчиха.

— Не. Това няма нищо общо с работата, господин Дюрер... Трябваше да ви го кажа, преди да ме вземете в печатницата. Не постъпих правилно, но... аз...

Вал се разплака.

Той се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Успокой се, Susskind. Ако е за бебето ти, знам.

— Знаете? — изуми се тя.

— Да.

— И нямате нищо против?

— Никой от нас няма нищо против. Всички много се радваме.

— Всички? — Никой в печатницата с нищо не бе показал, че знае тайната ѝ! — Но нали не сте казали на Ози или...

— Мило момиче, беше очевидно, че ти не искаш да говорим за това. Ето защо всички имаха строга заповед от мен да мълчат, освен ако ти не споменеш нещо.

Вал се почувства неудобно, защото разбра, че се е държала глупаво. Но в същото време се и зарадва, че колегите ѝ я обичат.

— Ако искаш, детето ти може да има десетина кръстници.

— Знаете ли — колебливо каза тя, — няма да мога да работя... поне известно време.

— Ще мислим за това, когато му дойде времето — следва кратък размисъл отговори Дюрер.

* * *

Първата събота на май Джоси и Вал се срещнаха в парка. Джоси беше много развълнувана и по-щастлива отвсякога. Сигурно бе станало чудо.

— Шон купи къща! Другата седмица ще се преместим. Намира се на няколко километра от града. Има голям двор, където дъщеря ни ще може да играе. Шон каза, че точно това ни трябва — място, далеч от шума и мръсотията! Кълне се, че всичко ще бъде различно.

— Но как... Искам да кажа, не е ли скъпа?

Вал знаеше, че съпругът на Джоси се опитва да намери работа като докер, но профсъюзът налага ограничение на бройките, и междуременно работи като автомонтър на половин ден.

— Това е най-изумителното — отговори Джоси. — За ветераните от войната първоначалната вноска е само сто долара! Остава ни да изплатим пет хиляди. Шон има приятел от флотата, който е бояджия и ще го вземе на работа. Не е ли чудесно, Вал? Собствен двор! Манди ще има люлка, а аз ще засадя цветя.

— Много ще ми липсваш, Джоси.

Не каза нищо повече, за да не развали настроението ѝ.

— Това няма да ни попречи да бъдем приятелки. Лонг Айланд е наблизо. Ще ни дойдеш на гости веднага щом се настаним.

Вал не знаеше какво да отговори. Посещението в новия дом на Джоси означаваше да се срещне със съпруга ѝ, а в нейните очи Шон беше такъв престъпник, че Вал се страхуваше да застане пред него, за да не го разобличи.

Джоси разбра колебанието ѝ.

— Не се притеснявай за Шон. Той ще те хареса. Обзалагам се, че и ти ще го харесаш.

— Няма да мога, Джоси. Не и докато не съм сигурна, че никога повече няма да ти причини болка.

— О, Вал, това ще бъде начало на нов живот във всяко отношение. Убедена съм. Ще дойдеш, нали?

Вал кимна и се усмихна. Най-голямото ѝ желание беше мечтите на Джоси да се сбъднат.

След седмица Джоси ѝ се обади и я покани на гости. Вал с нетърпение очакваше да види приятелката си отново, а и един ден извън града щеше да ѝ се отрази добре.

В неделя сутрин се качи на влака за Лонг Айланд. Беше купила кафемелачка като подарък за новата къща и плюшена играчка за момиченцето на Джоси. След по-малко от час кондукторът съобщи, че спират на Хъксвил, където Джоси ѝ бе казала да слезе. През прозореца Вал видя дървета, спретнати бели къщи с дворове и безкрайно синьо небе.

Джоси чакаше на перона на малката гара. Момиченцето ѝ беше до нея. Детето имаше ангелско лице и големи сини очи и руси коси. Бе ходило на църква с майка си и беше облечено с най-хубавите си дрехи — синьо палтенце, гарнирано с кадифе, и бяла рокличка на волани.

Джоси прегърна Вал и рече:

— Манди, това е приятелката на мама, за която ти разказах.

Манди кимна, но не каза нищо.

Вал се наведе към детето.

— Донесла съм и на теб ново приятелче — каза тя и извади плюшеното мече панда.

— Черно и бяло — рече Манди. — Има ли черно-бели мечета?

— Това мече живее в далечните джунгли и се нарича панда.

— Панда — повтори момиченцето. — Прилича на моето име.

— Манди, запознай се с Панди — усмихна се Вал.

— Панди.

Лицето на детето засия. Момиченцето притисна до се бе си играчката.

— Кажи благодаря, Манди — рече Джоси.

— Благодаря, лельо Вал — каза детето и я прегърна.

Джоси тръгна към паркинга и спря пред тъмносив „Хъдсън“.

— Имате кола! — учудено възкликна Вал.

— Шон я купи почти без пари и я ремонтира — отвърна с гордост Джоси.

— Изглеждаш добре, Джоси. Как вървят нещата?

— Чудесно! Точно това ни трябваше.

След няколко километра пред Вал се разкри прекрасна гледка — равнина, осеяна със стотици еднакви къщи, досущ гъби, поникнали след дъжд.

Джоси зави по странична улица и весело каза:

— Ето, това е Левиттаун. Знам, че отначало изглежда малко странно и еднообразно. Но затова пък хора като нас могат да си позволят да купят такива къщи. Господин Левит, човекът, който ги е построил, е смятал, че като са еднакви, ще му излезе по-евтино. Прозорците, вратите и стените са направени във фабрика, а после са докарани тук и са сглобени.

Колата се движеше в лабиринт от улици. Вал забеляза, че собствениците са положили усилия да придадат индивидуалност на къщите си, като бяха засадили цветя и храсти.

— Ако живееш тук, сигурно щях да сбъркам къщата си — каза.

Джоси се засмя.

— Е, понякога и това се случва. Уморени хора се връщат късно през нощта и влизат в чужда къща. Казаха ми, че един мъж дори целунал друга жена, преди да осъзнае, че не е в дома си. Но къщите са удобни. Шон и аз никога нямаше да можем да си позволим собствена къща, ако не ги продаваха толкова евтино.

— Провървя ти, Джоси. Няма нищо по-хубаво от собствен дом. Там се чувстваш в безопасност. Надявам се, че ще намеря такава къща за мен и за бебето.

Джоси се усмихна, но не каза нищо.

Спряха пред къщата. Вратата се отвори и Шон излезе да ги посрещне. Манди се втурна към него. Той я прегърна и я вдигна.

— Здравей, кукличке! Хей, какво имаш?

— Панди! Леля Вал ми я подари.

— Много мило от нейна страна. Здравей, Вал. Радвам се, че най-сетне се запознахме.

Шон целуна Манди, пусна я на земята и протегна ръка на Вал.

От разказите на Джоси Вал си бе съставила представа за човек, когото нямаше да хареса. Не очакваше Шон Макморан да е толкова дружелюбен и привлекателен мъж. Усмивката му беше сърдечна, а държанието му с Манди — обезоръжаващо. Вал мигновено забрави онова, което знаеше за него, стисна ръката му и се усмихна широко.

— Здравей, Шон. Тук е много хубаво.

Джоси бе щастлива, че между най-добрата ѝ приятелка и съпруга ѝ няма и сянка от недоверие.

Шон отиде в задния двор, за да подготви скарата. Манди тръгна с него, а Джоси гордо показа на Вал къщата. Макар и с минимални разходи, Джоси бе превърнала всяко помещение в уникално кътче. Стените в стаята на Манди бяха украсени с балони, въртележки и клоуни, нарисувани от Джоси. Спалнята на втория етаж беше боядисана в розово, изпъстрено с цветчета. Всекидневната беше обзаведена със стари мебели, подарени от родителите на Джоси, но освежени с нова боя. Електроуредите в кухнята бяха осигурени от строителя.

— Имаш прекрасен дом! — искрено възкликна Вал.

Джоси я прегърна.

— Щастлива съм, Вал! Шон харесва работата си и всички обичаме къщата. Имаме добри съседи. Повечето са младоженци.

Шон викна, че е готов да сложи на скарата хамбургерите, и двете жени излязоха. Дворът бе покрит със свежа трева, а Джоси бе засадила цъфтящи храсти покрай оградата. В ъгъла имаше пързалка и люлка за Манди. До стената на къщата беше сложена масичка за пикник.

Вал завърза разговор с Манди. Харесва ли ѝ новият дом? Тръгнала ли е на училище? Радваше се на присъствието на детето, защото се чувстваше неловко само с Джоси и съпруга ѝ. Шон Макморан беше приятен човек, но ѝ беше трудно да се отпусне, защото вече го бе възприела като чудовище.

Сетне Манди попита дали може да отиде да си играе на люлката и Джоси ѝ разреши да стане от масата. Настъпи неловко мълчание.

Джоси наруши тишината.

— Изглеждаш много добре, Вал. Цялата цъфтиш. Нали, Шон?

— Да. Има нещо прелестно у жената, която ще има бебе. — Той прегърна съпругата си. — И ти беше прекрасна по време на бременността. Нямам търпение да дочакам следващия път.

Лицето на Джоси се озари.

— Колко ти остава, Вал? — попита.

— Доктор Кендал каза, че трябва да родя в началото на идния месец.

Джоси погледна Шон, сякаш искаше разрешение за нещо. Той кимна и тя започна:

— Мислила ли си как ще се оправяш, когато бебето се роди?

Вал не искаше да обсъжда проблемите си в присъствието на Шон.

— Ще измисля нещо, когато му дойде времето. Може ли да говорим за друго?

— Още не — намеси се Шон. — Джоси ми обясни всичко, Вал, и защо не можеш да се върнеш къщи. Знаем, че няма къде да отидеш, и настояваме да дойдеш тук с бебето.

Вал го погледна учудено, сякаш не разбираше какво ѝ говори.

— Ще се нуждаеш от грижи, поне известно време. Знаем какво е положението ти и смятаме, че постъпваме правилно, по християнски.

Вал се почувства като просякия. Намръщи се и отвори уста да откаже, но Джоси я изпревари:

— Ние сме ти приятели, Вал. Искаме да ти помогнем.

Вал не можеше да си представи как ще живее с тях.

— Джоси ми каза, че знаеш за неприятностите ни — добави Шон. — Но не трябва да се страхуваш от мен, Вал. Аз... Чувствам се по-добре. Всичко ще е наред.

Вал погледна Джоси.

— Шон се съгласи веднага щом го попитах — каза тя. — Моля те, приеми, Вал.

Молбата ѝ беше толкова пламенна, че това явно бе важно за нея. Вероятно щеше да бъде доказателство, че може да вярва на съпруга си и че той заслужава любовта ѝ.

— Много мило — рече Вал. — Ще помисля.

— Разбира се — каза Шон. — Ще те чакаме.

— Ами... Имам ягоди сладолед — рече Джоси, за да разведри атмосферата. Скочи да разтребва масата, а когато Вал стана да ѝ помогне, възрази: — Не ставай. Шон ще ми помогне.

Той се надигна и Вал изпита облекчение, че няма да останат насаме. Бе разбрала, че Шон не е чудовище, но още не знаеше какво да мисли за него и се запита как ще живеят в една къща.

Тази мисъл я разтревожи. Но макар да бе поискала време да помисли, Вал вече знаеше, че ще приеме предложението им. Нямахше друг избор.

СЕДМА ГЛАВА

През втората неделя на юни Уолтър Кендал не беше дежурен в клиниката, но персоналът имаше указания да го повика, ако Вал започне да ражда. Той живееше близо до болницата и пристигна навреме, за да акушира.

В мига, в който ѝ дадоха момиченцето, Вал почувства, че всичките ѝ тревоги изчезват при вида на красотата и съвършенството на бебето и от чудото на сътворението. Тя не изпитваше огорчение към съдбата, нито гняв към Уили. Реши да кръсти дъщеря си Теодора, на Тед.

По-късно Уолтър Кендал отиде да я види. Не я прегледа, а придърпа стол и седна до леглото ѝ.

— Притеснен съм, Вал. Още ли си твърдо решила да се оправяш сама?

— Ще отседна при приятелката си Джоси Макморан. Запознахме се тук, в клиниката.

— Тогава ще бъдеш наблизно...

— Не. Сега Джоси живее в Лонг Айланд.

На овалното, добродушно лице на лекаря се изписа разочарование.

— А после? Как ще се издържаш?

— Ще се върна на работа веднага щом мога.

— А кой ще се грижи за детето през деня?

— Джоси. И тя има момиченце.

Кендал кимна замислено, после стана и хвана ръката ѝ. Докосването му винаги беше изключително успокояващо.

— Ти си смела млада жена, Вал. Да гледаш сама дете, в днешно време е много трудно. Възхищавам ти се. Ако мога да ти помогна с нещо, ще бъда щастлив да направя каквото е по силите ми.

Той се поколеба, сякаш искаше да добави още нещо, но после се усмихна и пусна ръката ѝ.

Вал почувства, че емоционалността в думите му преминава границите на професионалната загриженост. За миг тя си представи

Кендал като спътник в живота си и настойник на детето ѝ, но бързо прогони тази мисъл. Защо той да се нагърбва с отговорността за незаконното дете на друг?

— Благодаря, Уолтър. Никога няма да забравя добротата ти.

— Е, пациентите ме чакат. Моите поздравления, Вал. Имаш прекрасна дъщеря.

Няколко пъти след посещението му Вал си представи лекаря като свой спасител. Но дори да приемеше чуждо дете, защо би избрал жена, която е изнасилена и се е примирила с този факт?

Беше убедена, че Уолтър Кендал не би могъл да я уважава.

* * *

В третата спалня на втория етаж в къщата на семейство Макморан имаше легло и детско креватче. Джоси бе нарисувала красиви фигурки на стените.

През първите две седмици, докато свикваше да се грижи за Теди, Вал обикновено седеше на двора и възстановяваше силите си. Джоси беше неотлъчно до нея.

— Как ли се справят с всичко това самотните майки? — често питаше Вал, защото не можеше да си представи какво би правила без Джоси.

— Все щеше да измислиш нещо. Жената инстинктивно знае как да бъде майка. Ще го осъзнаеш по-добре, когато детето ти се научи да говори. Тогава ще се нуждаеш от целия си усет, за да дадеш правилен отговор на всичките ѝ странни въпроси.

Вал смяташе, че у някои жени този инстинкт е по-силно развит, отколкото у други. Джоси беше невероятно добра майка, с готовност утешаваше Манди и щедро раздаваше прегръдки и целувки, които не оставяха у детето съмнение, че е светлината в живота ѝ. Някои деца ревнуват от малките бебета, но Манди приемаше безрезервно Теди.

В един горещ ден през август, докато Вал слагаше Тед да легне върху одеяло в двора, Манди отиде при тях и легна до бебето.

— Теди може ли да ми бъде сестра, лельо Вал?

— Можеш да я обичаш също толкова много, Ман. Но мисля, че един ден ще имаш своя сестра.

— Не знам дали ще бъде хубава като Теди.

— Всички бебета са хубави — засмя се Вал.

— Мама не е сигурна дали иска да има повече деца.

Вал изгледа изненадано момиченцето. Шон често изразяваше желанието си да има още деца и Джоси твърдеше същото, но само в негово присъствие. Дали Джоси само повтаряше онова, което съпругът ѝ искаше да чуе?

През следващите дни Вал наблюдаваше Джоси и Шон, търсейки признаци на напрежение, но не забеляза нищо. Нощем чуваше приглушени разговори и тихи стенания или викове. Дали не бяха викове от болка? Колкото и близка да чувстваше Джоси, Вал не смееше да любопитства. Джоси изглеждаше щастлива. Ако това беше привидно, тя сигурно полагаше големи усилия да прикрива лъжата. Щеше ли Вал да постъпи правилно, ако я разобличиеше?

Една сутрин, пет седмици след раждането на Теди, докато закусваха, Джоси наля кафе и видя, че в хладилника няма мляко.

— Трябваше да кажа на Шон да ме закара до магазина, но нали работи извънредно...

— Нека аз да пазарувам. Не мога повече да стоя тук, без да плащам нищо.

— Ще дадеш някакви пари, когато се върнеш на работа, Вал.

— Ще се обадя на господин Дюрер и ще му кажа, че другата седмица започвам работа.

— Не искаш ли да прекараш поне два месеца с бебето?

— Бих искала да бъда с Теди две години. Няма нищо им прекрасно от това. Но за мен не е същото като за теб, Джоси. Ти имаш съпруг, който се грижи за теб. Не мога да искам Шон да поеме отговорността и за мен. Трябва да започна да се оправям сама и да създам дом за нас с Теди.

Джоси я погледна учудено. Много малко жени сами изкарваха прехраната си и отглеждаха децата си. Разведените и вдовиците от войната например получаваха издръжка и имаха застраховки и други облаги. Или живееха от подаяния. Онова, за което говореше Вал — да бъде независима — изглеждаше вълнуващо и дръзко, досущ... откриването на нов континент.

— Но как ще го направиш? Къщата струва пари. Детето се нуждае от дрехи, играчки и храна. Пък и после...

— Знам, че ще бъде трудно. И затова не искам да чакам повече.

— Вярно, имаш работа, но си ми казвала, че заплатата ти не е голяма.

— Това е само временно. Имам други планове.

— Какви планове?

Вал се поколеба. Обмисляше идеята едва от няколко седмици.

Разказа на Джоси за случката с Брадли Смайт и за онова, което бе научила за доходния бизнес с каталога за услуги и стоки, предназначени за сватби.

— Мисля и аз да започна да издавам подобен каталог.

Джоси впери поглед в нея. Липсата на насърчение, за което Вал жадуваше, беше смразяваща като гмуркане в леденостудена вода.

— Кажу ми нещо. Идеята не е лоша. И вече е осъществена.

— Точно това не разбирам. Нали онзи човек Смайт вече издава такъв каталог? Защо ще правиш същото?

— Смайт е влечуго.

— Да, струва ми се, че е отвратителен — съгласи се Джоси. — Разбирам защо си се ядосала. Но другите няма да го отпратят. Пък и всички производства, които се рекламират в каталога му, се ръководят от мъже.

— Да. Но точно заради това искам да се конкурирам с тях, Джоси. Смайт е мъж... но бизнесът му е свързан с жени. Булки! В това е моето предимство! Аз би трябвало да знам по-добре от всеки мъж какво означава да мечтаеш за...

Гласът ѝ секна.

Джоси отгатна мислите ѝ и заговори:

— Да, разбирам. Може би имат право и фактът, че си жена, ти дава предимство. Но какво знаеш за издателската дейност?

— Нищо. Но, от друга страна, не знаех и как да бъда майка — докато не бях принудена да започна да се уча.

— Това е различно. Действаш инстинктивно.

— Знаеш ли, Джоси — усмихна се Вал, — мисля, че имам инстинкт и за издателската работа.

* * *

Ден след като се върна на работа, Вал каза на Райнхарт Дюрер, че се нуждае от съвета му по делови въпрос. Той я покани в кабинета си и тя сподели идеята си.

— Ами... това е. Надявах се, че ще ми станете партньор. Мисля, че съм ви длъжница, защото се ядосах и изгоних Брадли Смайт.

Дюрер нарисова красиво „Г“ на лист хартия и ѝ го показа.

— Какво ще кажеш? Ще го гравiram на сребърната чаша, която купих за Теодора.

— Прекрасно е — отговори Вал. Дюрер явно не искаше да обсъждат предложението ѝ.

— Уважавам начина, по който си се държала с хер Смайт, мило момиче. Но не е необходимо да ми компенсираш загубата, като започнеш да издаваш конкурентен каталог.

— Но не това е причината! Трябва да печеля повече.

— Ако останеш тук, един ден ще...

— Трябва да се грижа за бебето си сега и да купя къща, където да живеем.

— Разбирам. И мислиш, че ще изкараш толкова много пари с идеята си?

— Смайт печели добре.

— Какво те кара да смяташ, че рекламодателите ще изпитат потребност от втори такъв каталог?

— Няма да бъде същият, а много по-хубав.

— Колко по-хубав?

Вал възнамеряваше да повтори онова, което бе казала на Джоси. Тя смяташе да използва инстинкта си, за да направи изданието по-привлекателно за булките. Но осъзна, че това обяснение няма да е достатъчно. Дюрер възразяваше срещу идеята ѝ, за да защити интересите си — искаше тя да продължи да работи за него — и германската му упоритост надделя.

Трябваше да се убеди, че младостта и неопитността на Вал няма да я обрекат на провал.

— Ще отпечатам не само списък на нещата, от които булките се нуждаят, но и... съвети!

— Аха — рече Дюрер. — Съвети. Основаващи се на личния ти опит...

Тя не можеше да разбере дали той е заинтригуван от идеята, или ѝ се подиграва.

— Булките трябва да знаят много неща и да вземат много решения. Всички са нервни преди сватбата и искат церемонията да е безупречна. Убедена съм, че ще им харесат няколко страници с правилата на етикета, идеи за подаръци и какъв да бъде букетът им. Има стотици неща, за които бих посъветвала булките.

Дюрер се наведе напред. Изражението му стана още по-загрижено.

— Тогава говориш не за каталог, а за... списание.

— Предполагам — бавно каза Вал.

— Не е хубаво да започнеш бизнес, за който не знаеш нищо. — Той стана, заобиколи бюрото и се приближи Вал. — Мило момиче, държа на теб твърде много, за да насърча безразсъдната ти идея.

Вал посърна. Печатарят смекчи тона.

— Susskind, казвам ти го за твое добро. Не можеш да се издигнеш, като замениш сигурната работа с празни надежди. — Дюрер я потупа утешително по рамото. — И за да не се съмняваш къде е интересът ти, повишавам те свой заместник и увеличавам заплатата ти на осемдесет долара седмично.

Вал го погледна изненадано. Длъжността не означаваше нищо, но парите бяха два пъти повече, отколкото получаваше в момента.

— Виждаш ли? — попита Дюрер, като забеляза изумлението ѝ. — Ще се погрижа за теб и за малката Теодора. А сега — на работа.

Вал тръгна към вратата. Беше толкова зашеметена, че едва в последния момент се обърна и каза:

— Благодаря, господин Дюрер.

Той ѝ се усмихна бащински.

Докато лежеше в леглото след вечерята със семейство Макморан, на която празнуваха повишението ѝ, Вал непрекъснато пресмяташе. Осемдесет долара седмично правеха повече от четири хиляди годишно. Джоси бе казала, че Шон изкарва деветдесет и пет долара седмично плюс пенсията на ветеран от войната и тези пари им бяха достатъчни, за да си купят къща и кола и да се грижат за Манди.

Странно, но вместо да се почувства по-сигурна, Вал изпита усещане за загуба. Колкото и да ѝ плащаха, работата в печатницата не я вълнуваше.

Списанието щеше да ѝ даде възможност да сподели с булките щастието, което съдбата ѝ бе отнела. Защото, макар и косвено, Вал жадуваше да се включи в празничните мигове на любовта.

Но потребностите на бебето бяха по-важни от нейните. Вал осъзна, че не бива да излага на риск сигурността на Теди заради осъществяването на мечтата си.

ОСМА ГЛАВА

Веднага щом се върна на работа, Вал започна да дава на семейство Макморан по дванайсет долара седмично за храна и настоя да плаща на Джоси двајсет долара за петдневните грижи за Теди. Въпреки тези разходи до края на октомври тя успя да спести петстотин и двајсет долара. Макар да се страхуваше, че собствениците на приличните сгради може да откажат да дадат жилище под наем на самотна майка, Вал реши да започне да търси самостоятелен апартамент.

Докато се прибираще от работа в последния петък на октомври, тя спря пред павилиона за вестници на гара Пенсилвания и купи четирите вечерни вестника, за да прочете обявите. Вече бе прегледала сутрешните броеве и бе научила, че близо до работата ѝ има подходящи жилища. На другия ден смяташе да потърси апартамент около Манхатън.

Седна до прозореца във влака и зачете обявите. Изведнъж някой прошепна в ухото ѝ:

— Наистина ли сте вие? Бях се отказал от надеждата да ви видя отново.

Стъписана, тя погледна през рамо и видя млад мъж, наведен над нея. Той беше много привлекателен, но... съвършено непознат.

— Да, вие сте. — Мъжът осъзна, че тя не го е познала, и добави: — Андрю Уинстън... Поканите за сватбата...

Беше в черен делови костюм, а светлокестенявите му коси бяха подстригани и съвсем не приличаше на мъжа, който преди година стоеше под дъжда.

— О, господин Уинстън! Съжалявам...

— Радвам се, че ви виждам. Опитах се да ви намеря, след като се сблъскахме.

— Доколкото си спомням, аз ви блъснах.

Той се усмихна.

— Може ли да седна до вас? — попита и се настани до нея. — Нямате представа колко много исках да ви намеря, за да ви благодаря,

че платихте поканите.

Той беше изключително мил. За пръв път след смъртта на Тед Вал срещаше мъж, който я привличаше.

Но романтичните мечти са безплодно занимание. Тя се почувства нещастна при мисълта за възможностите, които би имала, ако не съществуваха Уили и бебето. Но така както стояха нещата, Вал нямаше бъдеще с Андрю Уинстън. Все някога той щеше да разбере, че тя има извънбрачно дете!

Тази мисъл я отчая, тя замълча и се загледа навън.

Но Андрю Уинстън продължи да говори.

— Много съм щастлив, че отново ви срещнах. Отдавна не съм се качвал на този влак. Отивам в Ойстър Бей да прекарам почивните дни с чичо си. А вие къде отивате?

— Ще бъда с приятели. — Зле скалъпена лъжа, но Вал се чувства безпомощна пред богатството и общественото положение на този човек. Ойстър Бей, известният моден курорт, любимо място на нюйоркското висше общество!

— Къде живеете? — попита Андрю Уинстън.

— Скоро ще се местя. Търся апартамент в града.

— Мога да ви помогна. Брат ми има връзки в търговията с недвижими имоти.

— Благодаря, но вече съм избрала няколко жилища.

Той се наведе напред и се вторачи изпитателно в нея.

— Не очаквам нищо в замяна, ако това си мислите. Само ще бъда щастлив да помогна, ако мога.

Вал осъзна, че се държи твърде студено с него и го отблъсква. Веднага съжали. Андрю Уинстън не беше виновен, че животът ѝ е объркан и не може да приеме предложението му.

— Господин Уинстън, съжалявам, че се държах неучтиво. Вие сте много мил.

— Но се развиках, когато ме съборихте на земята.

Тя се усмихна.

— Не ви обвинявам, че се ядосахте — поканите бяха съсипани.

— Но предложението ви да ги платите беше много благородно. Твърде прибързано ли ще бъде, ако поискам да узная името ви?

— О, извинявайте. Казвам се Вал Къмингс.

Тя протегна ръка и той я стисна.

— Вал... — замислено повтори Андрю. — Вальри ли сте, или Валентина?

— Валентина. — Той продължаваше да държи ръката ѝ и да я гледа в очите. Смутена, Вал я дръпна и наруши мълчанието. — Между другото, как мина сватбата на сестра ви? Всичко наред ли беше?

— Беше безупречна — ако харесвате такива неща.

— Кой не ги обича? Няма нищо по-прекрасно от сватбата.

— Зависи.

— Това е миг на вълшебство, когато реалността прилича на приказка. Всяко момиче има чувството, че е принцеса, намерила своя принц.

Андрю сви рамене.

— Бил съм на няколко сватби. Всички се преструват! Според мен единственото, което е необходимо, е истинската любов. Ако я няма, сватбата се превръща в зрелище — много хора, шампанско, храна... Поне такава беше сватбата на сестра ми. Е, Джъстин искаше такава сватба. Но когато аз се женя, не желая да присъстват много хора. Никакви четвърти братовчеди, които не познаваш, знаменитости, за да придават блясък, и политици, правили ти услуги...

— А вие каква сватба бихте искали? — попита Вал.

— Най-важното е какво иска булката. Естествено, надявам се, че желанията ни ще бъдат еднакви и всички тези пищни добавки няма да имат значение.

— А какво има значение?

Андрю се замисли.

— Церемонията и... присъствието на хората, на които държиш. Това е най-важното.

— Ами ако булката иска всичко онова, което вие смятате за излишно?

— Едва ли бих се оженил за такова момиче.

— Но повечето момичета искат голяма, традиционна сватба. Не мислите ли, че младоженецът трябва да се съобрази с желанието на булката, за да я направи щастлива?

— Защо започнахме този разговор? Не е ли твърде рано да мислим за сватба?

Вал поруменя.

— Интересувам се от тази тема, защото имам идея.

— Каква идея?

— Да издавам списание за булки и сватби.

— В издателство ли работите?

— Нещо подобно.

— Списание за булки... Идеята не е лоша. Разкажете ми нещо повече.

Вал се запита дали да не признае, че всичко това е само безпочвена мечта.

— Още съм съвсем в началото.

— Имате ли издател, или сама ще се заемете с това?

— Ами... още не съм решила.

— А как ще се казва списанието?

— Спрях се на две имена. Може би „Булката днес“.

— „Булката днес“ — замислено повтори Андрю. — Не е лошо. А другото?

— „За булката“.

— Идеално!

Одобрението му ѝ беше приятно, макар да имаше чувството, че той само се преструва на сериозно заинтригуван.

— Мнението ви показва, че сте запознат с издаването на списания.

— Не съм. Но семейството ми има приятели, които се занимават с този бизнес.

— А вие с какво се занимавате?

— Нищо интересно. И аз като вас съм начинаещ.

— В каква област?

— Превози и доставки.

Това наистина звучеше скучно. Но Вал си спомни как го бе помислила за куриер и се засмя.

Андрю я попита защо се смее и тя му отговори. Разговаряха през целия път. Вал му разказа, че е от Черна гора, загубила е родителите си през войната и е дошла да живее при роднини в Бъфало. Андрю сподели, че един от братята му е убит по време на десанта в Нормандия, но има друг, по-голям брат, две сестри и по-малък брат.

Кондукторът съобщи, че пристигат в Левиттаун. Влакът намали скоростта и Вал изпита разочарование. Беше ѝ приятно да бъде с Андрю Уинстън.

— Кога ще ви видя отново? — нетърпеливо попита той. Колкото по-силно влечение изпитваше към него, толкова повече се страхуваше да не бъде разобличена като измамница.

— Съжалявам, но...

— Не, Вал! Не ми казвай, че не можем да се срещаме! Не искам отново да те изгубя.

Тя стана.

— Бих желала нещата да бяха различни. Но...

Той хвана ръката ѝ.

— Не си омъжена. Сгодена ли си?

— Не.

— Тогава, моля те, нека да се срещнем другата седмица. Ще дойда, където кажеш...

Влакът спря и Вал тръгна към вратата.

— Трудно е да ти обясня, но съм сигурна, че ще направим грешка.

Андрю я последва.

— Мога да ти помогна със списанието. Да те запозная с хора, които ще те подкрепят. И това ли ще бъде грешка?

Вал понечи да каже, че списанието е само мечта, но видя красивото му сериозно лице и прехапа устни.

— Другата събота и неделя — настоя Андрю. — Може да се срещнем на гара Пенсилвания... да вечеряме, после да танцуваме...

Вечеря? Танци? Но Вал трябваше да крие твърде много тайни.

— Не мисля, че...

Колебанието ѝ го насърчи.

— Там, където се видяхме тази вечер. В петък ще те чакам пред гише „Информация“ на гарата.

Вал нямаше воля да отказва повече, нито пък беше необходимо. Слезе от влака и кондукторът затвори вратата.

Докато крачеше по перона, Вал видя, че Андрю върви по коридора и чука по стъклата, за да привлече вниманието ѝ...

* * *

Когато Вал стана сутринта, бебето още спеше. Тя слезе в кухнята да закуси и видя, че Джоси е там и плаче. На лицето ѝ имаше голяма червена подутина.

— О, не! — възкликна Вал, седна до нея и шепнешком я попита какво се е случило.

— Не е необходимо да шепнеш. Шон заведе Манди да ѝ купи зимни дрехи...

Кавгата била предизвикана именно от новите дрехи. Джоси спестявала парите, които Вал ѝ давала, за да купи коледни подаръци. Шон печелел повече и трябвало той да купи дрехите на детето им. Отговорът ѝ го вбесил и той я ударил. Обещал, че ще ѝ се случи нещо по-лошо, ако не даде спестяванията си. И едва тогава признал, че преди две седмици е бил уволнен, след като избухнал пред шефа си. И през това време, когато излизал от къщата, ходел да си търси работа.

— Днес ще водя Теди в града. Ела с нас, Джоси — предложи Вал. — Ще отидем в парка, в зоологическата градина, ще се позабавляваме.

Джоси засия.

— Господи, от години не съм ходила там. — После очите и помръкнаха. — Но трябва да бъда тук, когато Шон се върне.

— Остави му бележка. Пиши, че ще се върнем за вечеря. Хайде, Джоси, разходката ще ти се отрази добре.

— Той вероятно ще бъде цял ден с Манди. — Джоси скочи. — Ще дойда с теб, Вал. Защо не?

Джоси вече бе започнала да се променя.

* * *

В събота времето беше чудесно. Джоси се радваше колкото Теди на лудориите на маймуните и тюлените.

После отидоха в кафенето на зоологическата градина и седнаха на терасата да ядат кренвирши и сладолед. Вал бе донесла бурканче с детска храна за Теди.

— Много се радвам, че дойдох — каза Джоси. — Бих искала и Манди да беше тук.

— Следващия път — рече Вал и зави Теди, която бе заспала в количката.

Джоси я погледна замислено.

— Би трябвало да има повече такива дни. Но се чувствам като маймуните. Затворена в клетка.

— Трябва да промениш това, Джоси. Не бива да живееш в страх.

— Той не иска да ми причинява болка. После винаги много съжaliaва.

За Джоси беше трудно да осъди съпруга си. Вал съдя бе видяла добрата му страна. Но въпреки това, когато чу, че Джоси го защитава, не можа да сдържи гнева си.

— Престани да го оправдаваш, за бога! Говориш така, сякаш ти си виновна, че той се ядосва. Разбери, че жертвата си ти. Шон не трябва да те удря! И ако ти не можеш да му го кажеш, аз ще го направя!

— Не! — разтревожена извика Джоси.

— Не мога повече да те гледам насинена и да се преструвам, че нищо не се е случило. Моля те... Позволи ми да ти помогна.

— Но ти ми помагаш. Присъствието на друг човек в къщата му напомня, че трябва да се контролира.

— Не можеш да продължаваш да живееш по този начин. Трябва да намерим изход. И заради Манди. Скоро ще се преместя. Кажи на Шон, че двете с Манди ще живеете при мен, докато...

— Не! — извика Джоси толкова силно, че хората от съседните маси се обърнаха. — Той ще се ядоса. Ще удари и теб!

— Ще поема този риск.

— Не искам да напускам Шон! Обещай ми, че няма да му кажеш нищо!

Вал хвана ръката на приятелката си. Не знаеше каква да каже. Единственото ѝ желание беше да я успокои. Сърцето ѝ се късаше, като гледаше как крехкото ѝ тяло трепери.

Но Джоси се дръпна, сякаш нещо я заплашваше.

— Трябва да обещаеш...

Вал нямаше друг избор, освен да се съгласи да мълчи.

— Добре. Обещавам.

Окуражена, Джоси взе лъжичката и дояде сладоледа си.

* * *

Щом влязоха в къщата, Шон гневно тръгна към вратата, за да ги посрещне.

— Къде беше, по дяволите? — изкрещя той на Джоси.

— Аз... Излязох с Вал...

Той се обърна към Вал.

— Къде ходихте?

— В парка и в зоологическата градина. Джоси имаше нужда от разходка и почивка.

— Ти ли ще ми кажеш от какво се нуждае? Тя е моя съпруга.

Теди се разплака, обезпокоена от гневните викове.

— Шон, хайде после да поговорим за това — настоя Вал. — Къде е Манди?

Той не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Искам да знам от какво друго — според теб — се нуждае съпругата ми!

— Къде е Манди, Шон? — намеси се Джоси.

— Млъкни! Манди играе у съседите. — Той се вторачи гневно във Вал: — Какви други съвети си дала на жена ми?

— Казах ѝ, че има право да се чувства в безопасност в собствения си дом.

Шон се обърна към Джоси:

— Не се ли чувстваш в безопасност с мен? Не знаеш ли, че бих направил всичко, за да те закрилям?

— Тя се страхува от теб! — избухна Вал. — Не може повече да понася болката и не иска да бъде удряна и... изнасилвана!

— С какво право говориш от нейно име? — изрева той и лицето му пламна от гняв. — Онова, което става между нас, не е твоя работа!

— Вярно е, но аз виждам какво става. И знам, че не е редно и трябва да се направи нещо.

— Точно така. Не ти харесва онова, което виждаш, за това трябва да се направи нещо! — Шон я сграбчи за ръката и я повлече нагоре по стълбите. — Веднага ще направим нещо, за да не виждаш какво става тук.

— Пусни я! — извика Джоси и хукна след тях.

— Тя каза, че трябва да се направи нещо! — кипеше от гняв Шон.

Теди се разпищя. Вал опита да се отскубне, но Шон я държеше здраво. Заведе я в стаята ѝ, отвори дрешника и започна да изхвърля дрехите ѝ.

— Ето, правим нещо. Вече няма да виждаш какво става тук, защото ще се махнеш. Още сега!

Блъсна я грубо върху купчината дрехи.

— Шон, не можеш да ги изгониш — възрази Джоси. — Помисли за бебето...

— Отивай в спалнята! — кресна той и я заплаши с юмрук.

Този жест ужаси Вал.

— Върви, Джоси — каза тя. — Всичко ще бъде наред.

Джоси излезе от стаята.

— Трябваше да държиш затворена шибаната си уста — изрева Шон, докато изпразваше чекмеджетата на тоалетката.

Вал стана.

— Като Джоси ли? Не всички жени са като нея, Шон.

— Жалко. А сега ще повикам такси. Искам след десет минути ти и копелето ти да напуснете дома ми. После ще ти изпратя нещата.

Вал събра багажа си и излезе от стаята. Шон се втурна към спалнята и застана като страж пред вратата. Вал успя да каже само довиждане на приятелката си.

— Довиждане, Вал — чу слабия разтреперан глас на Джоси.

Нае стая в евтин хотел. Теди заспа изтощена. Вал закрочи напред-назад, потънала в мрачни мисли. Не съжаляваше, че е останала сама. И без това смяташе да напусне къщата на семейство Макморан. Имаше спестени пари за апартамент и вероятно известно време щеше да може да взима Теди със себе си на работа. Но съзнаваше, че ще ѝ бъде много трудно.

Реши да намери свястно жилище за себе си и Теди. Но после? Вероятно единственият ѝ шанс да осъществи мечтата си и да осигури дом на детето си беше да отиде на срещата в петък.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Андрю Уинстън я чакаше пред гише „Информация“ на гара Пенсилвания, както бе обещал. Беше облечен в елегантно черно палто и изглеждаше по-хубав отвсякога. Вал отново почувства, че връзката ѝ с този човек е обречена. Испита импулсивно желание да се обърне и да избяга. Освен другите угризения, Вал чувстваше и вина, че за пръв път след раждането е оставила Теди. Не че не вярваше на уменията на госпожа Фалкони. Италианката беше вдовица и сама бе отгледала седем деца. Всъщност Вал имаше много съседки, които обичаха децата. Апартаментът, в който се бе настанила, беше четиристаен и се намираще на последния етаж на неугледна сграда в онази част на Манхатън, наречена Малката Италия. Подът бе застлан със стар балатум, осветлението беше оскъдно, тръбите в банята течаха, но въпреки това Вал отиде да живее там с Теди. На улицата играеха много деца. Имаше много колички с бебета. Още преди Вал да влезе в жилището си, няколко жени я спряха и ѝ направиха комплименти за бебето, задавайки приятелски въпроси колко е голямо момиченцето. Вал разбра, че кварталът е нещо като голямо семейство и няма да бъде трудно да намери някой да се грижи за детето ѝ, когато се налага.

Андрю я забеляза и лицето му засия. Той се втурна към нея и възкликна:

— Слава богу, че дойде! — Сетне лицето му помръкна. — Но не си се облякла официално. Не искаш ли да отиде да танцуваме?

— По-добре срещата да е само делова.

Не спомена, че няма пари да си купи официална рокля и до последния момент се е колебала дали изобщо да отиде на срещата. Бе сложила най-хубавите дрехи, които имаше — тъмносин вълнен костюм, гарниран с бяло, купен докато търсеше работа.

— Тогава... срещата ни ще бъде само делова.

Андрю не скри разочарованието си.

— Ти предложи помощ за проекта ми.

— Проектът ти? А, да, списанието... — Той примирен сви рамене. — Добре, да говорим за бизнес. Но дали няма да е възможно

да обсъдим нещата в по-приятна обстановка? Или искаш да седнем на пейка в чакалнята на гарата?

Вал отново си напомни, че не трябва да се държи твърде студено с него и да го отблъсква.

— С удоволствие бих отишла на някое по-приятно място.

Андрю Уинстън я заведе в ресторанта на хотел „Пенсилвания“. Управителят го поздрави по име и ги настани на маса до дансинга. Оркестърът свиреше „Ще те виждам“ — песен, която беше популярна по време на войната и любима на Вал и Тед.

Сервитьорът дойде да вземе поръчката им. Вал пожела коктейл, защото бе виждала по филмите, че изисканите дами от висшето общество пият такова питие. Андрю си поръча уиски.

— Изглеждаш тъжна — каза той, след като сервитьорът се отдалечи от масата им.

— Песента ми навява спомени.

— Каза ми, че родителите ти са починали по време на войната. И някой друг ли е загинал тогава?

— Не, не по време на войната — отговори тя.

— Знам, че е много нееделикатно да се любопитства така, но не искам да крия, че много ме привличат, Валентина, и бих желал да ми обясниш защо смяташ тази вечер само за делова.

— Добре. Обяснението на някои неща може да ти помогне да разбереш защо мисля толкова много за идеята ти, макар че... за да бъде напълно откровена, не знам нищо за издателската дейност. Някога и аз щях да бъда булка и...

Тя му разказа за Тед, за плановете им да се оженят и как бе свършило всичко. Сервитьорът донесе напитките. Алкохолът я накара да се отпусне и да говори по-лесно за загубата си. Но внимаваше да не спомене какво се бе случило с Уили и каза, че е дошла в Ню Йорк само за да избяга от спомените и да започне отново живота си.

— Бях толкова близо до сватбата, че сигурно съм обсебена от копнежа да... довърша церемонията — меланхолично се усмихна тя.

— Предполагам, че затова съм запазила интереса си към сватбите. Чета в библиотеките за брачните традиции и непрекъснато мисля как се чувстват булките.

— Разбирам съчувствието ти към сестра ми, когато поканите бяха съсипани. Но не мога да си простя, че ти позволих да ги платиш.

— Нали всичко се оправи... — Тъй като трябваше да крие други тайни, Вал реши там, където е възможно, да не лъже. — Откровено казано, нямах пари да платя поканите. Затова се върнах при господин Дюрер и му предложих да работя, за да изплатя дълга си. И той се съгласи.

— И онази печатница ли е връзката ти с издателската дейност? — засмя се той и я погледна с възхищение. — Страхотна си, Вал! Мисля, че най-малкото, което мога да направя, за да те компенсирам, е да ти помогна за списанието.

— Нищо не ми дължиш. Ще приема помощта ти, Андрю, само ако наистина вярваш, че идеята ми ще има успех.

— Мисля, че имаш шанс. Ще успееш, защото... това е начинът да довършиш церемонията — усмихна се той. — Но един ден ще разбереш, че има и други начини. Сега поръчаме вечеря. После ще ми обясниш още за списанието, а аз ще ти кажа какво мога да направя за теб.

Докато вечеряха, Вал говори за нещата, които според нея бъдещите булки искат да знаят. В списанието задължително трябваше да има ежемесечна рубрика за етикети, а във всеки брой — въпроси кое е подходящо за различните случаи. Продаваха се книги по тези въпроси, но те бяха много скъпи. Вероятно „За булката“ щеше да предложи препоръки за прекарването на медения месец и снимки на красиви местности. Трябваше да се включат и статии за историята на сватбените обичаи и ритуали. Щеше да има и мода за младоженци, съвети за съвместния живот, обзавеждането на дома и готвенето.

Андрю слушаше съсредоточено и от време на време задаваше въпроси за детайлите, които Вал споменаваше. Попита за произхода на венчалния пръстен.

— Стар е, колкото и самата брачна церемония, която се е извършвала в най-древните цивилизации. Имало е поверие, че жената, която тръгва от четвъртия пръст на лявата ръка, води право към сърцето, затова, слагайки пръстена там, мъжът пленява източника на любовта на жената и я прави своя собственост. Венчалният пръстен винаги е бил изработван от злато, защото е най-чистият и ценен метал. В древни времена на пръстена обикновено са били изобразявани различни символи — стиснати ръце в Персия и кратки любовни

стихчета в Англия по времето на кралица Елизабет. Но сега се предпочита халка без орнаменти.

— Проучила си всичко!

— Е, доколкото имах време. Но трябва да науча още много неща, които да заинтригуват читателите. — Вал се поколеба, защото имаше още един елемент, който според нея беше много важен за младоженците. — Освен това ми се струва, че повечето жени, които ще се омъжват, вероятно се нуждаят от съвети и за... първата брачна нощ.

— Имаш предвид секс — безцеремонно каза Андрю. — Това ще бъде атакувано, може би толкова яростно, че да спре списанието.

— Ще намеря приемлива форма, за да улесня нещата жените, които нямат много опит и изпитват ужас от онези всъщност вълшебни мигове.

— Обзавеждане, готвене и пътуване са уместни допълнения към основните неща, свързани със сватбата. Но сексът? Мислиш ли, че няма да бъде прекалено?

— Само нахвърлям идеи — уклончиво отговори Вал, защото се страхуваше да повдигне въпрос за нещо, което би накарало Андрю да оттегли подкрепата си.

Той се замисли, после каза:

— Вал, ще те представя на няколко мои приятели, които ще ти помогнат да започнеш.

— А ти не желаеш ли да се включиш?

Не вярваше ли в успеха ѝ?

— Ще се включа. Но ще ти трябва и помощта на хора, които разбират от издателска дейност повече от мен. Както споменах, опитвам се да започна самостоятелен бизнес.

— Куриерски услуги?

— Нещо такова — усмихна се той.

Вал се запита как това може да му е по-интересно от идеята ѝ, но не каза нищо.

— Няма да е лошо, ако изложиш писмено вижданията ти — добави Андрю. — Ще ти се обадя през седмицата, след като уредя среща с приятелите си през почивните дни. Ще дойдеш в Ойстър Бей. Там обстановката е идеална за представянето на проекта ти.

— Не мога, Андрю! Невъзможно е да... — Вал млъкна, защото едва не каза, че не може да остави бебето си толкова дълго. Какво ли

щяха да си помислят богатите приятели на Андрю, ако чуеха, че се готвят да инвестират в списание за булки, издавано от жена с извънбрачно дете? Сигурно щяха да се изсмеят и да ѝ обърнат гръб. — Мисля, че не съм готова да говоря за списанието.

— Виж какво, Вал, трудно ще прикриеш липсата си опит в издателската дейност. Но хората, с които ще бъда трябва да разберат, че си умна и решителна млада жена, и един спокоен уикенд ще бъде идеалната възможност те опознаят. Трябва да дойдеш, щом искаш да се занимаваш с този бизнес.

Дори да решише проблема с гледането на Теди, щеше ли Вал да се вмести в такава изискана обществена атмосфера? Преди всичко, нямаше подходящи дрехи. Вал продължи да се колебае, питайки се дали ще успее да убеди в идеята си свършено непознати хора.

Андрю забеляза обезпокоеното ѝ изражение.

— Ще бъде чудесно — окуражи я той. — А сега искаш ли да потанцуваме?

Вал си представи, че е в обятията му, завладяна от танца, а после — момента, когато Андрю щеше да поиска нещо повече от нея. Не знаеше дали чувствата ѝ се дължат на предателството на Уили, или на лоялността към паметта на Тед, или на страха, че позорните ѝ тайни ще бъдат разкрити, но се боеше да се доближи до Андрю.

— Хей, само един танц! — продължи да я увещава той.

Само танц. Но Вал изпитваше влечение към Андрю и знаеше, че се нуждае от любов. Връзката им неизбежно щеше да доведе до разочарование... или до нещо по-лошо.

— Не забравяй, че срещата ни е само делова — усмихна се тя. — Мисля, че за тази вечер си свършихме работата.

Андрю я погледна с копнеж и съжаление, сетне поиска сметката.

Излязоха навън и той предложи да я изпрати до дома ѝ, но не възрази, когато Вал отговори, че предпочита да се прибере сама с такси. Вече се бе убедил, че Вал знае какво иска и желанието ѝ да бъде оставена на мира е непреклонно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Във вторник Андрю се обади на Вал в печатницата.

— Всичко е уредено. Ще се срещнем в петък вечерта на същото място.

— Предпочитам да дойда в събота по обяд — заяви тя.

— Добре. Но ще останеш и в неделя, нали? Следобед ще играя поло, а вечерта ще имаме възможност да поговорим. И след като ги очароваш, ще се върнем.

— Ще остана.

— Няма да съжаляваш.

Наистина ли нямаше да съжалява? Изисканите му приятели щяха да я огледат критично и сигурно щяха да я изобличат като измамница — някогашна работничка, опитваща се да изпроси от тях пари, за да започне бизнес, от който не разбира нищо.

Но въпреки всичко Вал реши, че в това е шансът ѝ.

Вечерта, когато се отби да вземе Теди, тя попита госпожа Фалкони дали ще може да се грижи за бебето в събота и неделя. Възрастната италианка се съгласи, но добави:

— Няма да ти помогна, ако ще бъдеш в леглото с някой нехранимайко.

— Не — засмя се Вал. — Отивам да се срещна с едни хора и да се опитам да привлека интереса им към бизнес, който бих искала да започна.

— Стига да не е нещо непочтено, можеш да разчиташ на мен. А може би дори нямам нищо против, ако си с мъж. Само гледай да не е безделник. Трябва да пазя сладкото ти момиченце от лоши мъже.

— Госпожо Фалкони, вярно, ще бъда с мъже, но... те са джентълмени, играят поло и обличат смокинги за вечеря. Такива хора са твърде изискани за мен.

— Какви ги говориш, Валентина? Та ти си най-красивата жена в квартала! Няма мъж, достоен за теб.

— Благодаря ти. Но не мога да си позволя да си купя нови дрехи, а нямам нищо подходящо за такава компании.

Възрастната жена се усмихна лукаво.

— А за бизнеса е важно да изглеждаш добре, нали? Аз ще се погрижа!

Вал я попита как ще го направи, но вдовицата не каза нищо повече. Вал щяла да разбере на другия ден, когато дойдела да вземе бебето.

Следващата вечер Лилия Фалкони я чакаше заедно с една своя приятелка — също възрастна италианка на име Жулиета Рандацо. Джиджи беше стара мома и до пенсионирането си бе работила като шивачка в опера „Метрополитен“ и имаше колекция от стари костюми. Вал си помисли, че ще я издокара в тоалет, с който ще прилича на Кармен или на Мадам Бовари. Но се оказа, че Джиджи има вкус. Тя взе мерките на Вал и на другата вечер донесе прекрасен костюм от тъмносиньо кадифе. Вал трябваше да си купи само блуза и бял памучен панталон в добавка към сакото, за да е подходящо облечена за играта на поло. В събота сутринта тя се среща с Андрю на гарата в Ойстър Бей. Той я закара до имението на семейство Уинстън с открит двуместен „Ягуар“. Вал изпита страхопочитание, като видя имота — огромна къща от червени тухли, построена на брега на залива Саунд в Лонг Айланд. На вратата я посрещна иконом, който взе малката ѝ пътна чанта и я покани да влезе. Коридорът беше голям колкото хотелско фоайе, а по стените имаше картини като в музей. Андрю я заведе в солариума в задната част на къщата, за да я запознае с чичо си и леля си, Чарлс и Беатрис Уинстън. Веднага щом Вал влезе, те станаха от плетената люлка. И двамата бяха стройни, белокоси, имаха усмихнати, дружелюбни лица. Облечени бяха неофициално.

— Лельо Бъни... Чичо Чарли, това е момичето, за което ви разказах — рече Андрю и представи Вал.

Бъни Уинстън сърдечно стисна ръката ѝ.

— Добре дошла, Валентина. Сега разбирам защо си смаяла толкова много нашия Анди.

— Ако питате мен, описанието, което чух, не отговаря на истината. Време е младежът да си сложи очила — мрачно се засмя Чарли Уинстън.

Вал се засрами, а другите го погледнаха стъписано. После на лицето му засия усмивка.

— Младата дама е много по-хубава, Анди.

— Ще свикнеш с чичо Чарли — обърна се Андрю към Вал.

— Очаквам с нетърпение това — рече Чарли.

Семейство Уинстън започнаха разговор, за да научат повече за Вал, но по такъв начин, че да я накарат да се почувства значима, а не като на разпит. Докато бърбеха, Вал установи, че те се държат с Андрю като със свой син. Чарли и Бъни имаха две големи дъщери, но момченцето им бе починало от детски паралич.

Въпреки огромното си богатство те се държаха непринудено. И двамата бяха над седемдесетгодишни и бяха женени от половин век, но явно още се обичаха, защото се докосваха и шегуваха като млади влюбени.

Накрая Бъни попита Вал дали ще се преоблече за мача по поло. Андрю обясни, че обядът ще бъде навън, докато гледат играта. Хората, с които искал да запознае Вал, щели да бъдат там.

Мачът щеше да се състои на частното игрище в съседното имение. Зрителите седяха на шезлонги и обядваха. Преди да започне играта, Андрю представи Вал на трима мъже на неговата възраст — Филип Лонгуърт, който му беше съквартирант в Иейл, а сега работеше в семейната инвестиционна фирма на Уолстрийт, Франклин Стороу, издател на вестници, и Нейтън Палмър, партньорът в новия му бизнес.

Вал не бе гледала поло и се развълнува, като видя как конете стремглаво галопират от единия до другия край на игрището, а ездачите се опитват да вкарат гол, удряйки топката с дървени стикове. Нейтън Палмър седна до нея и ѝ обясни правилата на играта. Докато разговаряше с него, Вал научи, че приятелството му с Андрю Уинстън датира от службата им във военновъздушните сили. Нейтън ѝ каза, че новият бизнес, в който с Андрю са партньори, всъщност е авиолиния на име „Атлас Еър“ превознаща стоки. В момента имали четири товарни самолета, които Нейтън и Андрю пилотирали на смени със свои приятели от военната служба.

Докато наблюдаваше как Андрю вкарва най-решителните голове и слушаше за подвизите му като пилот по време на войната, Вал се почувства завладяна от него. Дали ако разбереше, че не е „порядъчна“ — както обикновено се възприемаха неомъжените жени с дете — Андрю щеше да се откаже от нея. Вал беше чула слух, че сестра му е забременяла преди сватбата, поставяйки семейството в неудобно положение. Но младежът бил „един от техните“ и проблемът се решил

с брак. Колкото и приятни да бяха Чарли и Бъни, Вал знаеше, че няма да я приемат, ако свържеше името Уинстън с още един скандал.

* * *

Икономът и прислужницата сервираха официалната вечеря в голямата трапезария с френски прозорци, която гледаше към басейна. Кристалните чаши, сребърните прибори и изящните порцеланови съдове блестяха на светлината на свещите. На ливадата навън бяха запалени десетина факли. Вечерята се състоеше от гъста крем супа от омари, пъдпъдъци в сос от бренди и череша, крехки бели аспержи, за десерт имаше ягоди със сметана. Вал не бе вкусвала такива неща и ако не бяха Чарли и Бъни, които умело предразполагаха гостите, щеше да се чувства много неудобно.

Филип Лонгуърт и Франклин Стороу бяха придружени от изискани млади жени, а Нейтън Палмър беше с актриса, с която бе отседнал в близкия хотел. Вал предположи, че Лонгуърт и Стороу живеят наблизо и тя ще бъде единственият гост в къщата през нощта.

Разговорът се въртеше около книги, политика и пътувания в чужбина. Накрая поднесоха кафето, а още никой не бе споменал за целта на посещението на Вал. Едва когато гостите станаха от масата, Андрю каза:

— Не забравяйте, че утре в десет ще се съберем на закуска, за да обсъдим предложението.

И това беше всичко.

Дали наистина по време на вечерята Вал бе очаровала потенциалните инвеститори? Или Андрю си играеше с амбициите ѝ само за да спечели поредното си завоевание?

Тя реши да не предизвиква съдбата и не се присъедини към другите, които след вечеря се събраха в гостната. Каза на Андрю, че е уморена.

— Ще те изпратя до стаята ти — предложи той.

— Благодаря.

Андрю спря пред вратата и попита:

— Не беше толкова лошо, нали?

— Не. Прекарах чудесно.

— Играта на поло отегчи ли те?

— Съвсем не. Явно трябва да си много смел, за да играеш този спорт.

Той се усмихна.

— Не се изисква повече смелост, отколкото притежаваш ти, за да се заловиш с този нов бизнес. Сигурна ли си, че искаш да продължиш?

— Да. Уплашена ли изглеждам?

— Изглеждаш нервна. Поне когато си с мен...

Вал се почувства неловко, но трябваше да бъде предпазлива.

— Ти си чудесен, Андрю — каза, опитвайки се да бъде откровена поне за някои от чувствата си. — Ако изглеждам неспокойна, това е, защото се намирам на непозната територия. Не съм свикнала да бъда във висшето общество. Всички вие сте образовани, богати и вече сте видели света. Аз... допреди няколко месеца работех във фабрика. Не мога да не се притеснявам, че всъщност нямам право да бъда тук и да моля други хора да платят осъществяването на малката ми мечта. Лесно мога да стана причина да загубят парите си!

— Мечтата ти не е малка, Валентина — усмихна се той. — И мисля, че приятелите ми едва ли биха ти дали парите си даром. Те са практични бизнесмени. Ако утре напишат чекове, това ще бъде, защото си ги убедила, че ще имат възможност да спечелят още пари. Но, от друга страна, знаят, че има и риск. В живота няма абсолютни сигурни неща. Ти по-добре от всички би трябвало да съзнаваш това. Защото, ако имаше, ти щеше да си някъде другаде и нямаше да се познаваме. Лека нощ, Вал. Приятни сънища.

Андрю отново се усмихна окуражително, после тръгна по дългия коридор.

Думите му ѝ вдъхнаха увереност и я накараха да се засрами от съмненията и подозренията си. Но ужасното преживяване с Уили бе оставило отпечатъка си върху начина, по който Вал преценяваше всички мъже.

Тя си легна, като не спираше да мисли за добротата на Андрю. Запита се дали някога отново ще си позволи да повярва в любовта.

* * *

Закуската беше делова. Бъни Уинстън не присъства и Вал беше единствената жена. Андрю каза няколко встъпителни думи.

— От мига, в който видях тази млада дама, без преувеличение мога да заявя, че бях изумен от... енергията и решителността ѝ. Запознахме се по повод, свързан с издателската дейност. Няма да ви отегчавам с подробности. Само ще кажа, че тогава тя беше любезна да финансира целия проект...

Той я погледна съзаклятнически. Нервността ѝ изчезна.

— Сега тя е намислила нещо по-голямо — продължи той — и аз смятам, че е справедливо да ѝ върна жеста. Колкото и да вярвам в успеха ѝ, не бих се справил сам, затова ви давам възможност да се включите. Вал?

Тя се бе въоръжила не само със записки, но и с албум изрезки, за да покаже как ще изглежда „За булката“. Бе залепила снимки на рокли, взети от каталога на Смайт, рубрика с въображаеми въпроси и отговори за етикета и статия за Големия каньон от „Нешънъл биографик“ като пример за съвет къде да се прекара меденият месец. Бе нахвърлила и бележки по въпроса, защо смята, че едно популярно списание за булки ще има широка читателска публика. По време на войната малцина имаха време и пари, за да се оженят по традиционния начин. Меденият месец продължаваше само два дни, в най-близкия хотел, защото младоженецът трябваше да се връща в армията. Но сега не беше така. Романтиката се възраждаше и мигът, в който любовта се узаконява с Орак, ставаше много важен. Младите жени искаха да бъдат колкото е възможно по-добре подготвени, да планират всеки детайл на събитието. В заключение Вал каза, че списанието ще осъществи както нейната, така и мечтата на десетките хиляди жени, които се омъжват. Тя предвиждаше четири броя през първата година и ако започнеше веднага, първата книжка щеше да излезе през март или април — достатъчно рано, за да привлече вниманието на булките, сключващи брак през традиционния за сватби месец юни.

Присъстващите я изслушаха внимателно, после започнаха да задават въпроси. Франклин Сторуу поиска да знае дали Вал вече е уредила разпространението на списанието.

Тя се затрудни и Андрю отговори вместо нея:

— Ти можеш да помогнеш за това, Франк. Вал трябва да има време да се съсредоточи върху редакторската работа.

Стороу се вторачи изпитателно в нея и, изглежда разбра, че тя не е помислила за разпространението, после видя и изпълненото с очакване и надежда изражение на Андрю.

— Разбира се. Ще помогна.

Сетне Филип Лонгуърт попита как ще бъде „финансово структурирана“ фирмата на Вал, дали ще бъде корпорация, или сдружение и какъв вид възвръщане на инвестициите предвижда.

— Убеден съм, че Вал ще бъде много благодарна, ако има финансов съветник — намеси се Андрю, преди Вал признае, че няма представа от тези неща. — Можеш дори да се грижиш за чековите книжки, Филип. Най-важно е дали смятаме, че Вал може да създаде списание, което бъдещите булки ще четат. Всичко останало са подробности.

— Чух достатъчно и мисля, че списанието си заслужава — каза Чарли Уинстън. — Ще вложa шест хиляди долара ако и вие направите същото. Общо — трийсет хиляди. Достатъчно ли ще бъде да посрещнеш разходите, Вал?

— Да.

— От тази сума ще трябва да отделите пари за редакция, за заплати и за първите два-три броя. Предполагам, че няма веднага да имате печалба — рече Стороу.

— Знам — отговори тя.

— Ще го учредим като дружество с ограничена отвореност — каза Лонгуърт. — Инвеститорите ще държат петдесет процента от фирмата, а вие — другата половина.

Вал не бе мислила, че може да притежава част издателството. Тя беше съгласна да няма никакъв дял, а само да бъде назначена за редактор.

— Звучи чудесно — каза Вал развълнувано.

Деловата закуска свърши. Вал бе изумена от лекотата, с която бе направила първата решителна стъпка. Разбира се, всичко се дължеше на Андрю.

— Е, след като приключихме с работата, как би желала да прекараш остатъка от деня? — попита той.

Тя го погледна в очите. Испита такава благодарност, първата ѝ мисъл беше да прави каквото той иска.

Но страхът потисна импулсивното ѝ желание.

Сближаването им щеше да доведе до разкриването на тайните ѝ. Вал реши, че Андрю не трябва да знае нищо повече, за да не се разочарова и да не накара приятелите си да оттеглят инвестициите си.

— Трябва да се прибирам вкъщи — каза тя. — Сега, когато мечтата ми се превърна в реалност, изгарям от нетърпение да започна работа.

— Дори в неделя?

— Моля те...

Вал не искаше да му обяснява повече.

Андрю я закара на гарата. Докато чакаха влака, тя му благодари и каза, че му дължи много.

— Не ми приписвай толкова голяма заслуга, Вал. Нямах да стане нищо, ако идеята ти не беше хубава и ти не беше твърдо решена да я осъществиш. Това беше едно от първите неща, които ми каза — мечтата ти да довършиш церемонията. Ако аз не ти бях помогнал, рано или късно щеше да се обърнеш към друг да го направи.

— Странно, но мисля, че ти вярваш в успеха повече от мен.

— Може би.

Влакът навлезе в гарата. Вал го наблюдаваше, отбягвайки погледа на Андрю. Искаше ѝ се да го целуне.

— Ти още обичаш човека, за когото си щяла да се омъжиш, нали? — неочаквано попита той.

— Предполагам...

Влакът спря и той ѝ помогна да се качи.

— Не трябва да го забравяш, Вал. Но може би е време да отделиш място в сърцето си и за някой друг.

Вал плака през целия път. В сърцето ѝ имаше място за Андрю, но вече знаеше какво означава да загубиш любим човек. И ако изстрадеше още една нещастна любов, не беше сигурна дали ще може да го преживее.

Беше по-добре да не отдава на Андрю сърцето си. Предстоеше ѝ много работа и това вероятно нямаше да е трудно.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Това е една от най-красивите картини, които с виждала — каза Вал и жените около нея се засмяха заръкопляскаха.

Четири те стояха в неугледния коридор и наблюдаваха как художникът изписва на вратата на редакцията думите: Списание „За булката“.

Скоро щеше да бъде отпечатан първият брой. След три седмици списанието, на чиято лъскава корица имаше снимка на булка с дълъг копринен воал, щеше да бъде по павилионите.

Вал бе внесла в банка трийсетте хиляди долара. Животът ѝ бе посветен на списанието. Четеше в библиотеката, пишеше статии и търсеше рекламодатели.

Господин Дюрер се разочарова, когато му каза, че напуска печатницата, защото иска да осъществи мечтата си да издава списание. Но в същото време прояви разбиране и ѝ даде щедра премия. Вал се опита да откаже, но Дюрер настоя.

— Ти си умна и красива, мило дете, но си млада. И си жена. Ще имаш работа с мъже, които са безмилостни, когато става дума за бизнес. Не забравяй, че винаги можеш да се върнеш при мен.

Вал му благодари и с парите от премията откри спестовен влог на Теди.

Намери помещение с нисък наем за редакция в сградата срещу печатницата на Дюрер и нае две служителки. Едната беше четирийсетгодишна жена на име Мадж Трусдейл, която девет години бе работила в рекламния отдел на „Сатърдей Ивнинг Пост“, а после бе напуснала, защото се бе омъжила. Дванайсетгодишният ѝ брак бе приключил с развод. Мадж нямаше деца и отново търсеше работа. Беше висока и приятно закръглена, с боядисани в червено коси, и от няколко месеца безуспешно се опитваше да намери място в някоя от редакциите на популярните списания. Но там рядко приемаха разведени жени.

— Държат се с нас като с прокажени — обясни Мадж. — Шефовете предпочитат да назначат млади жени с нищожни заплати,

отколкото да плащат повече на човек с богат опит като мен. Освен това смятат, че е трудно да се работи с разведени жени. Предполагат, че те са огорчени от всички мъже или жадуват за секс и ще създават неприятности.

Вал реши, че Мадж е енергична и изгаря от нетърпение да отстоява независимостта си.

— Не мога да ти предложа голяма заплата, но обещавам, че ще печелиш повече, ако списанието върви добре — каза Вал.

Рекламата беше от съдбовно значение за успеха на списанието и способностите на Мадж можеха да се окажат решаващи.

Тя обаче изненада Вал, като прояви колебание дали да приеме предложението за работа.

— Миличка, едва сега разбирам, че списанието ти ще бъде за булки. Не бих искала да провалям шансовете ти още от самото начало. Една разведена жена не е подходяща да рекламира златните мечти на новобрачните двойки.

Възражението ѝ беше уместно. Най-подходящият човек за реклама би била някоя свенлива младоженка, която въздиша, че когато е планирала сватбата си, не е съществувало списание като „За булката“. Но и Вал също не беше подходяща за издател на списание за булки. Тя настоя Мадж да приеме работата.

Не след дълго Мадж запълни страниците с реклами на шивашки ателиета за булчински рокли, производители на венчални пръстени, на кедрови сандъци за чеиз, на порцеланови съдове, мебели, кухненски уреди и други неща необходими за новия дом. Искреността и прямотата, които Мадж смяташе за свои недостатъци, я направиха страхотен рекламен агент.

Другата служителка на Вал беше Кони Маркантонио, слаба двайсет и три годишна млада жена от Бруклин с дълги черни коси. Кони бе завършила Сити Колидж, а после бе ходила на курсове по счетоводство, надявайки се да спечели пари с тази професия, докато се опитва да осъществи мечтата си да стане писателка. Работата на счетоводител се оказала скучна, а всички разкази, които написала, били отхвърлени без нито една окуражителна дума. Тогава Кони решила да си намери работа, в която да използва умението си да пише. За петдесет долара седмично тя стана заместник-редактор на Вал, водеше счетоводството, отговаряше на телефонните обаждания и с

удоволствие запълни рубриката „Въпроси и отговори“ под десетина измислени имена за първия брой на „За булката“.

Освен това Кони познаваше мислите и чувствата на младите жени, за които бе предназначено списанието. От две години беше сгодена за италианец, с когото бяха израснали заедно. Той работеше в ресторанта за морска храна на баща си в Шийисхед Бей и двамата чакаха да спестят достатъчно пари, за да се оженят. Мечтите ѝ дадоха на Вал идеи за някои теми, за които можеше да пише в следващите броеве.

Третата служителка, която обаче не получаваше заплата, беше високата и слаба русокоса сестра на Франклин Стороу, единия от инвеститорите. Вал я взе по негова молба, за да ѝ помогне да се откъсне от безделния живот, изпълнен с обеда с приятелки и пазаруване на тоалети. Вал не можеше да откаже, особено когато ѝ казаха, че Катрин ще работи без заплата.

Макар че Вал очакваше разглезена млада жена, която ще идва на работа късно и ще си тръгва рано, Катрин Стороу се оказа умна и изпълнителна доброволка с полезни връзки във висшето общество. Мнението ѝ за най-новите тенденции в модата допринасяше за подобряването на качеството на списанието. Катрин предложи идеята меденият месец да бъде прекарван на кораб.

Вал смяташе, че екипът е добър.

Художникът изписа името на списанието на вратата и прибра нещата си, а четирите жени останаха да се възхитят на надписа.

— Изглежда страхотно — каза Кони.

— Нарисуван е с вкус — отбеляза Катрин.

— Само че художникът е забравил нещо — рече Мадж.

Тук трябва да пише: „Валентина Къмингс, главен редактор“.

Вал поклати глава.

— Ние сме екип. Имената на всички ни ще бъдат написани на вратите, когато можем да си позволим повече помещения.

— Не трябва да бъдеш толкова скромна, Вал — каза Кони. — Ти си създателят на списанието.

— Това не е скромност — рече Катрин, която не се притесняваше да прави язвителни забележки. — Вал не иска данъчните инспектори да знаят името ѝ от самото начало.

Влязоха в малкия апартамент, състоящ се от приемна и две стаи. Кабинетът на Вал се бе превърнал в помещение за конференции, а другите служителки работеха там, където намереха свободно бюро.

Телефонът иззвъня. Търсеха Мадж.

— Още е рано, но имаш ли нещо против, ако си тръгна? — попита Кони.

— Съвсем не — отговори Вал, защото знаеше, че понякога Кони отива да помага на годеника си в ресторанта на баща му. — И ти може да тръгваш, Катрин. За днес приключихме.

— А ти ще останеш ли? — попита Катрин.

— Ще заключа след Мадж.

— Тогава и аз ще остана.

— Не е необходимо.

— Винаги оставаш последна! Поканена съм на гости. Не искаш ли да дойдеш? Приятелите ми са много забавни. Ще ги харесаш.

— С удоволствие бих се запознала с тях, но някой друг път.

Катрин кимна примирено. Поканата за тази вечер не беше първата, която трите жени отправяха към Вал. Но тя винаги отклоняваше предложенията им да отидат на вечеря в ресторант, на кино или на гости, като се извиняваше, че има работа или предварително уговорени ангажименти. Вече бе станало ясно, че Вал иска да запази част от живота си строго неприкосновена.

Разбира се, причината беше Теди, за която Вал не искаше никой в редакцията да знае. Опазването на тайната изискваше усилия и тя съзнаваше, че след като я бе скрила от Андрю и от приятелите му, сега ще бъде по-лошо, ако си признаеше. Катрин несъмнено щеше да каже на брат си, Вал я бе чула да изразява снобско презрение към жените, които „загазвали“. Докато клюкарстваше в редакцията Катрин бе разказала историята на сестрата на Андрю, която била принудена набързо да се омъжи, защото „гълтнала глобуса“. Начинът, по който описваше как слуховете се разпространяват в обществото, и смехът на другите две жени затвърдиха убеждението на Вал, че ако знаят за положението ѝ, Андрю и приятелите му ще прекъснат връзките си с нея.

Мадж излезе от кабинета.

— Ново предложение — електрически легла, които да затоплят брачното ложе.

— Ти вършиш невероятна работа, Мадж. Извадих голям късмет с теб.

— Добре че съпругът ми не ме искаше. Най-странното е, че тук всеки ден рекламирам голямата американска мечта, а самата аз не я постигнах.

— Още не е късно.

— Като гледам първия брой на списанието, пак ми се иска да бъде булка. Този ден беше най-щастливият в живота ми, макар и само един. — Мадж въздъхна, пожела й лека нощ, тръгна към вратата, после спря: — Между другото, в бюджета предвидена ли е сума за пътувания? Обади ми се един човек, който има хотел в Пенсилвания. По време на войната там ходели много войници за бърз меден месец. Той и местните бизнесмени смятат, че мястото може да се разработи и да стане популярно. Чули са за нас и искат да отидем там, да разгледаме района и после да напишем статия.

— Как се нарича?

— Планината Поконо.

— Можем да си позволим пътуване до Пенсилвания.

— Защо не отидеш, Вал? Ден-два сред природата ще ти се отразят добре. Ще ни дадат безплатно стаи срещу реклама.

Отначало на Вал й хрумна, че може да заведе Теди. Но после осъзна, че е рисковано да показва бебето, защото хотелиерите може да кажат на Мадж.

— Не. Ти ще отидеш.

— Добре — радостно се съгласи Мадж.

Тя си тръгна, а Вал подписа писмата до рекламодателите, които Кони бе напечатала. Сваляше палтото си от закачалката, когато на вратата се потропа.

— Отворено е — извика Вал.

В приемната влезе Андрю. Беше в кожено яке и сиво-кафяв панталон. Очите му бяха скрити зад слънчеви очила, а кестенявите коси — разрошени от мартенския вятър. Вал го виждаше за пръв път от уикенда в Ойстър Бей. Филип Лонгуърт и Франклин Стороу често се отбиваха в редакцията. Филип проверяваше счетоводните книги и съветваше Вал как да пести пари, а Франк й помагаше да преговаря с печатарите и разпространителите. Но Андрю стоеше настрана. Вал предполагаше, че го е отблъснала с хладното си държане. Пък и

Катрин бе казала, че последните няколко месеца той затвърждава репутацията си на един от най-желаните ергени, като се среща с млада жена, определена за красавица на годината от списание „Лайф“, и с друга, актриса, която играеше ролята на красиво наивно момиче в „Саут Пасифик“. Тази информация увери Вал, че никога няма да бъде нещо повече от поредното му завоевание.

Но въпреки това, когато го видя, сърцето ѝ подскочи. Непредизвестеното му посещение я изпълни с безпокойство и любопитство и с предчувствието, че ще се случи нещо.

Поздрави го сдържано.

— В неподходящ момент ли идвам? — попита той, долавяйки настроението ѝ.

— Не. За днес приключих с работата. Само... съм изненадана, че те виждам.

— В последния миг ми хрумна да дойда. Дадох поръчка на Дюрер и тъй като печатницата му е отсреща...

— Е, ако проверяваш инвестициите си, мога да ти покажа всичко.

— Всъщност съм дошъл... да видя теб, Вал.

— Защо?

— Щом си свършила работата за днес, може да отидем...

— Андрю, много съжалявам, но не мога.

— Добре. Тогава ще го кажа сега. Вече по различни начини ти ми даде да разбере, че ще бъдеш по-доволна, ако стоя настрана от теб, и аз уважавам това желание. Но после започнах да чувам, че не страниш само от мен. Катрин е казала на Франк, че се изолираш от всички, освен през работно време. И това ме притеснява.

— Аз съм... Обичам да съм сама, Андрю. Не трябва да се безпокоиш.

— Казах, че уважавам желанието ти. Но за красиво момиче с блестящи перспективи като теб това не ми се струва...

Той не можа да намери подходящата дума.

— Какво?

— Нормално. Всеки се нуждае от приятели. Освен ако нямаш никакви неприятности. Тогава би имало логика в държането ти. Затова дойдох да ти кажа, че ако мога да помогна с нещо...

Вал беше трогната, но си напомни да бъде предпазлива.

— Много мило от твоя страна, Андрю. Но искам да те уверя, че полицията не ме издирва, не се страхувам от отмъщение и не се крия от данъчните власти. Накратко, не смятам, че имам неприятности.

— Самотният живот, пълен със спомени, може да е неприятен.

— Не съм сама — инстинктивно каза Вал.

Андрю беше изключително мил и постепенно сломяваше съпротивата ѝ до точката, когато тя можеше да се пречупи и да му разкаже всичко.

Той я погледна недоверчиво, после сви рамене.

— Добре. Опитах. А сега ще си тръгна. Но щом съм дошъл, поне ми позволи да те закарам вкъщи.

Предложението беше примамливо.

— Добре. Благодаря.

Реши да го помоли да спре на ъгъла на улицата, където живееше. Облече палтото си и понечи да угаси лампата, когато телефонът иззвъня.

— Остави го — рече Андрю. — Утре пак ще се обадят.

Но Вал смяташе, че щом е в редакцията, трябва да се грижи за бизнеса.

Вдигна слушалката и чу пронизително стенание, после трясък, последван от неразбираем говор.

— Кой се обажда? — попита Вал.

— Джоси... Вал!

— Какво става?

— Шон... се опита... да ме удуши... — Джоси ридаше истерично.

— Махни се оттам!

— Не мога... Той е пред вратата.

Джоси сигурно се бе заключила в спалнята, където имаше телефон, а Шон се опитваше да разбие вратата.

— Обади се на полицията, Джоси.

— Не... Ще му причинят... болка.

Ще му причинят болка? Вал попадеше на същата налудничава логика всеки път, когато се опиташе да вразуми приятелката си. Дори сега необяснимата лоялност не позволяваше на Джоси да се обади в полицията, за да не наранят човека, който я заплашваше.

— Тогава аз ще им се обадя, Джоси.

— Не... Ела!

— Няма да стигна до теб достатъчно бързо. Извикай през прозореца някой съсед. Манди добре ли е?

— Той не ѝ посяга... Ох... Вал...

— Тръгвам. Само стой далеч от него. — Вал затвори и осъзна, че Андрю е там и слуша. — Приятелката ми има неприятности.

— Ще помогна.

— Не можеш да направиш нищо.

Вал се обади на полицията в Левиттаун, каза им, че една жена е в опасност и им даде адреса.

— В опасност ли? Крадец ли е влязъл в дома ѝ? — попита дежурният полицай.

— Не. Съпругът ѝ се опитва да разбие вратата на спалнята.

— Заключила се е в спалнята? Да разбирам ли, че той може...

— Нищо не разбирате! Той е луд и може да я убие.

— Коя сте вие, госпожо?

— Най-добрата ѝ приятелка.

— Разбирам. Ами, щом е семеен скандал, не можем...

— Идете на адреса, който ви казах, за бога! Ще спасите живота ѝ.

— Добре. Ще проверя какво можем да направим, госпожо. Благодаря за обаждането.

Полицаят щеше да провери в правилника, за да види какво е позволено. Вал се съмняваше, че той ще направи нещо повече от обичайното. А стандартната процедура беше полицайте да не се намесват в семейни скандали. Отчаяна, Вал затвори и реши да действа.

— Трябва веднага да взема влака — каза тя и тръгна към вратата. — Ще ме закараш ли до гарата?

— Разбира се, но не е необходимо да взимаш влака — отговори Андрю. — Ще те закарам до къщата ѝ.

— Не е нужно.

— Струва ми се, че случаят е спешен. Ще стигнеш по-бързо...

Вал се замисли. Ако я закараше до Джоси, Андрю вероятно щеше да научи и останалите ѝ тайни. Пък и колата едва ли щеше да пристигне много по-бързо от влака. Ако полицията не реагираше веднага на обаждането ѝ, разликата от двацет минути нямаше да спаси Джоси.

— Закарай ме само до гара Пенсилвания, Андрю. Полицията ще направи каквото е необходимо за приятелката ми, преди да съм стигнала дотам.

Той не каза нищо и двамата излязоха на улицата и се качиха в колата.

— Още не е късно да промениш решението си — рече Андрю, докато пътуваха към гарата. — Ще завия тук и...

— Не искам да се замесваш в тази история.

— Разбирам, че се е случило нещо много неприятно, за бога. Защо ме отблъскваш? Искам да помогна!

— Ти вече помогна, Андрю. За тази вечер направи повече от достатъчно, повярвай.

— А утре вечер? Или вдругиден? Не мислиш ли, че все някога може да ти потрябва помощ?

Вал не отговори. Андрю спря пред гарата и тя изскочи от колата.

* * *

Пътуването с влака ѝ се стори безкрайно. През цялото време се молеше полицаите да са се намесили и Джоси да е добре.

Упрекна се, че през последните няколко месеца не бе поддържала постоянна връзка с Джоси. След като я изгони от къщата, Шон бе забранил на съпругата си да отговаря на телефонните обаждания на Вал. Разговаряха, когато Шон не беше вкъщи. Джоси се кълнеше, че всичко е наред и Шон се държи добре с нея.

Последния път я бе помолила да не се обажда повече. Това само щяло да влоши нещата. Когато Вал възрази, Джоси гневно се развика и я обвини, че се бърка там, където не ѝ е работа.

Ето защо Вал се бе отказала да я търси. И сега разбра, че е сгрешила.

Пред къщата на семейство Макморан бе паркирана полицейска кола. Дали бяха дошли навреме?

Външната врата беше отворена и Вал се втурна вътре.

Във всекидневната стояха двама полицаи. Шон и Джоси седяха на дивана срещу тях. Джоси гледаше мрачно пред себе си и бе допряла до лицето си торбичка с лед.

Вал се приближи до нея и коленичи.

— Съжалявам, че не можах да дойда по-бързо...

— Изобщо не трябваше да идваш — изръмжа Шон.

— Вие ли се обадохте? — попита по-възрастният полицаи.

Вал кимна, без да откъсва очи от Джоси.

— Манди добре ли е?

— Нищо й няма — троснато каза Шон. — Не ни трябваш, Вал.

Джоси махна торбичката с лед. На лицето й имаше огромна синина, а устните й бяха подути и окървавени.

— Събуди се... но я приспах — каза тя.

Вал погледна през рамо полицаите и попита:

— Какво ще правите сега?

— Вече приключихме — отговори по-младият. — Господин Макморан се извини на съпругата си, а тя ни каза, че няма да подаде оплакване...

Вал погледна приятелката си с широко отворени очи.

— Наистина ли? Но само преди час мислеше, че той те убие!

— Ядосах се, но никога не съм... — рече Шон.

Ще взема теб и Манди, Джоси — каза, без да му обръща внимание, Вал. — Трябва!

Джоси не отговори, само допря до устата си торбичката с лед.

— Тя няма да ходи никъде — измърмори Шон.

— Тогава я остави да го каже! Джоси, сега е шансът ти, докато полицаите са тук. Ела с мен за ден-два. Ще заведеш Манди в зоопарка и в Емпайър Стейт Билдинг.

Джоси продължаваше да мълчи.

— Моля те... — обърна се Вал към Шон. — Дай й възможност. Кажи й, че може да дойде с мен.

— Мястото й е тук — отговори той.

— Какво е вашето желание, госпожо? — обади се по-възрастният полицаи. — Кажете.

— Да... заведе Манди в зоопарка — промълви Джоси.

Вал въздъхна с облекчение.

— Хайде, вземи си нещата.

Джоси стана. Шон скочи и извика:

— Не можеш да ме оставиш!

— Тя е поканена в града за почивните дни и иска да заведе детето в зоопарка — намеси се по-младият полицай. Мисля, че трябва да я пуснете.

Шон се обърна гневно към него, но после сякаш изведнъж желанието да спори го напусна и той сведе глава примирено.

След малко Джоси слезе, носейки две пътни чанти. Манди вървеше до нея. Тя се усмихна на Вал, после отиде да прегърне баща си.

— Довиждане, татко. Скоро ще се видим.

Шон я притисна до себе си и се обърна към Джоси. В очите му блестяха сълзи.

— Знаеш, че съжалявам. Не оставай дълго.

— Няма — обеща тя.

Вал пое дълбоко въздух. Би направила всичко, за да даде на Джоси шанс да се измъкне от тази клетка.

* * *

Вал превърна почивните дни в празник, както бе обещала. Джоси и Манди се настаниха в свободната спалня на госпожа Фалкони, но всички се хранеха в апартамента на Вал. През деня те се разхождаха из града и отидоха не само в зоопарка и в Емпайър Стейт Билдинг, но и в Китайския квартал и на представление в музикален театър.

Късно в неделя следобед, след като бяха ходили с ферибота на Стейтън Айланд, отидоха да вечерят на Таймс Скуеър. Джоси позволи на Манди сама да си купи паста и млечен шейк.

— От години не се бях забавлявала така — каза Джоси.

— Иска ми се да останем още.

— И защо не? През тези два дни имаше възможност да помислиш дали изобщо да се върнеш вкъщи. Ако искаш да останеш, ще те назнача на работа и ще си намерим по-голям апартамент...

— Не съм достатъчно смела и силна, за да живея като теб, Вал. Чувствам необходимост някой да се грижи за мен.

— Шон?

— Той иска да го прави.

— Каквото и да иска, той е...

— Ще се върна, Вал. Опитай се да разбереш. Нямам друг избор. И виж какво, обичам те, но не очаквам да те видя отново.

— Не!

— Изслушай ме. Единствената ми надежда е Шон да се научи да бъде... по-мил. Но ти видя полицаите и знаеш на чия страна е законът. Ако го напусна, ще платя за това — по един или друг начин. Той дори може да ми отнеме Манди.

— Няма да му позволя!

— Ти? Скъпа Вал, знам, че ми желаеш доброто, но, моля те, чуй ме! Искам да те помоля за нещо. Важно е. Ако се случи нещо... ако Манди се нуждае от помощ, искам ти да се грижиш за нея. Ще го направиш ли?

— Разбира се.

— Тази мисъл не ми дава покой. Манди не трябва да страда. Искам да се закълнеш, че ще се грижиш за нея, ако се наложи.

— Можеш да разчиташ на мен.

— Обещай, Вал!

— Обещавам.

— Добре. Сега се чувствам много по-добре.

Манди се приближи до масата и Джоси се усмихна.

Вал разбра, че е късно да промени решението на приятелката си.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Нагледа ли му се? — попита Андрю, когато двамата с Вал излязоха от хотел „Астория“ на Таймс Скуеър.

Хотелът беше един от най-големите в града и Вал искаше да се увери, че павилионът за вестници и списания във фоайето е зареден със „За булката“. Балната зала беше популярно място за светски събития и през фоайето минаваха десетки богати млади жени, които планираха сватбите си.

— Още не. Вълнувам се всеки път, когато го видя. Аз създадох това списание!

Той се засмя.

— Добре. Да вървим тогава. На Бродуей има още павилиони.

В този априлски ден бе излязъл първият брой на „За булката“ и Вал цял следобед обикаля града, проверяваше из павилионите, хотелите и магазините, където имаше щандове за вестници и списания. От „Лайф“, „Лук“ и „Сатърдей Ивнинг Пост“ имаше изложени десетки екземпляри, а от „За булката“ — два-три, но това беше само началото.

Вал чувстваше, че само Андрю може да бъде до нея по време на тази „триумфална обиколка“. Той често повтаряше, че до известна степен тя е осъществила мечтата си. Но Вал се съмняваше дали би постигнала нещо без него. Андрю беше един от първите, с когото тя бе споделила идеята си преди шест месеца. Сега имаха право да се радват на постигнатото.

Повратната точка във взаимоотношенията им беше обаждането на Джоси. След двата дни, които прекара с нея и децата, Вал се бе обадила на Андрю, за да се извини, че се е държала така. Нямахше намерение да го допуска в личния си живот, но искаше да му даде да разбере, че цени приятелството му и не желае да го загуби. Оттогава той започна от време на време да се отбива в редакцията, за да я изведе на обяд или на кафе. Изглежда, нетърпеливо очакваше компанията ѝ, когато не пилотираше самолета, макар че това се случваше рядко. Бизнесът му вървеше добре. Двамата с Нейтън купиха още шест военни товарни самолета. Понякога Вал се замисляше за плановете на

Тед, свързани с онзи старомоден транспорт — шлепа, и се питаше дали той не беше твърде непрактичен мечтател, за да създаде хубав живот за бъдещото си семейство. Вал чувстваше, че настъпва моментът, когато трябва да каже на Андрю за детето си. Един приятел би я разбрал. Но любимият? А тя знаеше, че желае Андрю като любим. Винаги когато се замислеше, че трябва да бъде откровена с него, Вал се питаше кога и как да го направи. За щастие нямаше чувството, че е притисната да вземе решение. След препирнята Андрю вече не правеше забележки за потайността ѝ, нито задаваше въпроси. Разговаряха за работа, за събитията в страната и по света, разказваха си анекдоти и клюки и се радваха, че са заедно. С държанието си той ѝ даде да разбере, че е готов да приеме само онова, което тя иска да му даде. В края на краищата Андрю не се бе отказал от нощите с красиви жени.

— Много си търпелив с мен, стоически понасяш глупостите ми — каза Вал, докато доволно гледаше четирите екземпляра на „За булката“, изложени в един от павилионите за вестници и списания на Бродуей. — Нека да те почерпя кафе...

— Кафе! Признателността ти не познава граници.

— Добре — засмя се тя. — Тогава кафе и поничка. Твърде рано е за шампанско.

— Съжалявам, Вал, но трябва да тръгвам за летището. Отивам в Чикаго.

— Нали има още десетина пилоти?

— Всъщност от миналата седмица са дванайсет.

— Защо изобщо трябва да пилотираш? Ти си собственикът.

Андрю се усмихна.

— Не трябва, Вал. Работя като пилот, защото това ми харесва. Колкото и да се разраства „Атлас Еър“, не се виждам зад бюрото. Нейтън върши повечето административна работа, но явно няма нищо против. Само че аз се нуждаю от приключения.

Целуна я по бузата.

— Хайде да се видим в събота и неделя.

— Не мога. Ще пътувам.

Андрю беше очевидно разочарован.

— Къде?

— В планината Поконо в Пенсилвания. Местността става популярна за медени месеци.

— Сама ли ще ходиш?

— Не отивам на меден месец, ако си мислиш това. Списанието може да публикува статия.

Мадж бе ходила в Поконо и бе казала на Вал, че мястото обещава да стане привлекателно за младоженци. Облекчението на Андрю беше осезаемо.

— Ами, щом ще бъдеш сама... искаш ли да дойда с теб. Ще те закарам с колата. И, разбира се, ще си взема отделна стая. Ще бъде забавно.

— Много бих искала, но... няма да е удобно.

— Разбирам. Има друг.

— Няма друг! Но едва ли ще свърша работа, ако сме заедно. Само ще се забавлявам.

Той сви рамене.

— Колкото и време да ми отделиш, пак ще съм доволен.

Вал се поколеба още малко, после каза:

— Ще уредя още една стая. Взemi me от редакцията в три часа в петък.

Госпожа Фалкони се съгласи да гледа Теди в петък, събота и неделя и да се премести в апартамента на Вал, така че детето да бъде в позната обстановка. Вал изпитваше угризения, че оставя дъщеря си за цели три дни. Разбираше, че не отделя на Теди достатъчно време. Но, от друга страна, копнееше отново да бъде обичана.

Госпожа Фалкони дойде в петък сутринта и Вал написа името и телефонния номер на хотела в Поконо, където щеше да отседне.

— Отиваш по работа в хотел на име „Дъга“? — учуди се възрастната италианка.

— Правя проучване за списанието и търся места, подходящи за меден месец.

— Как ще разбереш кое е хубаво за младоженците, като гледаш? Трябва да опиташ!

Вал се засмя.

— Засега само ще гледам.

— Сама ли ще ходиш? Можеш да вземеш бебето.

— Не, не отивам сама — въздъхна Вал.

Госпожа Фалкони я погледна изпитателно и се усмихна.

— С някой добър мъж?

— Да, много е добър. Но сме само приятели. Той има кола и предложи да ме закара.

— Само приятели... Хубаво.

* * *

След два часа път Вал и Андрю пристигнаха в Поконо. Местността беше красива — зелени хълмове, долини, обагрени в златисто от лъчите на залязващото слънце.

Когато приближиха хотел „Дъга“, Вал изпита разочарование. Разположената в края на сенчеста алея сграда приличаше на ферма. Езерото отпред би могло да бъде много красиво, ако водата не беше мръсна.

— Сигурна ли си, че не сме сбъркали адреса? — попита Андрю и спря пред главния вход.

Вал посочи табелката над вратата.

— Хотел „Дъга“ — произнесе тържествено.

— И ще го правят световна столица на медените месеци, така ли? — Андрю поклати глава.

— Според Мадж мястото има потенциал. Трябвало да разгледам всичко и да преценя.

— Може би само е искала да прекараш два дни сред природата.

— Щом си с мен, и това е достатъчно.

Андрю се усмихна и се наведе към нея, но в същия миг от хотела излезе мъж.

— Здравейте, здравейте — извика той и тръгна към колата. — Добре дошли в хотел „Дъга“, където властва любовта!

Този приветствен стих явно беше съчинен специално за младоженци.

Вал слезе от колата.

— Руди Уелстрьом — представи се мъжът — снажен човек на средна възраст, с едро, загоряло от слънцето лице и разрошени прошарени коси. Беше облечен в работен комбинезон и карирана вълнена риза и приличаше по-скоро на водопроводчик, отколкото на

хотелиер, но се държеше сърдечно и приветливо и явно искаше гостите му да се чувстват като у дома си. — Ваши приятели ли ви казаха за това място? Всъщност, няма значение, защото времето с нас ще бъде мечта, танц на лунна светлина и сливане на две сърца.

— Ние не сме младоженци, господин Уелстрьом. Аз съм Валентина Къмингс от списание „За булката“.

— А, госпожа Къмингс, да! С нетърпение очаквахме посещението ви. — Той се обърна към Андрю: — Господин Къмингс, радвам се, че и вие сте дошли. За истински влюбените никога не е късно да прекарат втори меден месец.

Андрю я погледна, защото не беше сигурен дали Вал иска да го смятат за неин съпруг.

Тя не знаеше какво да каже. Дали не беше по-добре да отговори, че не са женени, а са само приятели? И какво би помислил господин Уелстрьом за брака им, щом бяха резервирали отделни стаи?

Изведнъж тя съжали, че е позволила на Андрю да я придружи. Макар да искаше да дойде с нея, той не беше подготвен да се представя за неин съпруг. Но Андрю, изглежда, нямаше нищо против.

— Може ли да видим стаите? — попита той.

— Разбира се. Нали за това сте дошли преди всичко? Именно за стаите ще разкажете на света. Елате, ще ви покажа пътя към рая.

От двете страни на фоайето имаше зали с камини. На таблото зад рецепцията бяха окачени ключове с етикети във формата на сърце. Мебелите бяха старинни.

Хотелиерът им подаде книгата. Вал надникна над рамото на Андрю и видя, че той вписва: „Господин и госпожа Къмингс“. Това я обезпокои. Не кроеше планове за брак, само копнееше за нечие докосване, което да излекува болката ѝ.

— Много добре, господин и госпожо Къмингс — каза Уелстрьом, като погледна в книгата. — А сега ми позволете да ви покажа интимното ви гнезденце.

Поведе ги към новопостроеното крило на хотела и започна да обяснява като екскурзовод:

— Ще видите нещо уникално. Нововъведение, което ще предизвика революция в традицията на медените месеци — онези мигове, когато влюбените консумират брака, разменяйки си най-съкровени дарове.

Вратите на стаите бяха боядисани в червено.

Вал и Андрю влязоха и се втрещиха от изумление. Стаята представляваше море от червено в същия оттенък като вратата. Леглото беше във формата на сърце и бе застлано с копринена покривка. Отгоре имаше балдахин. На тоалетката и на нощното шкафче бяха сложени вази с изкуствени червени рози. Абажурите също имаха формата на сърца и хвърляха червеникави отблясъци.

Вал и Андрю се спогледаха, постигайки негласно споразумение да направят всичко възможно да не паднат от смях. Хотелиерът чакаше похвала.

— Имате право, господин Уелстрьом — рече Вал. — Наистина не съм виждала такова нещо.

— Нито аз — добави Андрю.

— Още не сте видели най-интересното. Моето изобретение.

Уелстрьом се приближи до портала и със замах отвори плъзгащата се врата. Там имаше баня, която всъщност беше част от спалнята. Преобладаващият цвят отново беше червеният. На огромен подиум беше вградена вана във формата на сърце, заобиколена от всички страни с огледала.

Гледката затвърди убеждението на Вал, че Мадж се е пошегувала и всъщност се намира в бордей.

— Ето, това е приносът ми към еволюцията на човешката раса — гордо заяви господин Уелстрьом.

Вал погледна Андрю, който едва забележимо сви рамене. И той беше озадачен.

Уелстрьом забеляза колебанието им.

— Никъде няма да видите такава вана, госпожо Къмингс. Аз съм не само изобретател, но и водопроводчик. Влюбените могат да се любят тук, във вана с формата на сърце. Досега никой не се е сетил да направи такова нещо. Имам патент.

— Патент? — учуди се Вал.

Ентузиазмът на домакиня им от творението му беше заразителен. Може би в този хотел наистина имаше нещо необикновено.

— Да — продължи той. — Правителството оцени постижението ми, макар че останалият свят се бави да го признае. Сигурно съм изпреварил времето си. А може би трябва да рекламирам повече. Затова се развълнувах толкова много, когато чух за списанието ви,

госпожо Къмингс. Точно това ми трябва, за да процъфти бизнесът ми. Напишете за всичко, което видяхте, и младите влюбени ще направят пътека до вратата ми, за да осъществят мечтата си за меден месец.

Вал се замисли. Не можеше да обещае място в списанието си за ексцентричните му идеи, но Уелстрьом беше толкова симпатичен във всеотдайността си към каузата на любовта, че не искаше да го обезкуражава.

— Изненадан съм, че се нуждаете от реклама, господин Уелстрьом — намеси се Андрю. — Предполагам, че всички щастливи младоженци, които са прекарвали тук медения си месец, разказват за вас.

— Разбира се, че ни препоръчват. Но аз наскоро завърших стаите, а през зимата нямам много клиенти, затова тук са идвали малцина гости. Откровено казано, не съм убеден дали младите хора разбират идеята ми. Посланието ми е да ги предразположа. Те обикновено се срамуват един от друг и помислих, че тази обстановка ще им помогне да се отърсят от задръжките си. Те трябва да преодолеят тези препятствия по време на медения си месец.

Според Вал в тези заключения имаше логика.

— Въпросът е там, че може би съм отишъл твърде далеч — продължи той. — Предполагам, че някои хора ще изтълкуват погрешно всичко това и хотелът ще им заприлича на... място с лоша репутация. Но стига съм говорил. Вие трябва да се настаните и да си починете. В момента нямам други гости, затова ще вечеряме, когато вие решите.

Уелстрьом даде ключа на Андрю и излезе.

Изведнъж Вал почувства напрежение, каквото вероятно би изпитвала, ако беше на меден месец. Бяха пленници в място, което ги подтикваше да се отдадат на страстта.

— Не е необходимо да оставаме — каза тя.

— Ще си тръгнем, ако това е желанието ти. Но се съмнявам дали ще ми се предостави друга възможност да видя такова място. Пък и нещо у Уелстрьом загатва, че е искрен и наистина се мисли за Купидон.

— И аз имам такова чувство.

— Мислиш ли да публикуваш статия за този хотел?

— Предполагам, че си заслужава да проуча нещата.

Осъзна колко многозначителни са думите ѝ едва когато ги изрече.

— Защо не ги проучим заедно? — усмихна се Андрю, влезе в банята и пусна водата във ваната.

В съзнанието ѝ проблесна въпросът, какво ще си помисли той за нея, ако отстъпи толкова лесно.

Последва го и затвори плъзгащата се врата. Андрю я притисна в обятията си. Устните им се докоснаха. В миг изчезнаха всичките ѝ терзания. Единственото, което чувстваше, бе радостта, че е желана. Ласките му я влудяваха. Отпуснати в топлата вана, телата им се сляха в жадувано удоволствие.

Вал сложи глава на гърдите му и се усмихна:

— Категорично съм убедена, че господин Уелстрьом заслужава реклама!

Андрю не преставаше нежно да я гали.

— Желая те от мига, в който те видях, Вал. Но ти, изглежда, не беше готова...

— Да. До днес.

— Знам, че това не е мимолетно влечение, Вал! И случай че не си се досетила, искам да ти кажа, че те обичам.

Признанието му я развълнува... и уплаши. Несподелената тайна ѝ тежеше. Трябваше да му разкаже всичко, но се страхуваше да не го загуби.

— Какво има? — попита той, като видя безпокойството в очите ѝ.

— Ти означаваш много за мен. Не искам да те загубя, Андрю.

— Но защо да ме губиш? Нали току-що ти казах, че те обичам. Може и да ти се стори странно... Имам предвид, че меденият месец идва след сватбата... но ако наистина искаш да си сигурна, че съм твой, вероятно ще се съ согласиш да станеш...

— Не — промълви тя и нежно сложи пръст на устните му. Не можеше дори да си помисли за обвързване, преди да му е разкрила тайната си. — Още не...

Той я погледна озадачен.

— Желая те, Андрю.

Целуна го страстно и плъзна ръка по гърдите му.

Силните му ръце я обгърнаха нежно.

В същия миг на вратата се потропа — силно и настойчиво.

— Госпожо Къмингс? — чу се гласът на Уелстрьом.

Вал и Андрю застанаха неподвижно, надявайки се той да си отиде.

— Ужасно съжалявам, но те настояват... — извика Уелстрьом.

Те? Вал излезе от ваната, уви се в голяма хавлия и влезе в спалнята.

— Какво има?

Андрю се приближи до нея и измърмори:

— Ако нахлува така при истинските младоженци, никога няма да има клиенти!

— Простете ми, че се натрапвам, госпожо Къмингс — извика Уелстрьом от другата страна на вратата. — Обикновено не го правя... Казах им, че не трябва да ви безпокоя, но те ми заповядаха веднага да ви извикам да говорите с тях.

Вал откряна вратата.

— Кой иска да говори с мен, господин Уелстрьом?

— Полицията от Ню Йорк.

— Какво се е случило? — попита тя. Обзе я паника.

— Някой е бил убит. Търсят ви във връзка с инцидента.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Вал стоеше до телефона във фоайето на хотел „Дъга“ и трепереше от студ и от шока, докато слушаше доклада на полицейския детектив. Олюля се, но Андрю я прегърна.

След като наръгал с нож съпругата си, Шон Макморан седнал зад волана в колата си, прикрепил маркуча на прахосмукачката към ауспуха и го пхнал през стъклото. Рано сутринта един от съседите забелязал безжизненото тяло на седалката.

Джоси ѝ бе казвала, че Шон ще се самоубие, ако го напусне. Но никога не бе заплашвал съпругата си!

За щастие Манди бе спала по време на фаталния скандал. Полицаяте дошли и докато претърсвали вещите на Джоси, намерили запечатан плик. Вътре имало писмо от нея с дата от преди няколко седмици. И точно заради писмо потърсили Вал. Детектив Конъли ѝ го прочете по телефона.

— „Ако съпругът ми направи нещо, така че да не мога да се грижа за детето си, искам Валентина Къмингс да отгледа Аманда.“ Това е всичко, госпожице Къмингс. Знаехте ли за желанието ѝ?

— Тя ме помоли да се грижа за Манди, ако... нещо се случи, но не знаех, че го е написала.

— Струва ми се, че е очаквала нещо лошо...

Какво ли бе очаквала Джоси? Каквито и страхове да я бяха мотивирали да изтръгне обещанието на Вал, сигурно не бе предполагала, че детето ѝ ще остане и без майка, и без баща.

— Къде е момиченцето? — попита Вал. — Аз трябва да съм с нея.

— Не е необходимо — отговори детективът.

— Но нали затова се обаждате? Горкото дете сигурно е ужасно объркано и уплашено...

— Отделът по социални грижи ще поеме отговорност за момиченцето. Те ще решат как да се оправят с нея.

Социални грижи? Вал си представи безименни служителки в униформи, които оставят Манди сама мрачна стая.

— Тя е дете, детектив, и в такъв момент се нуждае нещо повече, отколкото да се „оправят“ с нея. Прочели с писмото, за бога. Това е желанието на майка ѝ и аз ще...

— Не е толкова лесно, госпожице Къмингс. Детето има роднини, но в такава ситуация дори на тях може да не им бъде позволено да поемат грижата за нея.

— Мислех, че ми се обаждате заради писмото.

— Точно така. Вие явно сте най-близката ѝ приятелка и може би ще ни кажете защо е била убита госпожа Макморан.

Вал въздъхна дълбоко. Вероятно Джоси най-после бе казала на Шон, че го напуска и ще вземе Манди и той не бе могъл да понесе това.

— Съмнявам се дали някой би могъл да го обясни. Но предполагам, че мога да ви дам някаква информация.

Детективът явно долови напрежението в гласа ѝ и усилията, които Вал полагаше, за да не се разплаче.

— Не е необходимо да говорите сега. Но елате при нас колкото е възможно по-скоро, за да ни разкажете онова, което знаете.

— Тръгвам веднага.

Тя бързаше, защото бе дала обещание на Джоси и за да сложи край на страданията на невинната Манди.

* * *

Андрю я закара в града. Докато пътуваха, той зададе няколко въпроса за Джоси. Надяваше се, че може да я успокои, като я предразположи да говори за чувствата си. Но Вал беше твърде потресена от ужасната смърт на приятелката си и се притесняваше, че може да разкрие пред Андрю нещо от миналото си.

— Когато дойдох в Ню Йорк, отначало живеях в Бруклин. Там се срещнахме. После, докато пестях пари, Джоси ме покани за известно време да отседна у тях. Видях, че бракът ѝ е несполучлив. Опитах се да я накарам да го разбере и да направи нещо, но съпругът ѝ ме изгони. Обадох ѝ се няколко пъти, но нищо не се промени. Джоси много се страхуваше... не само от Шон, но и от мисълта да живее без него.

— Случилото се е наистина ужасно. Струва ми се, че когато е писала писмото, е знаела какво ще стане. Мислиш ли, че ще можеш да се грижиш за детето ѝ? Това означава огромна промяна в живота ти!

Вал не отвърна. Даде си дума съвсем скоро да му разкаже всичко. Скоро. Само не днес!

Минаваше десет вечерта, когато приближиха Ню Йорк. Вал помоли Андрю да я закара на гарата.

— Няма да те оставя сама, Вал.

— Може да се забавя час-два в полицията. А после отида да видя момиченцето на Джоси.

— Това са още по-основателни причини да бъда с теб — настоя той.

Когато стигнаха до участъка, тя каза, че ще влезе сама. Макар и озадачен от желанието ѝ, Андрю се съгласи, защото не искаше да я разстройва още повече.

Повече от час Вал отговаря на въпроси за семейство Макморан. Щом разпитът свърши, тя заяви, че иска види Манди. Дежурният полицаи повтори, че детето е под опеката на властите и за него се грижат добре. Вал не можела да види Аманда, докато не се уредели формалностите.

— Как може да поставяте формалностите пред психиката на детето, по дяволите? В момента тя трябва да бъде с някой, когото познава и обича. Аз съм човекът, с когото майка ѝ е поискала Манди да бъде. Обещах ѝ бъда с момиченцето, ако се наложи!

— Разбирам чувствата ви, госпожице Къмингс. Но детето има дядо, който се ползва с предимство, независимо какво искате вие или госпожа Макморан. Дори не знаем дали госпожа Макморан е била психически добре, когато е написала желанието си. Всичко това трябва да разследва.

— И докато се разследва, детето ще страда — огорчено каза Вал.

— Момичето е при добри хора — увери я полицаят. — Вървете си вкъщи, госпожице Къмингс, и си починете. Сигурен съм, че скоро ще ви разрешат да посетите детето.

Вал беше твърде уморена, за да продължи да протестира.

Андрю я чакаше в колата. Вал се облегна назад. През целия път до града се питаше дали да не му признае всичко, което бе крила досега.

Преди да направи тази стъпка, Вал каза тихо:

— Може ли да те попитам нещо лично, Андрю?

— Разбира се.

— Става дума за сестра ти, чиито покани за сватба съборих в калта.

— Това беше щастлива случайност, нали? — усмихна се той.

— В печатницата говореха, че е трябвало да направят поканите по-бързо от обикновено... за да може сватбата да се състои колкото е възможно по-скоро, защото...

— Защото е по принуда ли? — избухна Андрю. — Това ли искаш да знаеш? Дали е вярно, а? Е, щом за теб има значение, Джъстин беше „гълтнала глобуса“, както се и изразяват. Омъжи се, когато беше в четвъртия месец. И какво от това?

— Предполагам, че за семейството ти е било много трудно...

— Да, по дяволите. Как няма да бъде? В семейство като нашето такива неща не трябва да се случват. Спомняш ли си, когато ти казах, че сватбата беше твърде зрелищна? Това беше отчасти, за да се прикрие срамът на родителите ми. Трябваше да се преструваме, че всичко е наред. Беше ми адски неприятно, макар че тогава не ти го казах...

Вал кимна. Разговорът бе свършил. Не можеше да му каже за Теди!

Андрю я погледна изпитателно.

— Това има значение за теб, така ли? Не искаш да имаш нищо общо със семейство, което е мишена на зловни клюки.

Погрешното тълкуване на думите ѝ беше толкова неочаквано, че Вал се вторачи в него.

— Не, това няма никакво значение за мен. Само искам да знам как се е отразило на теб.

— На мен? Зарадвах се, когато всичко се забрави. За майка ми и баща ми сигурно е било по-тежко. Мисля, че загубиха неколцина приятели — хора, които започнаха да ги отбягват и чиито клюки бяха твърде жестоки.

— Разбирам. Трябва да им е било много трудно.

— Ужасно. Но сега вече всичко свърши, слава богу.

Вал разбра, че не може да му причини отново това. Наближаваше полунощ, но в Малката Италия хората се разхождаха и кафенетата и

магазините работеха. Вал помоли Андрю да спре на ъгъла на улицата, на която живееше.

— Остави ме тук. Трябва да купя някои неща, преди да се прибера вкъщи.

Той слезе и ѝ отвори вратата.

— Сигурна ли си, че не искаш да остана с теб?

— Вече съм по-добре!

Застанаха един срещу друг. Искаше ѝ се да го целуне.

— Щяхме да прекараме чудесно — каза Андрю. — Жалко... Но не забравяй хубавите мигове, Вал. Беше прекрасно да сме заедно. И всичко, което ти казах, беше сериозно...

— Нищо няма да забравя, Андрю.

— Сега имаш други грижи, но аз ще ти помогна. След време можем да започнем оттам, където спряхме. Следващата седмица може да дойдеш да се запознаеш с родителите ми. Знам, че ще те харесат.

„Освен ако не решат, че ще им навлека друг скандал и ще загубят още приятели“ — помисли тя.

— Сега не мога да правя такива планове.

— Разбирам.

Наведе се да я целуне, но Вал обърна лице и той докосна страната ѝ.

— Утре ще ти се обадя — каза Андрю.

— Може да съм при момиченцето на Джоси.

— Ще те търся, докато се свържа с теб.

Във входа Вал се разплака. Току-що се бе сбoguвала с любовта... Но после си представи милото лице на Теди, помисли за Манди, която чакаше утѐха...

Сълзите пресъхнаха. В момента трябваше да се занимава с неща, по-важни от разбитото ѝ сърце.

* * *

На погребението на Джоси присъстваха само неколцина опечалени. Докато свещеникът четеше молитвата, Вал прошепна:

— Съжалявам, Джоси... Не искам да те разочаровам, но ако ми помогнеш малко оттам, отгоре...

Усилията ѝ да види Манди нямаха успех. От детската социална служба ѝ казаха, че за детето се грижи приемно семейство и Манди ще остане при тях, докато се реши кое е най-доброто за нея. Не ѝ дадоха адреса и телефона им.

Вал се надяваше, че ще види Манди на гробището. Но властите явно бяха решили, че преживяването ще е твърде травмиращо за детето.

На погребението присъстваше възрастен белокос мъж с червендалесто лице. Вал предположи, че той е бащата на Джоси.

Когато траурната церемония приключи и неколцината опечалени се разпръснаха, тя се приближи до Том Дъфи, за да поднесе съболезнованията си.

— Господин Дъфи, аз съм...

— Знам коя сте, госпожице — прекъсна я той. — И искам да ви кажа, че няма да ви позволя да вземете детето от мен. Загубих всички други. Тя остана единствената от моята кръв и няма да ви я дам. Ясно ли е? Никога!

— Господин Дъфи, аз не искам да ви я отнемам. Само държа да изпълня обещанието, което дадох на Джоси, че ще се грижа и ще обичам Манди като родна майка. Но това не означава, че вие няма да прекарвате колкото искате време с нея. Никога не бих изолирала Манди от вас.

— Тя не е от вашата кръв, затова няма причина да бъде с вас — грубо каза Том Дъфи, обърна се и тръгна.

„Напротив, има причина“ — помисли Вал. Бе доловила мириxa на алкохол.

Правосъдието обаче нямаше обоняние. Два дни след погребението Манди бе дадена на дядо си. Също като социалната служба, и господин Дъфи явно бе твърдо решен да държи детето на разстояние от Вал. Тя се обади в дома му няколко пъти, но той грубо заявяваше, че Манди не желае да говори с нея, и трясваше слушалката. После започна да затваря още щом чуеше гласа ѝ.

Накрая Вал престана да се обажда.

Господин Дъфи сигурно обичаше внучката си и щеше да направи най-доброто за нея...

Заслужаваше ли си Вал да започва тази битка?

* * *

Във вторник вечерта Вал бе останала последна редакцията, когато Андрю влезе забързано и застана до нея. Не го беше виждала повече от седмица и винаги се извиняваше, че има работа, когато той звъннаше.

— Какво става, Вал? — ядосано попита Андрю. — Преди седмица мислех, че всичко между нас е наред, а после изведнъж ти не искаш да разговаряш с мен. Знам, че преживяваш труден период, но искам да ти помогна. Защо ме отбягваш?

Вал не отговори веднага.

— Обичам те, Андрю. Ти направи за мен повече, колкото всеки друг. Затова най-малкото, което мога сторя за теб, е... да не усложнявам живота ти.

— Какви ги говориш? Това има ли нещо общо с убийството на приятелката ти?

— Не само с тази трагедия.

— С какво друго тогава?

Вал замълча, сетне взе решение.

— Тъкмо си тръгвах. Ела с мен вкъщи.

Трябваше да му покаже детето си. Това бе начинът да му обясни всичко и да разбере дали той я обича.

— Не мога тази вечер. Отивам на летището, ще карам стока в Сейнт Луис. Но мисълта за теб не ми дава покой. Не знам дали това няма да се отрази на работата ми...

— Още една причина да изясним нещата веднага.

— Добре — отговори Андрю и взе телефонната слушалка. — Ще проверя дали някой не би могъл да ме замести.

Той се свърза с Нейтън Палмър, който преди малко се бе върнал от Питсбърг. Нямаше друг свободен пилот, пък и Нейтън настоя да замести Андрю.

— Много ти благодаря, приятелю. Длъжник съм ти. Ще се видим утре — каза Андрю и затвори.

Вал и Андрю не пророниха дума, докато пътуваха към апартамента ѝ. Вал усещаше, че той е ядосан, защото го бе накарала да пренебрегне дълга си и защото крие тайни от него. Но тя не

съжаляваше за решението си. Едва когато Андрю видеше Теди, Вал щеше да разбере дали е била права, или е сгрещила в преценката си.

Андрю идваше за пръв път в апартамента ѝ и докато се качваха по стълбите, тя забеляза, че първият шок за него е да види разликата между условията, в които тя живееше, и лукса, с който бе свикнал.

Вал отключи и го покани във всекидневната. Госпожа Фалкони хранеше Теди. Тя се зарадва, като видя Вал в компанията на привлекателен мъж, и се усмихна.

— Добър вечер.

— Това е господин Уинстън, госпожо Фалкони.

Андрю кимна, но погледът му бе прикован в детето.

Вал взе Теди в ръце и се върна при него.

— Дъщеря ми... — каза тихо.

Той не можеше да намери подходящите думи.

— Човекът, за когото си щяла да се омъжиш...

— Бих искала да е негово дете.

— Но...

— Има ли значение кой е бащата?... Още ли искаш да ме представиш на родителите си?

Андрю нервно прокара пръсти през косите си.

Госпожа Фалкони разбра, че предстои кавга, стана от масата, взе чиниите и безшумно отиде в кухнята.

— Виж какво, няма да те лъжа, че съм стъписан — каза той. — Но аз... наистина те обичам, Вал. И няма да престана да те обичам, защото историята не се оказа вълшебна приказка. Дай ми възможност да свикна. И после може би ще изгладим нещата.

— Може би. Но не си сигурен, нали?

Андрю я погледна мрачно, без да отговори.

— Не знам дали това е любовта, която искам — продължи Вал. — Нито дали е най-доброто за дъщеря ми. Любов, в която има нещо за изглаждане и трябва да бъде украсявана, за да се хареса. Любов, която вечно ще трябва да се отбранява срещу подигравките на най-близките ти хора. И аз те обичам, Андрю, но не мога да поискам да направиш такава жертва.

— По дяволите, Вал! Дай ми време!

— Разполагаш с толкова време, колкото пожелаеш! Ако решиш, че държиш на мен, винаги можеш да ме намериш.

Андрю постоя няколко минути, без да промълви и дума, после тръгна към вратата и се обърна да погледне Вал и момиченцето. В очите му блестяха сълзи.

Вратата се затвори зад него и госпожа Фалкони излезе от кухнята.

— Мисля, че ще се върне — тихо каза тя. — Вижда ми се добър човек. И наистина те обича. Сигурна съм, че ще се върне.

* * *

Андрю не се обади през следващите два дни и Вал започна да гледа на постъпката си по друг начин. Бе пазила тайната дълго и после неочаквано му я бе разкрила, без да го подготви.

На третия ден позвъни в офиса на „Атлас Еър“.

— Съжалявам, но господин Уинстън не е тук — отговори секретарката.

— Кога го очаквате?

— Не знам. Не е идвал от няколко дни.

Това я разтревожи. Андрю сигурно беше объркан и обмисляше положението.

— А господин Палмър там ли е?

Нейтън беше най-близкият му приятел, може би щеше ни й даде съвет.

— Явно не сте разбрали. Господин Палмър загина във вторник през нощта.

— Загинал е?

— Самолетът му се разби. Той пое полета на господин Уинстън в последната минута. Казаха, че катастрофата е станала поради грешка на пилота. Господин Палмър е бил уморен. Затова господин Уинстън отсъства...

Вал остави слушалката. Знаеше как се чувства Андрю.

Приятелят му бе загинал по нейна вина!

Разбра, че любовта отново й е отнета.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк

Есента на 1955 г.

Акордеонистът изсвири сватбения марш.

Пететажната торта бе докарана на количка до Вал, за да я разреже. Не празнуваха сватба, а успеха на „За булката“. Списанието навършваше пет години.

За да отбележи тържествения случай, Вал бе преместила издателството на цял етаж в сграда на Медисън Авеню. В съседство се намираха редакциите на много други списания, които бяха станали третата най-популярна форма на развлечение за американците след киното и радиото.

Допреди няколко седмици членовете на екипа, седемдесет и четирима души, работеха в малки кабинети, разпръснати в центъра на града, но сега всички бяха събрани на едно място и това беше повод за празнуване. Вал беше облечена в бежов костюм „Диор“ с дълга пола — едно разточителствата, които наскоро бе започнала да позволява, за да харчи голямата си заплата. Тя разряза тортата, а служителите ѝ нададоха радостни възгласи, после се наредиха на опашка, за да получат парче и чаша шампанско. Те уважаваха Валентина Къмингс като щедър и вдъхновяващ шеф. Но всички знаеха, че тя не обича продължителните празненства и възнаграждава само най-трудолюбивите си подчинени.

Вал даде ножа на секретарката и отиде в кабинета си. Мадж Трусдейл я последва.

— Кога ще се местим пак? — подхвърли иронично.

— Мисля, че този път проявих достатъчно смелост — засмя се Вал.

— Е, надявам се, че ще останем тук поне две години, защото гърбът ме боли от пренасяне — каза Мадж и влезе в рекламния офис.

Това беше четвъртото им преместване за изминалите пет години. Бизнесът се разрастваше. Бе настъпил разцвет в производството на всичко, свързано с младоженците. Все повече хора търсеха съвети за

тържественния случай. Скромният тираж от трийсет и пет хиляди екземпляра на първия брой на „За булката“ се разпродаде. В края на първата година вече се продаваха деветдесет хиляди екземпляра по петдесет цента бройката и приходите от рекламата бързо нараснаха. През следващата година Вал увеличи разпространението по-предпазливо, но вече издаваха шест броя годишно вместо три.

Не разчиташе само на усета си. Бе възложила на една млада жена задачата да проучва тенденциите в бракосъчетанията, като събира статистически данни от градските съвети, наблюдава продажбите на булчински рокли в най-хубавите магазини, проверява посещенията на младоженците в големите хотели и следи универсалните магазини, за да разбере кои сватбени подаръци са най-популярни.

Отначало Вал сама събираше и анализираще всички подробности. Сега отделът за проучвания се състоеше от осем души. „За булката“ диктуваше модата в сватбения ритуал. Всяка рокля, появила се на първа корица на списанието — Вал винаги сама я избираше — се поръчваше от стотици читателки едва няколко дни след излизането на броя. Цветарите в десетки градове предлагаха на младоженките букета от корицата.

Докато списанието процъфтяваше, някои от първоначалните инвеститори се възползваха от възможността, която Вал им предложи, и продадоха дяловете си срещу неколkokратно по-голяма сума от вложенията им. През третата година Вал откупи дяловете на Филип Лонгуърт и на Франклин Стороу за по трийсет и пет хиляди долара, а през четвъртата Чарлс, чичото на Андрю Уинстън, с радост ѝ продаде дела си срещу шейсет хиляди долара. Тя искаше да откупи и дяловете на Андрю и на Нейтън Палмър, но това се оказа повече от проблем. Андрю не само запази дела си, но задържа и дела на приятеля си, тъй като бе определен за изпълнител на завещанието му. Нейтън нямаше наследници.

Не бяха разговаряли от нощта, в която Вал му показва Теди. Андрю отговори официално и сдържано на дългото писмо на съчувствие и извинения, което тя му изпрати след смъртта на Нейтън.

Другият ѝ опит да установи контакт с него беше свързан със списанието. Вал му изпрати писмо с предложение да откупи дяловете им, придружено с копие на годишните финансови отчети, но не получи отговор.

* * *

Трябваше да реши коя от шестте рокли в кабинета ѝ да се появи на корицата на следващия брой, но не можеше да се съсредоточи. Приблужи до телефона и вдигна слушалката.

— Какво е решението?

— Още не е известно. Съдията отложи делото — отговори мъжът от другия край на линията.

Стомахът на Вал се сви. Това беше по-лошо, отколкото да чуе, че решението не е в нейна полза.

— Пак ли? — отчаяно попита тя. — Не мога да повярвам.

— В последната минута другата страна е съобщила, че разполага с нови факти по случая.

Мъжът беше Гари Фелсън, адвокатът, който от пет години представляваше Вал в опитите ѝ да получи родителски права над Аманда Макморан. Предишната нощ той бе уверил Вал, че решението ще бъде съобщено днес и ще бъде в нейна полза.

— Какви нови факти? — уморено попита тя.

— Още не знам. Обади ми се следобед.

Тя затвори. От приемната се чуваха развълнуваните гласове на служителите ѝ, които празнуваха поредния успех на списанието. Но Вал се чувстваше потисната като в деня, когато ѝ съобщиха новината за убийството на Джоси. Нови факти? На чия ли страна щяха да се наклонят везните този път? Дори да бяха в нейна полза, колко време щеше да продължи всичко това? Година? Колко ли поражения бяха нанесени върху психиката на Манди за тези пет години!

* * *

В началото, убедена, че след загубата на родителите си Манди трябва да възвърне чувството си за сигурност, Вал бе отстъпила — не искаше да намесва детето в юридическата битка за осиновяване. Можеше само да се моли на Бога любовта на Том Дъфи към внучката му да го накара да прояви чувство на отговорност.

Но след два месеца съседите съобщиха на социалната служба, че Манди остава сама всяка нощ, докато Дъфи се напива в местната кръчма. Социалната работничка, която отишла да провери сигнала, намерила възрастния мъж пиян и върнала Манди на приемното семейство. Вал научи това, нае адвокат и поднови усилията си да изпълни желанието на Джоси.

Загуби първите дела. Обещанието, което се опитваше да изпълни, я превърна в подозрителна в очите на кастите. Щом Джоси се е чувствала заплашена, защо Вал не е направила нещо повече, за да помогне на приятелката си? И щом не е могла да спаси живота на една жена, дали щяла да бъде в състояние да стане настойник на дете? Пък и Вал била самотна майка и в апартамента ѝ нямало място за още едно дете.

Тя лесно намери решение на последния проблем. Доходите ѝ непрекъснато нарастваха и Вал се премести в просторен, добре обзаведен апартамент на Ривърсайд Драйв. Там имаше място дори за госпожа Фалкони. Но макар че от години с удоволствие се грижеше за Теди, възрастната вдовица не искаше да се откаже от жилището си в Малката Италия.

Вал подаде клетвена декларация, че желае да осинови Манди.

Оставаше проблемът със семейното положение. През последните години няколко привлекателни мъже проявиха интерес към нея и я поканиха на срещи. Вал не отхвърли ухажванията им, но нито един от тях не покори сърцето ѝ. Може би предишните разочарования я бяха направили безчувствена и тя никога вече нямаше да обича. Съзнаваше, че по-лесно ще се пребори със съдебната система и ще осинови Манди, ако е омъжена. Но не желаше да даде брачен обет само за да спечели тази битка.

Манди смени няколко семейства. Не можела да се приспособи, беше заключението на социалните работници. Разбира се, момиченцето искаше да живее с Вал.

Най-после Вал получи правото да я посещава и непрекъснато я уверяваше, че един ден абсурдното решение да бъдат разделени ще бъде променено. Манди като по чудо запази добротата и психическото си равновесие. Крепеше я надеждата, че Вал ще удържи на обещанието си.

Две години след смъртта на Джоси Вал вече можеше да си позволи да наеме най-добрия специалист по семейно право — Гари Фелсън.

— Не ме интересува колко ще струва — каза му тя. — Само обжалвай всяко решение. Ако трябва, ще стигнем и до Върховния съд. Дала съм обещание и няма отново да изменя на Джоси.

Това беше преди три години.

А изпитанието продължаваше...

* * *

Вал седна на коженото кресло срещу бюрото на Гари Фелсън. Често се питаше как може този човек да е най-добрият специалист по семейни дела. Имаше атлетично телосложение и буйни прошарени коси. Приличаше ни адвокат, който успешно защитава убийци или преговаря с профсъюзите. Всъщност за онова, което Фелсън отстояваше и искаше да прокара в закона, вероятно се изискваше такава дързост. Идеята, че децата имат права и Манди Макморан трябва да каже при кого иска да прекара живота си, беше революционна. Той смяташе, че това е най-важното в този съдебен процес и принципът го мотивираше неуморно да се бори от името на Вал. И щом видя, че сметката му нараства на десетки хиляди, адвокатът започна да взима само една четвърт от обичайния си хонорар.

— Е? — нервно попита Вал.

Светлосините очи на Фелсън се вторачиха в нея.

— Познаваш ли човек на име Уилям Грюнинг?

Вал изстина.

— Уилям? Предполагам, че така се нарича сега. Преди беше Вилхелм.

— Би ли ми казала откъде го познаваш?

Вал се ядоса.

— Не се дръж с мен така, сякаш съм в съда, Гари! Сигурно имаш информация, която обяснява откъде го познавам. Само ми кажи защо името му е замесено в тази история.

— Вал, ти отдавна се бориш да станеш настойник на момиченцето на убитата си приятелка. Но трудно ще убедиш властите да ти дадат Манди, тъй като не си омъжена и вече имаш едно дете. Ти обаче направи огромни крачки през последните няколко години, постигна забележителен успех и демонстрира, че си жена, която вероятно може да бъде и майка, и баща на две деца. — Фелсън отвори папката на бюрото си и прелисти страниците. — Нещо, което много помогна, беше обяснението ти, че човекът, за когото си щяла да се омъжиш, е загинал във войната. И след смъртта му си разбрала, че си бременна. Следователите намериха името на годеника ти, Теодор Грюнинг, във военните архиви и акта за смъртта му. По-нататък не са търсили. Нито аз. Бяхме готови да приемем клетвените ти показания. Досега. Но другият господин Грюнинг, братът на Теодор, твърди, че той е баща на детето ти. И възрастта на Теди съвпада с версията му.

Вал пое дълбоко въздух и опита да се овладее.

— Но това не променя нещата. От самото начало признах, че детето ми е извънбрачно.

— Има значение, ако си излъгала в клетвената си декларация.

Тя погледна през прозореца. Сега беше лесно да каже, че лъжата е била прибързана и необмислена. Но тогава Вал смяташе, че ще спечели на своя страна симпатиите на съда, ако каже, че бащата на детето ѝ се е сражавал във войната и е загинал, служейки на родината си. Това би прозвучало много по-трогателно, отколкото да признае, че е забременяла при изнасилване от едно безотговорно и мързеливо нищожество.

— Как е разбрал Уили?

Употребата на умалителното име беше сигнал за адвоката, че новата версия е вярна, макар Вал да не беше готова да признае лъжесвидетелството си. — Не знам. Но делото продължава вече много време. Може да е научил, че следователите се ровят в миналото ти, и доброволно да е предоставил информацията.

Щом се бе определил като бащата, Уили сигурно бе измислил няколко лъжи, за да не признае, че е изнасилвач.

— Какво друго е казал?

— Тази част е най-сериозната. Той твърди, че си взела детето и си го държала далеч от него без знанието и разрешението му. Постъпката ти може да се окаже като отвличане.

Вал избухна:

— Той ме изнасили, Гари! Но тогава бях сигурна, че никой няма да ми повярва. Бях самотна, Уили беше брат на мъжа, когото обичах, нямаше свидетели...

— Разбирам, Вал. Можел е да каже, че си го прелъстила.

— Да! И когато разбрах, че съм бременна, избягах! Детето още не беше родено. Отвлечане ли е да избягаш неродено бебе? Уили е разбрал за Теди едва по-късно.

— Не ти върви, Вал. Докато твърденията на господин Грюнинг не се изяснят, няма да можеш да вземеш Манди. А ако се докажат...

— Какво да направя? — отчаяно попита тя.

— Единственото, което ми идва наум, е господин Грюнинг да оттегли твърденията си.

— Как?

— По какъвто и да е начин! Пиши му. Говори с него. Моли го, ако трябва, по дяволите! Само направи необходимото, за да...

— Не — прекъсна го Вал. — Не мога.

Но писмо или обаждане би свършило работа. Ако изпитваше и най-малката надежда, че Уили ще промени решението си, Вал би отишла при него. Но мисълта да застане пред Уили и да го моли за нещо беше непоносима.

— Помисли, Вал — настоя Фелсън. — Това може да е единствената ти надежда.

* * *

Оттогава Вал не беше в състояние да мисли за нищо друго.

На следващия ден Фелсън ѝ каза, че съдията е решил Аманда Макморан да остане у приемното семейство, докато се разгледа новото твърдение. Вал можеше да я посещава два пъти месечно, ако временните ѝ родители не възразяват.

От осем месеца Манди живееше в семейството на шофьор на автобус и съпругата му, които бяха отглеждали шест деца. Фамилното име на бездетната двойка беше Броди. Те имаха ирландски произход и това беше още една причина да им поверят Манди.

Вал вече бе ходила десет-дванайсет пъти в спретнатата им къща от червени тухли в Куинс. Макар да знаеха, че Вал се бори за родителските права, те никога не ѝ попречиха да посещава Манди и, изглежда, приемаха мястото ѝ в живота на детето. Дори ѝ позволиха да заведе Манди в парка и на мюзикъл на Бродуей.

Веднага щом решението на съдията стана известно, Вал се обади на госпожа Броди и попита дали вечерта може да види Манди.

— Бихте ли почакали до утре, госпожице Къмингс? Довечера Манди трябва да учи уроците си и да си легне рано.

Вал не възрази. Само помоли да не казват на Манди.

След обаждането Вал се запита дали не се бе съгласила твърде бързо да отложи посещението. Утре беше събота — ден, който винаги посвещаваше на Теди. Дъщеря ѝ ставаше все по-чувствителна към усилията на Вал да получи родителски права над Манди. Два-три пъти Теди намусено изрази желанието си майка ѝ да се „откаже от всичко това“ и да „остави Манди там, където е“. Вал разбра, че ако не внимава, всеотдайният ѝ стремеж да помогне на другото момиченце може да застраши сигурността на собственото ѝ дете, но не можеше да не изпълни обещанието си към Джоси. Тя се надяваше, че когато заживеят заедно, двете момичета ще се обичат като сестри.

В събота сутринта, когато госпожа Фалкони дойде, Теди се разстрои.

— Защо е дошла? Ти трябваше да си с мен. Къде отиваш?

— Скоро ще се върна, миличка.

— Не ми отговори. Отиваш при нея, нали?

Вал коленичи и се опита да я прегърне и да ѝ обясни как стоят нещата, но Теди избяга в стаята си. Докато дъщеря ѝ плачеше, Вал ѝ разказа за дълга към приятелката си, за необходимостта да вдъхне увереност на Манди и най-вече колко много обича Теди и нищо, което прави за Манди, не намалява любовта ѝ. Но Теди бе заровила лице във възглавницата и не пожела да говори с нея.

— Може би не трябва да отивам — каза Вал на госпожа Фалкони, след като излезе от детската стая.

— Не е хубаво да учиш Теди, че ако се развика и разплаче, ще получи каквото иска. Иди, върни се колкото е възможно по-скоро и заведи Теди на кино. Ще ѝ мине.

Вал пристигна в Куинс по обяд. Госпожа Броди я посрещна на вратата и ѝ каза, че съпругът ѝ е завел Манди до хлебарницата. Сетне я покани в гостната и ѝ предложи чай с лед. Вал видя пригответените чаши и чайника на подноса и разбра, че отсъствието на детето е планирано, за да могат двете жени да разговарят насаме, и се подготви за онова, което щеше да каже госпожа Броди.

Ирландката беше едра жена с оредели, ситно накъдрени червеникави коси и овално, приятно лице и вечно носеше престилка, сякаш животът ѝ се състоеше само от готвене и чистене.

— Не е необходимо да ви казвам, че нашата скъпа малка Манди е преживяла най-лошото. Детето се нуждае от някой, който да замести майка ѝ, но не знае към кого да се обърне. Трябва да се запитате, госпожице Къмингс, дали е честно да продължавате да ѝ казвате, че вие ще сте този човек, след като тя непрекъснато понася разочарования. Би било по-добре, ако я оставите да свикне с нещата такива, каквито са. Съпругът ми и аз я обичаме и ще продължим да се грижим за нея.

— Искате да се откажа от усилията си да я осиновя?

— Да.

Искането не беше несправедливо, но мисълта да остане Манди на тези непознати, макар и добри хора беше неприемлива за Вал.

— Знам, че ѝ желаете доброто — каза тя. — Ще си помисля.

— Добре. Това би улеснило нещата за всички нас.

В думите ѝ прозвуча заплаха.

Госпожа Броди намекваше, че ако Вал не се подчини, ще има война.

Краткият разговор приключи и Манди се върна като по разписание.

Хукна към Вал и се хвърли в прегръдките ѝ. Дълго стояха притиснати една към друга.

За пореден път Вал се запита как е най-добре да постъпи.

— Днес ли ще ме вземеш въкъщи? — попита Манди. Детето винаги задаваше този въпрос, когато видеше Вал. Гледайки прелестното ѝ, нетърпеливо лице, Вал съжали, че ѝ е спестила поредната лоша новина.

— Няма да може днес. Съдията иска да изчака още, докато вземе окончателно решение.

На лицето на Манди се изписа разочарование. Но тя не се разплака. Големите ѝ сини очи се вторачиха във Вал.

Манди беше едва единайсетгодишна, но вече беше ясно, че ще стане хубавица.

— Мина много време, откакто... мама почина. Но аз още не съм с теб. Може би никога няма да бъдем заедно, лельо Вал. Това ли е истината? Каж ми.

По лицето на Вал се застичаха сълзи. Тя отново прегърна Манди и я притисна до себе си.

— Не, миличка, това не е истината. Няма да се откажа от теб. Обещах на майка ти. — Видя, че госпожа Броди стисна челюсти. — Не преставай да вярваш. Моля те.

Детето кимна и леко се усмихна.

Вал разбра, че въпреки страха и несигурността Манди е запазила душевното си равновесие благодарение на тази крехка надежда. И Вал ѝ каза да продължава да вярва. Това беше единственият отговор, който можеше да ѝ даде.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Вал слезе от таксито и застана на тротоара, опитвайки се да овладее чувствата си. В документите от съда пишеше, че адресът на Уили е същият. Той още живееше в къщата, пред която много отдавна Тед за пръв път я бе целунал.

Най-после събра сили и влезе в двора. Сърцето й сви, като видя Уили през прозореца. Той приближаваше четирийсетте, но изглеждаше по-възрастен. Пепеляворусите му коси бяха оредели, лицето му — подпухнало. Беше напълнял. Дали щеше да прояви разбиране?

Вал не го беше предупредила за посещенията си, защото не знаеше как би реагирал. Реши, че е по-добре да го свари неподготвен.

Натисна звънеца и си спомни колко пъти бе тичала към тази къща след училище...

Вратата се отвори. Уили се изненада. После изсумтя самодоволно, сякаш се поздравяваше за успешния тактически ход, довел Вал при него.

— Влез, Валенка. Или сега предпочиташ да те наричам Вал...

Тя се отдръпна.

— Още ли се страхуваш от мен? — попита той.

— Имам основание, нали? Ти още се опитваш да ми причиниш болка.

— Дошла си да ме видиш. Може да влезеш или да стоиш тук и да... разговаряме за миналото.

Вал почувства, че хладнокръвието я напуска. Но ако се ядосаше, щеше да унищожи шансовете си! Тя прекрачи прага. Уили затвори вратата и я покани в гостната, доказателствата за самотния му живот — стари вестници, празни бирени чаши и мръсни бутилки — бяха навсякъде.

— Сам ли живееш? — попита Вал.

— Баща ми почина преди две години. Майка ми отиде при сестра си във Флорида. Каза, че в Бъфало валяло твърде много сняг. Може ли да взема палтото ти?

Тя инстинктивно се загърна.

— Не, благодаря.

— Бих искал да не се страхуваш от мен, Валентина.

— Някога не се страхувах. Знаеш защо вече не е така.

— Да! — извика той. — Постъпих като страхливец и престъпник! Трябваше да отида в затвора! Но те желаех толкова много... И знаех, че никога няма да ми се отдадеш, защото не съм като брат си.

Вал се вторачи в него. В думите му прозвучаха угризения и разкаяние, но можеше ли да му вярва?

— Щеше да ми бъде по-лесно да повярвам, че съжаляваш, ако не се беше намесил отново в живота ми.

Уили безпомощно вдигна ръце.

— Също като преди, Валенка. Не можах да се въздържа. Моля те, седни и ми позволи да ти обясня...

Вал предположи, че ако прояви малко доверие, Уили ще изповяда повече неща, затова седна на стола. Той се настани на отсрещния край на дивана.

— Когато замина, мисля, че разбих причината. След като... те обезчестих, ти си се страхувала, че ще се защитя като твърдя друго, и хората ще ми повярват. А после единственият начин да запазиш репутацията си ще бъде да омъжиш за мен. Така е, нали? Мислеше, че ще ни принудят да се оженим, затова избяга.

Вал кимна.

— Но и през ум не ми е минавало, че имаш дете мен, Валенка...

Тя го изгледа студено, но Уили разгада мислите й.

— Разбирам. Чувствала си, че нямам право да знам.

Вал не си направи труда да потвърди това.

— Как научи, Уили?

— Дойде един социален работник. Трябвало да провери достоверността на твърдението, че Тед има дете от жена на име Валентина Къмингс. Живеела в Ню Йорк. Веднага се досетих, че детето е мое. Това беше преди повече от две години. Можех да те намеря. Но не съм толкова лош, колкото мислиш, и те оставих на мира. И аз като теб смятах, че може би нямам право. Но като знаех, че момиченцето е при теб, започнах да разсъждавам по друг начин. Тя е моя дъщеря. Аз съм й баща!

— Мислиш, че не съм била с други мъже след теб?

— Знам, че дъщеря ти вече е на шест години, Вал. Не съм толкова глупав, че да не мога да правя прости сметки.

— Не мисля, че си глупав, Уили — каза меко тя.

— Може би само не ми върви. Но след като научих за детето, почувствах, че това може да е единственият ми шанс.

— Шанс? За какво?

— Огледай се, Вал. Виж как живея! Още съм в къщата, в която съм роден. Работя в същата фабрика, където започнах. Не съм намерил жена, която да иска да сподели живота си с мен. Ако бях успял да променя всичко това, може би никога повече нямаше да чуеш за мен. Но за съжаление нищо не се е променило. Докато твоят живот... — Уили се усмихна. — Представяш ли си каква щеше да бъдеш, ако не бе избягала от мен? Но след като разбрах къде си и коя си... Постигнала си голям успех. Започнала ги да издаваш списание, което се продава добре. Взех един брой. Много хубаво. За булките... И като видях, че си успяла, си помислих...

Вал разбра накъде върви разговорът. Искаше ѝ се да приключи час по-скоро и отново да загърби тази част от живота си.

— Колко, Уили? Само ми кажи колко искаш, за да оттеглиш твърденията си. Ще ти дам колкото мога да си позволя.

Той я погледна, сякаш не я бе разбрал.

— Пари? Мислиш, че го правя за пари? Не, Валенка. Става дума за детето. Да бъда баща на дете от красива и преуспяваща жена като теб. Това ще ми даде шанс да бъда някой!

Вал разбра, че няма да спечели битката. Ако Уили се бе намесил в случая от чиста алчност, тя може би щеше да намери начин да се пребори с него. Но мотивът му явно бе да се сдобие с малко достойнство.

Реши да използва състраданието му към детето.

— Твърдиш, че искаш да бъдеш баща, Уили. Това означава ли, че можеш да покажеш повече обич към дъщеря си, отколкото към себе си?

— Разбира се. Знам, че чувствата са най-важното в тази работа.

— Тогава нека да ти кажа, че излъгах за самоличността на бащата на Теди. Мислех, че за нея е важно никога да не разбира, че се е появила на белия свят в резултат на насилие и похот. Трудно ѝ е без баща, но въпреки всичко, което е изстрадала, тя мисли, че е създадена

от любов. Убедена съм, че това има огромно значение за нея и ѝ дава самочувствие и увереност. Понякога е потисната, но има силна воля и...

— Хубаво — прекъсна я той. — Радвам се, че е добре. Но щом ѝ е трудно, че няма баща, не може ли да се направи нещо по въпроса?

Сякаш не бе чул нищо!

— Трябва да разбереш, че никога няма да станеш част от живота ѝ, Уили. Ще се боря за това и нито за миг не се съмнявай, че ще спечеля.

— Няма да можеш да ме държиш на разстояние.

— Какво ти каза социалният работник, който дошъл тук да разследва случая?

— Опитвала си се да осиновиш друго дете, сираче. Много трогателно! Но това няма нищо общо с мен.

— Не. Ако се докаже, че съм излъгала кой е бащата на Теди, съдът никога няма да ми позволи да осиновя другото момиченце. А това ще съсипе и нейния живот.

Той сви рамене.

— Жалко. Но става дума или за нейния, или за моя живот.

— Тед би поставил на първо място нейния живот.

Той се вцепени. Преди да загуби преднината, Вал разказа за причините да осинови Манди Макморан и за обстоятелствата, при които детето е останало сираче.

— Не знам какъв баща ще бъдеш, Уили, ако някога имаш друго дете, заченато в любов. Но ако искаш да покажеш, че имаш сърце, способно да обича, направи най-доброто и за двете момиченца — отречи се от твърденията си за Теди.

Той я погледна гневно и скочи от дивана. За миг Вал помисли, че ще я нападне. Но той закрачи нервно из стаята, после спря и се обърна към нея.

— Дори да се съглася, не е ли късно? Вече заявих правата си. Те знаят, че историята ти е фалшива.

— Ще трябва да кажеш, че си излъгал, Уили.

— Защо?

Вал бе мислила и по този въпрос.

— Ще им кажа, че е било план, за да измъкнеш пари от мен.

— Искаш да ме изкараш изнудвач?

— Това няма да е толкова лошо, колкото да си изнасилвач. Ще ти платя. Седемдесет и пет хиляди долара, ако направиш каквото искам. Никой няма да разбере. С толкова много пари ще бъдеш някой.

— Не съм изнудвач!

— Знам. Ти не ме принуждаваш да ти дам парите. Аз ти ги предлагам. Ще ги получиш веднага щом представиш клетвени показания, че си излъгал за бащинството си на Теди. Разплащането ще бъде запазено в тайна.

Уили се замисли върху думите ѝ.

Вал имаше спестени трийсет хиляди долара и смяташе да изтегли заем от банката. Ако не ѝ го отпуснеха, можеше да продаде...

— Красива ли е? — попита неочаквано той.

— Много.

— Тогава съм направил нещо хубаво...

Вал затаи дъх. Уили, изглежда, щеше да отстъпи.

— Искам да я видя поне веднъж. Ще ми позволиш ли?

— Стига да изчакаш подходящ момент.

Той кимна.

— Благодаря, Уили. Това означава много за мен — каза Вал.

Той се приближи до нея.

— Можеш ли да ми простиш... стореното?

— Да.

Погледите им се срещнаха. Вал въздъхна.

Обясни му какви клетвени показания ще бъдат необходими на адвокатата, остави му визитната картичка на Гари Фелсън и повтори, че ще получи парите веднага щом подпише.

Той я изпрати до вратата и преди да отвори, каза:

— Само още едно нещо. Не мислиш ли, че подобна сделка трябва да бъде подпечатана с целувка?

Той не се разкайваше! Но това бе ниска цена за щастието на Манди. Вал се приготви да го целуне, но изведнъж цялото ѝ същество се разбунтува. Споменът за престъплението сякаш оживя.

— Не! — изкрещя. — Не, по дяволите! Не искам да те целуна!

Уили се вцепени, сетне рече:

— Разбирам. Довиждане, Валенка. Ще се свържа с адвокатата ти.

* * *

След седмица Гари Фелсън ѝ съобщи, че е получил клетвените писмени показания на Уилям Грюнинг, макар да не бяха точно онова, което Вал бе описала. В документи Грюнинг се отричал от твърденията си, че е баща на детето ѝ. После признавал, че постъпката му е била извършена без „основателна причина“. Но не споменавал, че е излъгал. Фелсън я предупреди, че в резултат на написаното може да възникнат съмнения за фактите. Имаше опасност съдията да реши, че Уили наистина е бащата на Теди, но е оттеглил твърденията си поради външен натиск. В очите на съдията моралът на Вал можело да не бъде достатъчни реабилитиран, за да ѝ позволят да осинови Манди.

Тя се обади на Уили.

— Споразумението ни беше друго.

— Няма да се нарека лъжец! Особено след като ще приема пари от теб.

Този странен парадокс се дължеше не на моралните му възгледи, а на инстинкт за самосъхранение. Уили се страхуваше, че след като му плати, Вал ще го обвини в изнудване и ще го изпрати в затвора.

Колкото и да се опитваше да го убеди, че ще изпълни задължението си по споразумението, без да търси възмездие, той не отстъпи. Вал нямаше друг избор, освен да се примири и да уреди въпроса с парите.

* * *

Едно петъчно утро месец по-късно Вал седеше до Гари Фелсън в съда и чакаше появата на съдията. Срещу тях бяха двамата адвокати от отдела по социални грижи, които в продължение на пет години твърдяха, че една неомъжена жена и майка на извънбрачно дете не може да осинови второ, независимо от желанието на госпожа Макморан. Вал се опита да разгадае израженията им. Чувстваха ли се уверени и доволни?

Вълнението ѝ се засили, когато си спомни какви неприятности бе причинила на Теди, за да отиде тази сутрин я съда. Дъщеря ѝ щеше да

играе Пепеляшка в пиеса, представена от класа ѝ на празника на училището. Вал не искаше да пропусне тази изява. Разбираше, че за едно шестгодишно дете, което седмици наред е репетирало ролята, отсъствието ѝ няма да е дребно разочарование. Вал дори се опита да накара Гари да отложи делото.

— Да не си полудяла, Вал? Ще изглежда, сякаш шикалкавиш...

— Правя го заради дъщеря си, Гари.

— От пет години се опитваш да осиновиш това дете! Обясни го на Теди. Няма да настъпи краят на света, ако не я гледаш как подскача насам-натам няколко минути. Ще го превъзмогне. Пет години срещу пет минути, Вал!

Но когато Вал се опита да ѝ обясни, Теди се разплака и се разкрещя.

— Мразя те... Ти не ме обичаш...

Приставът обяви, че съдията влиза в залата. Вал хвана ръката на Гари Фелсън. Бе платила твърде висока цена, за да стигне дотук. Понякога мислеше, че може би нямаше да загуби Андрю, ако не бе задължена на Джоси. Опасяваше се и че ограбва Теди.

— За съда беше изключително трудно да вземе решение по иска на госпожица Къмингс за осиновяване на Аманда Дж. Макморан — започна съдията. — От една страна...

Вал не беше в състояние да се съсредоточи върху пространното изложение на аргументите. Единственото, което искаше да чуе, бе решението.

Молеше се, когато усети ръката на Фелсън на рамото си. Отвори очи и видя, че адвокатът се усмихва.

— Ти спечели, Вал. Манди е твоя!

* * *

Същия следобед, докато Теди още беше на училище, Вал отиде да вземе Манди.

Момиченцето я чакаше. Беше изкъпана и облечена в нова розова рокля. Косите ѝ бяха завързани с черна кадифена панделка. Манди се хвърли в прегръдките на Вал, която се разрида от радост.

— Не плачи, лельо Вал. Вече няма за какво да плачеш. Всичко е така, както искахме да бъде.

Убедеността, че възрастните имат планове, към които трябва да се придържат, явно бе крепила Манди през всичките тези години. Тя прегърна господин и госпожа Броди и им благодари, че са я приели и са се държали добре с нея.

— Ако трябваше да остана тук, нямаше да е толкова лошо.

— Хайде, Манди — рече Вал. — Да се прибираме вкъщи.

Хвана я за ръката и я поведе към колата, където чакаше Гари Фелсън. Манди спря на тротоара и каза:

— Знаеш ли, лельо Вал, има много неща, които бих искала да забравя. Разбираш ли?

— Да.

— Знам, че няма да е лесно. Но има нещо, което много ще ми помогне, ако нямаш нищо против.

— Само кажи какво, Манди...

— Името ми. „Манди“ принадлежи на други, лоши времена. Затова си помислих, че щом ще започвам нов живот, би било по-добре да го сменя.

— Мислила ли си как искаш да се казваш?

— Да, разбира се. Ще използвам второто си име.

Оттогава момичето, което Вал Къмингс осинови, започна да се нарича Джесика.

ВТОРА ЧАСТ РЕПЕТИЦИИ

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Вашингтон

16 часът

Телефонът иззвъня и Джес Колдър, заета със статията си за следващия ден, вдигна слушалката.

— Какво знаеш за онази гадост? — попита женски глас.

Джес не разбра кой се обажда, но гласът ѝ беше познат.

— За коя гадост по-точно става дума? — каза тя.

— За проклетата сватба, по дяволите.

— Ти ли си, Теди?

— Да. Кой друг?

Джес поклати глава. Нищо чудо, че не я позна — не бяха разговаряли от десет години.

— Радвам се, че те чувам, Теди.

— Виж какво, дай да зарежем празните приказки. Само отговори на въпроса ми. Каква е тази покана за сватба, която току-що получих?

Теди явно имаше предвид същата покана, която и Джес бе получила преди обяд.

— Ако наистина искаш отговор, поне се престори на по-учтива.

Теди въздъхна.

— Толкова време мина, че забравих как да бъда учтива. Дай ми няколко урока. Доброто държание винаги е било една от силните ти страни.

Джес се засмя.

— Като начало, кажи ми нещо за себе си. Как си? С какво се занимаваш? Има ли вероятност да дойдеш тук?

— Добре съм — с нежелание отговори Теди. — Още работя в същия бизнес. Преди две години се разведох за четвърти път и сега търся пети съпруг. И след като съм поканена на сватбата, за нищо на света няма да я пропусна, стига да знам къде и кога ще бъде и дали изобщо ще се състои. Е, сега ще ми кажеш ли какво знаеш?

— И аз съм добре. Бен също. Джоси е в Йейл, а Мат...

— Питам за сватбата — прекъсна я Теди. — Не ме интересува колко е идеален шибаният ти живот!

— Всъщност не е идеален — с леден тон каза Джес. — Преди две години ми поставиха диагноза рак на гърдата. Оперираха ме, преминах курс химиотерапия и сега съм добре. Но ти, разбира се, не знаеш нищо.

Последва кратко мълчание, после Теди тихо каза:

— Съжалявам. Нямах представа.

— Естествено. А що се отнася до сватбата, не мога да ти кажа нищо повече от онова, което вече знаеш.

— Защо?

— Защото и аз не знам нищо, освен написаното в поканата.

— Я стига, принцесо! Винаги си била придворната ѝ дама. Тя споделя всичко с теб.

— Не и този път. Това е истината.

Отново последва мълчание.

— А ти никога не лъжеш, нали? — примирено каза Теди.

— Само ми кажи защо е цялата тази загадъчност около сватбата.

— Не съм сигурна и за това. Но предполагам, че стане дума за суеверие. Тя не иска този път нищо да ѝ попречи.

И може би най-добрата застраховка е да не позволява на хората да знаят твърде много, докато не стане абсолютно наложително. Но сигурно ще каже на всички ни, когато прецени, че моментът е подходящ. Очевидно иска да си там, Теди. Винаги е искала да е с теб. Теди?

От другата страна на линията се чу изщракване.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Планината Поконо

Август, 1963 г.

Макар да беше много притеснена, Вал не можа да не забележи множеството промени, откакто преди десет години за пръв път бе ходила там. Край шосето имаше рекламни табла за големи хотели, повечето от които — построени наскоро. На всяка реклама, неизменно отпечатана в червено сърце, беше информацията за специално намаление за младоженци.

Вал се усмихна, като си представи Руди Уелстрьом, ексцентричните му изобретения и убедеността, че ваната с форма на сърце е основата на щастливия брак. Но най-интересното беше, че се бе оказал прав. Скоро след посещението ѝ в хотел „Дъга“ мълвата за уникалния му стил бързо се разпространи и други побързаха да му подражават.

Тя също бе допринесла за разрастването на бизнеса в Поконо. Отначало шокът от убийството на Джоси не ѝ даваше покой, но месец по-късно изпрати репортер да напише статия за хотела. В резултат на публикацията стаите бяха резервирани за месеци напред. После Уелстрьом продаде патента за ваната на други хотели в околността. И Поконо наистина се превърна в световна столица на медените месеци.

Преди три часа Вал председателстваше съвещанието за ноемврийския брой на „За булката“ и беше много развълнувана, защото на обсъждането за пръв път присъстваше Джес. Преди месец Джес бе завършила гимназия. Тя заяви, че смята да стане журналистка и помоли да работи през лятото в редакцията. Вал много се зарадва. Джес щеше да бъде ентузиазирани сътрудник. Въпреки всичко, което бе преживяла, Джес демонстрираше позитивно отношение към нещата. След като отиде да живее при нея, тя се представи изключително добре в училище — беше председател на училищния съвет и редактор на вестника. Приеха я в престижния колеж Радклиф. Но имаше нещо, което накара Вал да се поколебае, преди да я назначи на работа.

Откакто Джес отиде да живее в дома им, Вал направи всичко възможно да увери Теди, че няма да бъде лишена от нищо.

— Любовта не е вещ, която може да ти отнемат. Вълшебството на любовта е, че колкото повече даваш, толкова повече ти остава — обясняваше Вал.

Но Теди не искаше да дели с никого майка си. Всички опити на Вал да обясни, че е трябвало да удържи на обещанието си пред Джеси, бяха безуспешни. Теди мислеше, че майка ѝ е взела другото дете, защото не я обича достатъчно.

Наскоро Теди навърши четиринайсет. Изглеждаше физически зряла за възрастта си, но мисленето ѝ оставаше детинско. Проявяваше егоизъм, беше сприхава и открити показваше ревността и огорчението си от „предателството“ на майка ѝ. Колебанието на Вал да назначи Джес се дължеше на опасенията ѝ, че негодуванието на Теди ще нарасне. Ето защо Вал предложи Джес да потърси работа в друго списание.

Джес реагира с присъщото си спокойствие и уравновесеност.

— Ще отида където мислиш, че ще придобия най-полезен опит. Но мисля, че ще е най-добре да работя при теб, мамо...

Тя наричаше Вал „мамо“ от деня на осиновяването си.

— И аз бих искала да си при мен, миличка. Но, откровено казано, безпокоя се как ще реагира Теди.

— Разбирам. Не искам да правя нищо, което би я разстроило. Но, мамо... това означава ли, че може никога да нямам възможност да работя с теб?

Този въпрос накара Вал да вземе решение. Не трябваше да допуска да бъде тиранизирана от ревността на Теди. Оказа се, че безпокойството ѝ е било напразно. Една вечер небрежно подхвърли, че през лятото Джес ще работи в редакцията на „За булката“.

— Желая ѝ успех. Не мога да си представя нещо по-скучно.

Това беше единственият ѝ коментар. После Теди заяви, че иска да прекара лятото в лагера, където Деби Суейн, най-добрата ѝ приятелка, щеше да ходи.

Лагерът беше в планината Поконо. През първата седмица след заминаването на Теди главният отговорник няколко пъти се обади на Вал и съобщи за нарушения на дисциплината — Теди и Деби били хванати да пушат в банята, къпали се голи в езерото, отнели със сила

от едно момиче бонбоните и списанията, които майка му била изпратила. След този инцидент ги сложили да спят в различни стаи.

После, когато отишли на екскурзия, на сутринта намерили празен спалния чувал на Теди. Лагерниците претърсили гората, но не я открили. Накрая уведомили местната полиция и се обадили на Вал.

Тя спря шест пъти, докато пътуваше към лагера, за да пита по телефона дали има новини. Всеки път ѝ казваха, че още не са намерили Теди.

Пристигна в лагера по обяд. Собственикът, слаб мускулест мъж на име Дан Картрайт, я чакаше в трапезарията. Лицето му беше загоряло от слънцето, а косата — късо подстригана. Беше облечен в джинси и тениска и приличаше на морски пехотинец. Вал се бе запознала с него в Ню Йорк, на среща с родителите на лагерниците.

— Госпожо Къмингс, повярвайте, много съм притеснен. Правим всичко възможно да намерим дъщеря ви.

— Предполагам, че сте разговаряли с най-добрата ѝ приятелка — каза тя — и сте питали дали Теди е споделила нещо с нея.

— Разбира се. И тя ни насочи.

Деби Суейн бе споделила, че от две седмици Теди пази в тайна среднощните си срещи с двайсетгодишен младеж, който работел като помощник в кухнята на лагера. Той също бе изчезнал.

— Искате да кажете, че са избягали заедно? — избухна Вал.

— Така изглежда. Но ако пътуват заедно, ще ги проследят полесно. Би трябвало да сте по-спокойна, като знаете, че дъщеря ви не скита сама по пътищата. Искам да кажа, че така по-трудно би си създавала неприятности.

— Има много начини едно момиче да си създаде неприятности. Най-вече, когато не е сама — отбеляза Вал.

* * *

Вал прекара в лагера следващите два часа. Предложиха ѝ чай или кафе, но тя отказа. Седя на верандата на бунгалото на Дан Картрайт, разходи се в близката борова гора, като непрекъснато мислеше къде е сгрещила във възпитанието на Теди. Можеше ли да постъпи по друг

начин, да се откаже от Джес? Винаги искала да посвети повече време на Теди, но трябваше да си изкарва прехраната.

Вероятно единствената грешка беше, че Вал не се омъжи, за да има Теди баща.

А ухажори не липсваха. Вал срещаше интересни мъже — изпълнителни директори, редактори, издатели и писатели. Красотата и общественото ѝ положение ги привличаха. Опита да се влюби, но искрите така и не възпламениха траен огън.

Защо не бе проявила повече разум във връзката си с Андрю? Очаквала ли бе от самото начало, че всичко ще бъде идеално? Дали наивно не бе повярвала в мечтата, която рекламираше в списанието си? Ако Теди и Джес имаха баща, може би нещата щяха да бъдат различни.

Но имаше ли смисъл сега да гадае? Тя стигна до извода, че различията между двете ѝ дъщери се дължат не толкова на възпитанието, колкото на особеностите в характерите им. Животът на Джес до единайсетгодишната ѝ възраст беше постоянно изпитание. Въпреки това тя запази самопожертвователността, доверчивостта и трудолюбието си...

— Госпожо Къмингс! — чу се гласът на Картрайт.

— Намерили ли са я? — извика Вал.

— Не, съжалявам. Но полицаите са говорили със собственика на една бензиностанция, който видял момиче и момче, отговарящи на описанието, да пътуват на автостоп на запад. Определянето на посоката стеснява кръга на издирването. Помислих, че ще искате да знаете това.

— Да. Благодаря.

— Сега е само въпрос на време да ги намерят. Става късно. Може да пренощувате в лагера.

Вал не предполагаше, че ще ношува в Поконо. Но щом се налагаше, предпочиташе да отседне някъде, където момичетата няма да шушукат за бягството на Теди.

— Предпочитам да отида в хотел — каза тя.

— Наблизо има няколко хубави хотела. Мога да ви запазя стая.

— Ще се оправя сама. Благодаря.

— Само ми кажете къде ще бъдете, за да ви се обадим веднага щом има новини.

Вал импульсивно попита за първия хотел, който ѝ дойде наум. Не познаваше местността и реши да не се отдалечава много от лагера.

— Сигурна ли сте, че искате да нощувате точно там? — попита Картрайт. — Този хотел е предимно за...

— Младоженци. Знам.

Може би спомените щяха да ѝ дадат малка утеха и да намалят безпокойството ѝ.

Хотелът бе коренно променен. Старата сграда беше съборена и на нейно място се издигаше модерна девететажна постройка с неколкостотин стаи. Десетки кокетни бунгала бяха разположени живописно наоколо. Във всички бани бяха монтирани вани с формата на сърце. Руди Уелстрьом бе купил още земя и бе направил езеро с пясъчен плаж, игрище за голф, алея на влюбените и няколко градини.

Вал влезе във фоайето и видя множество младоженци.

— Надявам се, че имате свободна стая за една нощ — обърна се към администратора.

— Съжалявам — отговори той, — всички са заети. Бои се, че този хотел не е подходящ за вас.

Тя се усмихна мрачно.

— Знам. Хотелът е за младоженци.

Вал се запита дали да се представи. Името ѝ сигурно щеше да ѝ осигури стая. „За булката“ играеше важна роля в бизнеса с романтични места за сватбени пътешествия. Преди две години Вал бе създавала специализирана туристическа агенция за сватбени пътешествия, което значително увеличи доходите ѝ.

— Господин Уелстрьом тук ли е? — неочаквано попита тя.

— Да — отговори администраторът. — Не е в кабинета си, но е някъде тук. Ще се опитам да го намеря. Бихте ли ми казали името си?

Вал не искаше да привлича вниманието при дадените обстоятелства, но си помисли, че ще е хубаво да се обади на Уелстрьом. Пък и той сигурно щеше да ѝ уреди стая.

— Ние сме стари приятели. Ще го намеря.

Но не след дълго осъзна, че това е непосилна задача.

След десет минути тя тръгна към колата си и реши да намери друг хотел.

Прекосяваше паркинга, когато забеляза, че администраторът е излязъл и я сочи на висок мъж, облечен в костюм.

— Здравейте — извика мъжът. На челото му падна кичур пясъчноруси коси. Той настигна Вал. — Казаха ми, че търсите господин Уелстрьом...

— Да.

— И щяхте да си тръгнете, без да сте разговаряли с него?

— Не е нещо важно. Само исках да му се обадя.

Кафявите му очи я огледаха с любопитство, а на лицето му се изписа одобрение. Вал нямаше нищо против, защото непознатият беше много привлекателен и горе-долу на нейните години.

— Познаваме ли се? — попита той.

— Не, доколкото си спомням.

— Но ме търсите.

— Не вас, а господин Уелстрьом.

— Но аз съм... Аха, разбирам. Аз съм Алън Уелстрьом. А вие сигурно търсите баща ми.

— Ако Руди е баща ви — да. Къде е той?

— Ако се държи добре, е с майка ми. Заминаха на почивка в Европа. Първата, откакто отвориха хотела.

— Радвам се, макар да съжалявам, че няма да го видя.

— Кажете ми името си и ще му предам, че сте били тук. Той се обажда по няколко пъти седмично, не може да си представи, че се справям без него.

— Вал Къмингс.

— Валентина Къмингс?

Тя кимна.

— Не, не мога да ви пусна да си тръгнете! Вие сте нещо като светец-покровител на хотела. Знам какво сте направили за нас. Това е повод да отворим бутилка шампанско...

— Господин Уелстрьом... В момента не смятам, че трябва да празнувам нещо с вас. Но ще ви бъда много благодарна, ако ми намерите стая.

— Не сте ли сама?

— Не съм на меден месец — усмихна се тя. — Но ми се налага да пренощувам тук и първо се сетих за този хотел.

— Радвам се — каза той, макар че изражението му помръкна. Явно помисли, че Вал има неприятности. — Всички стаи са заети, но

баща ми пази за себе си едно бунгало. Предлагам ви да се настаните там. Ще бъдете сама.

— Благодаря. Имах тежък ден, а се страхувам отново да тръгна на път.

Алън се качи в колата до нея и ѝ показа пътя до бунгалото. По време на краткото пътуване попита какво я е довело по тези места. Вал му разказа за Теди и Алън изрази съчувствието си.

— Сега разбирам защо не ви се празнува. Няма нищо по-обсебващо от тревогите за децата, нали? Ако мога да помогна с нещо...

— Мисля, че полицаите правят всичко възможно. Казаха ми, че вероятно скоро ще я намерят.

Четиристайното бунгало се намиреше в тихо кътче на имота и имаше дворче с хубав изглед към езерото и игрището за голф.

Алън Уелстрьом ѝ показва помещенията.

— Между другото, банята е единствената в радиус от десетки километри, която няма сърцевидна вана.

— Защо?

— Майка ми смята, че проклетите вани са твърде големи и може да се удави. Затова бракът им оцеля.

Вал се засмя.

Алън тръгна към вратата, но се обърна, посочи шкафа в хола и добави:

— Вземете си каквото искате. Малко алкохол ще успокои нервите ви.

— Идеята не е лоша. Ще се присъедините ли към мен?

Алън Уелстрьом ѝ действаше успокояващо.

Той отиде в кухнята да вземе лед за уискито, а тя се обади в лагера. После седнаха в дворчето.

Лятната вечер беше приятна. Известно време никой не каза нищо и Вал почувства, че напрежението ѝ намалява.

— Тук е много хубаво — каза тя.

— Така и трябва да бъде, защото се предполага, че меденият месец е идеалният период.

— Харесва ли ви да играете ролята на Купидон?

— На мен ли? Не си падам много по тази игра.

— Но в момента не сте ли управител на хотела?

Алън поклати глава.

— Тук съм само за няколко дни. Баща ми ме помоли и се грижа за хотела, докато пътува.

— А с какво се занимавате, когато не сте тук?

— Аз също съм в хотелиерския бизнес. Но при мен идват двойки, които прекарват заедно само по една нощ.

— Така ли? Къде е хотелът ви?

— Имам верига хотели „Фестивал Ин“.

Вал бе чувала за тази верига, където отсядаха семейства, тръгнали на пътешествие, и хора, занимаващи се с бизнес. Цените бяха умерени и непрекъснато се строяха нови хотели.

— Чувала съм, че акциите ви са едни от най-скъпите на Уолстрийт.

— Да. Бизнесът ни върви добре — скромно отговори Алън. — Макар понякога да си мисля, че трябваше да се присъединя към баща си. Да седиш на слънце и да играеш ролята на Купидон, вероятно е по-забавно, отколкото да трупаш пари и недвижими имоти.

— А защо не останахте да работите с баща си?

— Такъв беше планът, когато се записах в колежа по мениджмънт. Но преди да завърша, дойде представител на „Хилтън“ и баща ми ме насърчи да придобия опит при тях. После се запознах с инвеститор, който имаше идеята да прави евтини и функционални хотели. И той ме помоли да му стана партньор.

От думите му Вал разбра, че Алън е спомогнал за създаването на веригата „Фестивал Ин“. Успехът несъмнено го бе направил много богат, но нотката на недоволство в гласа му показва, че продължава да търси предизвикателства.

— Бизнесът ви се разраства бързо — каза тя. — Това още ви ли задоволява?

Алън я погледна изпитателно, сякаш разбра, че се опитва да узнае тайните му.

— Може би. Само че се заплаща определена цена. Но вие сигурно го знаете, защото също сте постигнали огромен успех.

Замълчаха. Вал се запита какво точно липсва в живота на Алън и го кара да се чувства неудовлетворен и каква цена е заплатил за успеха си. Но преди да го попита, той допи уискито си и стана.

— Е, имали сте тежък ден и сигурно искате да си починете.

Вал изпита желание да извика: „Не! Остани при мен... Прегърни ме, от това се нуждая най-много!“. Този мъж бе събудил у нея копнеж по онова, което липсваше в живота ѝ.

Но, разбира се, не можеше да каже такава нещo. Стана.

— Благодаря ви за всичко, господин Уелстръом.

— Удоволствието е мое.

Алън се вгледа в нея, сякаш също бе почувствал привличането между тях. Сетне занесе чашата си в кухнята и я изми.

Вал застана на вратата, събра смелост и попита:

— Ще ви видя ли отново?

— Довечера ще бъда в хотела. След като си починете, ако желаете, може да вечеряме заедно.

— Съмнявам се дали ще имам апетит, но компанията ви ще ми бъде приятна.

— И на мен.

Погледите им се срещнаха. Вал разбра, че безмълвните послания са реални. Алън каза, че ще дойде да я вземе в осем и половина, и излезе.

Но щом той си тръгна, Вал мигновено съжали за уговорката. Стори ѝ се неправилно, дори жестоко да започва флирт, когато Теди е в беда.

Обади се в лагера, но ѝ казаха, че още няма новини.

Позвъни и в редакцията. Джес беше разтревожена, защото бе чула, че Вал е заминала неочаквано.

— Мадж ми каза, че има проблем с Теди. Как е тя?

Вал ѝ обясни какво се е случило.

— Горката.

— Предполагам, че не се държах както трябва с нея.

— Не разсъждавай така, мамо. Ти направи всичко възможно. Обади ми се веднага щом научиш нещo.

Джес бе източник на утеха, гордост и вдъхновение за Вал. Теди не притежаваше силния характер на Джес.

Вал успя да подремне, после се изкъпа. В осем и петнайсет, точно когато се облече за вечеря, телефонът иззвъня.

Обаждаше се Дан Картрайт.

— Намерили са я. И момчето. В мотел на двайсет и пет километра от лагера.

Вал затвори и хукна навън.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Преди Вал да види Теди, полицаите ѝ казаха, че са намерили дъщеря ѝ и младежа в хотелска стая, където били прекарвали няколко часа. Теди признала, че имали интимна връзка. Освен това заявила, че когато се срещнали, вече не била девствена.

Вал не повярва.

— Това не може да е вярно. Тя с едва на...

— Дъщеря ви е на четиринайсет години, а младият мъж на двайсет — прекъсна я полицаят. — Затова той ще бъде съден за изнасилване. Теди е мислела, че обвинението ще бъде оттеглено, ако не ѝ е първият.

Вал остана потресена. Замисли се за изминалите години, опитвайки се да разбере къде е сбъркала. Как не бе забелязала какво става с Теди? Видяла бе, че детето ѝ се превръща в красиво момиче. Теди беше по-висока от връстничките си и изглеждаше шестнайсет-седемнайсетгодишна. Учеше се сравнително добре и имаше приятели — момчета, които я канеха на кино или на сладолед, и момичета, като Деби Суейн, в чийто дом понякога оставаше да пренощува. Но през цялото време Тея явно бе искала да се раздели с детството.

По пътя за Ню Йорк Теди беше намусена и необщителна. Дан Картрайт бе казал на Вал, че няма да остави в лагера дъщеря ѝ. Докато пътуваха, Вал се опита на няколко пъти да започне разговор. Не искаше да обвинява или да наказва Теди, а да я увери, че я разбира.

Но колкото и отстъпчиво и добронамерено да се държеше Вал, Теди седеше, превила рамене, и отказваше да говори. Търпението на Вал се изчерпваше. Прехапа устни, за да не избухне и задълбочи пропастта между двете.

Джес си бе легнала, но стана да ги посрещне.

— Здравей, Теди. Радвам се, че си добре.

— Защо да не съм добре, Джес? През цялото време се чуках. Знаеш ли какво е това, непорочна светице? Нещо страотно!

— Млъкни! — Вал не можеше повече да сдържа гнева си.

Но Теди продължаваше:

— Разбира се, скъпа майко, ти казваш на света, че жените не трябва да се чукат, докато не се оженят, защото няма да им позволят да бъдат облечени в бяло на сватбата. За теб имат значение само тъпите булчински щуротии. Макар че имаш копеле!

— Достатъчно!

— Да, Джес чу достатъчно. Трябва да пазиш деликатните уши на скъпоценното си ангелче. Да не говорим за деликатната й...

— Престани! — Треперейки от гняв, Вал се приближи до Теди. — Каквото и да мислиш за Джес, смяташ ли, че можеш да се гордееш с държанието си? Ти си още дете, Теди! Фактът, че си била с мъж в леглото, не те прави жена, нито по-добра от сестра ти.

— Сестра? Тя не означава нищо за мен! Тя е едно жалко сираче, което си прибрала! Никога не съм искала тази лигава кучка за сестра.

Вал положи неимоверно усилие да се пребори с гнева.

— Няма да търпя грубостите ти. Веднага се извини на Джес.

— Или?

— Остави я, мамо — намеси се Джес. — Теди е разстроена. Не мога да й се обидя.

— Защо? Аз искам да те обидя — каза Теди. — Мразя те и червата, Джес! Ненавиждам проклетия ти, чист като сняг, непорочен задник...

Вал беше толкова стъписана от злобата, която се изливаше от устата на Теди, че онемя.

— Света Джесика! — продължи Теди. — Най-прекрасното и съвършено момиче в целия шибан свят. Не се обижда, обича всички... дори мен. Дрън-дрън! Щом си толкова страхотна, Света Джес, защо родителите ти не са искали да живеят с теб? И това ли не те обижда?

— Теди! — извика Вал.

Джес сякаш изпадна в шок. Вал изпита инстинктивно желание да я прегърне и утеши, но го потисна, защото знаеше, че това само ще засили злобата на Теди.

— Как може да си толкова жестока, Теди? — тихо помита Вал. — Знаеш, че фактите са съвсем различни. Извини се на Джес, за бога.

Теди стисна устни.

— Кажи й, че съжаляваш! — повтори Вал.

— И още как! — изкрещя Теди. — Кой казва, че това не е истината? От онова, което съм чувала, нито на майка й, нито на баща й

им е пукало достатъчно, за да продължат да живеят. Тя допуснала да я убият, а той избрал изхода на страхливеца — затворил се в колата и се нагълтал с отровни газове. И защо? Може би защото държанието на сладката малка госпожица Съвършенство ги е накарало да мислят, че не струват нищо и е по-добре да умрат затова сега ние трябва да търпим тази...

Неочаквано Вал зашлеви Теди. Плесницата прози като изстрел. Веднага съжали. Колкото и предизвикателни да бяха думите, няма нищо по-лошо от това — да удариш детето си.

— Теди... миличка... съжалявам — промълви.

Теди се усмихна накриво, доволна, защото бе доказала, че не е обичана и е станала жертва на любовта на майка си към Джес. Омраза и напрежение изпълва атмосферата.

Най-сетне Теди наруши мълчанието:

— Е, лягам си. Имах адски тежък ден. — И излезе.

Вал затвори очи и по лицето ѝ се застичаха сълзи. Как се бе стигнало дотук? Тя бе положила толкова много усилия да направи живота на Теди по-хубав, по-лесен от своя!

— Всичко ще се оправи, мамо. Съжалявам за случилото се — каза Джес.

— Но защо ти се чувстваш виновна?

— Защото всичко стана заради мен. Теди ме мрази, заради онова, от което присъствието ми тук я е лишило.

— Не си я лишила от нищо, Джес. Напротив, ти ѝ даде много. Жалко, че Теди не е щастлива. Вината не е твоя. Това се дължи на характера и на произхода ѝ. Теди се нуждае от съчувствие.

Джес кимна.

— А ти как се чувстваш? Ще се оправиш ли? — попита.

Отново първо се тревожеше за другите!

— Мисля, че да. Искаш ли да ти направя горещо какао или...

— Не, благодаря. Всичко е наред.

Прегърнаха се и Джес отиде да си легне.

През цялата нощ в съзнанието на Вал отекваха думите, с които се бе опитала да обясни злобата на Теди. „Това се дължи на произхода ѝ.“

Това ли беше причината? Теди бе създадена с насилие, а не с любов. Дали този факт бе белязал душата ѝ и я бе направил неспособна да обича?

Вал остана вкъщи цяла седмица, защото се страхуваше, че Теди отново ще избяга. Бе решила, че дъщеря ѝ се нуждае от особено внимание. Но общуването между тях беше невъзможно. Всеки опит на Вал да изрази обич и загриженост мигновено вбесяваше Теди. Когато Вал повдигна деликатния въпрос дали Теди знае достатъчно, за да използва противозачатъчни средства, дъщеря ѝ се възползва от възможността да я дразни.

— Защо се тревожиш, че може да забременея? Ще имам копеле като теб.

В края на седмицата Вал намери лагер във Върмонт, където приеха Теди за лятото. Там работеха психолози, които се занимаваха с „проблемните подрастващи“. Таксата беше десет пъти по-голяма, отколкото в Поконо, но тя беше готова да плати всичко, за да излекува дъщеря си от обидата, огорчението и омразата.

Вал се върна на работа, но не можеше да се съсредоточи. Ако не беше детето ѝ, тя никога нямаше да изпита потребност да успее... А именно успехът ги бе отчуждил.

Имаше жени, които отглеждаха децата си сами, без да изгубят любовта им. Защо Теди беше различна? Вал най-много се измъчваше от вероятността Теди да е нещастна не защото не е желана, а заради липсата на майчина всеотдайност. Питаше се дали наистина не обича Теди по-малко заради баща ѝ...

* * *

Телефонът иззвъня по време на съвещанието, посветено на новата идея за реклама на списанието — конкурс за есе на тема „Сватбата на мечтите ми“, с награда двайсет хиляди долара.

— Пат, мисля, че ти казах да не ме безпокоиш по време на съвещание — рече Вал.

— Знам, Вал. Съжалявам. Но господинът казва, че шеф на голяма хотелска верига и трябва да говори лично с теб за уговарянето на важно обвързване. Стори ми се, че си заслужава да...

— Как се представи?

— Господин Уелстръом.

От запознанството им бяха изминали две седмици. Вал така и не му се бе обадила, за да обясни защо не е останала за вечеря или да се извини. Той също не я бе потърсил. Сега тя се развълнува, като чу, че Алън иска да говори с нея.

Помоли останалите да продължат съвещанието, отиде в стаята до кабинета си, вдигна слушалката и закачливо каза:

— Вал Къмингс. С кой господин Уелстръом имам удоволствието да разговарям?

— Онзи, когото излъга с вечерята.

— Алън, съжалявам, но точно преди да дойдеш...

— Знам какво се е случило, Вал. Когато отидох в бунгалото и не те намерих, се обадох на полицията и разбрах, че са открили дъщеря ти.

Вал не каза нищо. Няколко пъти бе вдигала слушалката, но не бе събрала сили да му позвъни. Съчувствените забележки за тревогите с децата и за цената, която е заплатила за успеха си, загатваха, че има семейство. Беше твърде привлекателен, за да не се е оженил досега.

Мълчанието се проточи. Накрая тя рече:

— Казал си на секретарката ми, че искаш я рекламираш...

— Не съвсем. Казах, че съм собственик на голяма хотелска верига и искам да говоря с теб за дългосрочно обвързване.

— Мислиш, че деловите хотели „Фестивал Ин“ ще се харесат на младоженците?

— Чакай малко, Вал. И ти стигаш до погрешен извод като секретарката си. Не съм казал, че обвързването се отнася до рекламата.

Идва тогава тя разбра какво има предвид Алън. И колкото и да го харесваше, се уплаши, като го чу да говори така.

— Алън, много ми беше приятно да бъдем заедно...

— И на мен.

— Но мисля, че ще бъде грешка, ако...

— Вал, не всеки ден стават чудеса! Още щом те погледнах, осъзнах, че не съм виждал и няма да видя по-красива жена от теб!

Как копнееше да чуе тези думи!

— Може и да съм изтълкувал погрешно „симптомите“ — продължи Алън, — но мисля, че не бях единственият, който почувства нещо особено. Ето защо, каквото и да има в живота ни, ми се струва, че и двамата ще направим голяма глупост, ако не...

— Имаш деца, нали? — прекъсна го Вал.

— Две. Момче и момиче.

— Тогава...

— От три години не живея със съпругата си, Вал.

— Но не си разведен.

— Ще ти обясня, но не сега. Позволи ми да те видя отново. Нека да разберем дали само сме си въобразили, че в атмосферата се носи вълшебство! Ти вярваш във вълшебства, нали? Чел съм списанието ти и знам, че искаш читателите ти...

— Да. Вярвам във вълшебства.

Алън се обаждаше от Лос Анджелис, където планираше построяването на два нови хотела и щеше да остане там няколко дни.

— Ще се върна в петък. Ще вечеряме ли заедно?

Вал отговори, че ще бъде готова в осем, и му даде домашния си телефон. После, преди да си кажат довиждане, добави:

— Алън... радвам се, че вярваш в чудеса.

Когато се върна на съвещанието, забеляза, че всички я гледат с любопитство. Не можеше да направи нищо, за да скрие вълнението си.

— Какво мислиш, Вал? — попита Кони Маркантонио, която вече се бе омъжила за годеника си.

— За кое?

— Как да определим победителя в конкурса за есе?

— Вълшебство — веднага отговори Вал. — Сватбата на мечтите трябва да е описана като мигове на вълшебство.

* * *

В петък вечерта Алън ѝ се обади вкъщи.

— Имаш ли нещо против, ако не дойда да те взема лично? Ще изпратя кола.

Вал се досети, че той има работа.

— Добре. Но мога да взема такси...

— Каляската ми ще бъде на твое разположение.

— Струва ми се, че трябва да обуя кристални пантофки.

— Е, не се престаравай.

— Къде ще се срещнем?

— Това е част от изненадата.

Точно в осем портиерът позвъни по домофона и ѝ каза, че я чака кола.

— Изглеждаш страхотно! — възкликна Джес, когато Вал отиде в стаята ѝ да ѝ каже довиждане. — С кого ще излизаш?

— С един човек от хотелиерския бизнес...

— Явно не е кой да е.

Вал се усмихна.

— Ще видим...

— И не прави нищо, което аз не бих направила.

Забележката беше по повод гневния изблик на Теди.

После Вал бе разговаряла с Джес, за да разбере дали и тя не крие тайни. В думите на Теди имаше истина, макар да бяха формулирани грубо и жестоко. Джес наистина беше твърде добродушна. Дълбоко в душата си се смяташе за виновна за случилото се с родителите ѝ и затова не можеше да си позволи да сгреша, страхувайки се, че това може да доведе до още едно ужасно наказание. Беше красиво момиче, но вечер си стоеше вкъщи и четеше книги или гледаше телевизия, макар често да я канеха на срещи.

— Предпочитам да не излизам — казваше тя, — освен ако не съм сигурна, че ще прекарам вечерта с някой, чиито компания наистина ще ми хареса. Интересните момчета не се срещат често, мамо. И ти го знаеш.

Но тази вечер Джес усети, че Вал ще излиза с мъж, когото смята за различен от другите.

На улицата чакаше лимузина. Шофьорът слезе и отвори вратата. Вал не попита къде отиват, защото знаеше, че Алън иска да я изненада. Автомобилът прекоси центъра на града и се насочи към Ийст Ривър, където имаше пристанище за яхти. Спряха и шофьорът отново отвори вратата на Вал.

— Господин Уелстрьом ви чака на пристанището.

Алън беше облечен в бял памучен панталон и тъмносиня риза. Вятърът развяваше косите му. Лицето му имаше слънчев загар. Беше по-привлекателен, отколкото го помнеше.

Протегна ръце към нея.

— Чудесно е, че отново те виждам, Вал.

— Щастлива съм, че съм тук.

Алън я поведе към кея.

— Благодаря ти, че дойде. Допреди малко имах работа с инженерите. Някои изоставени складове може да бъдат превърнати в хотели и искам да ги видя от реката.

Спря пред бяла яхта на име „Танцуваща по вълните“.

В съзнанието на Вал нахлуха спомени...

Изражението ѝ озадачи Алън.

— Не обичаш ли яхтите? Мислех, че ще е приятно да вечеряме на борда, но ако страдаш от морска болест...

— Не. Всичко е наред. Идеята е чудесна.

Алън застана зад щурвала и яхтата потегли на юг, към голямото нюйоркско пристанище. Августовската жега в града отстъпи място на свеж летен ветрец. Пред тях се издигаше Статуята на свободата.

Вал не бе виждала града оттук. Гледката беше прекрасна. Хвана Алън за ръката. Стояха безмълвни. Думите бяха излишни.

После Алън извика един от членовете на екипажа, за да поеме управлението на яхтата, и заведе Вал в каютата, където имаше масичка, наредена за вечеря. През остъклените врати се виждаха светлините на града.

Стюардът сервира вечеря, вкусна и изискана като в най-добрите ресторанти — студена супа от моркови с къри, парена съомга, зелена салата, торта с ягоди и бяло вино. Вал и Алън разговаряха безспир. Тя разказа как е дошла в Ню Йорк, как е започнала да издава списанието си, но скри, че има две дъщери, без да се е омъжвала. А Алън бе израснал в малкия хотел на родителите си, участвал бе в Корейската война, служил във флотата. Накрая изпълни молбата ѝ да разкаже за семейството си.

Запознал се със съпругата си Стефани, когато преди девет години започнал да създава хотелската верига. Тя била архитект, проектирала първите „Фестивал Ин“ и двамата прекарвали много време заедно.

— Веригата се разрасна толкова бързо, че няха време за жени. А може би те няхаха време за мъж, който непрекъснато пътува и търси подходящи места за хотели. Но Стефани се появяваше на същите места, където бях и аз, и постепенно се сближихме. Тя познаваше работата ми и нямаше нищо против, че често отсъствам. Взех това за любов. Оженихме се и Стефани поиска да има деца веднага, за да ѝ правели компания. Бракът не потръгна от самото начало, но човек

продължава да се опитва и да вярва, че нещата ще се оправят. Накрая обаче и двамата трябваше да признаем, че нищо не става. Останахме приятели. Тя взе децата и, слава богу, е чудесна майка. Не искахме да преживяваме неприятностите около развода, освен ако няма причина. — Алън се вгледа в лицето на Вал и докосна ръката ѝ. — Но мисля, че сега имам причина.

Думите му я изплашиха. Сърцето ѝ заби лудо.

— Не се познаваме добре, Алън — каза бавно, — но... чувствам...

— Продължавай.

— Чувствам, че имаме бъдеще.

— Само това ли?

— Не ми беше лесно да го кажа. Има по-важни неща, отколкото да се грижа за себе си.

— Дъщеря ти?

— Тя трябва да знае, че е на първо място.

— Разбирам те. Ще бъда доволен, колкото и време да ѝ отделяш.

Вал се наведе към него, протегна ръка и го погали по лицето.

— Ти си добър човек, Алън.

— Ти ме караш да показвам най-доброто от себе си.

Той я притисна до гърдите си и я целуна страстно.

— Алън — прошепна тя.

— Какво?

— Изгарям от нетърпение... да започнем бъдещето.

Привлече го към себе си и нетърпеливо се отдадоха на страстта си. Копнееха по-скоро да получат онова, което бе липсвало в живота им. Вал почувства, че всичко, което ѝ се бе случило, бе предопределено от съдбата да ги събере.

— Да — каза тя, когато първите вълни на удоволствието стихнаха. — Имам чудесно бъдеще.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк

Май, 1967 г.

— Елвис Пресли се е оженил — каза Алън. — Съобщиха го по новините.

— Знам. Тази сутрин в Лас Вегас.

Вал и Алън лежаха и разговаряха, след като се бяха любили. Тя знаеше за сватбата на Елвис, преди събитието да бъде официално оповестено. Преди няколко дни хората от пресслужбата му бяха попитали дали от редакцията на „За булката“ биха искали да изпратят рапорт на сватбата на първи май. Но Вал отказа. Тържеството щеше да се състои в хотелски апартамент, роклята Присила беше евтина и купена от магазин в Мемфис, а не правена по поръчка, нямаше да има прием. Вал предпочиташе да отразява сватби като на Луси, дъщерята на президента Линдън Джонсън, която се състоя в Белия дом. Публикациите за такива блестящи церемонии издига престижа на списанието.

— Елвис ухажва булката от много години — рече Алън.

Вал се досети защо той бе повдигнал въпроса за сватбата на Елвис.

— Присила е била едва на четиринайсет години, когато са се запознали. Налагало се е да чака — каза.

Алън се надигна на лакът и я погледна в очите.

— А ние? Осемнайсетият ми рожден ден отдавна минал, но ти не забеляза.

Вал се усмихна и погали косите му.

— Значи онова, което правим, не е незаконно. Затова хайде да го направим пак.

— Сменяш темата на разговора.

Тя се притисна до него.

— Имаш ли нещо против?

Алън изстена.

— И да, и не.

— Ще процедирам въз основа на отрицателния отговор.

Винаги когато той повдигнеше въпроса за женитба, Вал отговаряше уклончиво. А Алън започна редовно да говори за това, след като преди две години се разведе. Вал го обичаше — или поне така мислеше, но искаше да оставят нещата такива, каквито са. Освен това имаше смътното предчувствие, че ако започне да прави планове да се омъжи, може да се случи нещо лошо. А вероятно не го обичаше достатъчно...

Откликвайки на страстта ѝ, Алън покри с целувки шията и гърдите ѝ. Докосването му я изпълваше с желание. Тя го притегли към себе си и телата им се сляха в любовен екстаз.

По-късно, когато лежаха успокоени един до друг, Алън отново подхвана темата за женитбата.

— Та както вече казах...

— Алън, твърде скоро е отново да сменям темата. Защо не почакаме, докато...

— Докога? Докато децата на Елвис и Присила се оженият? Скъпа, ти ме помоли да бъда търпелив и аз изпълних желанието ти. Минаха четири месеца, откакто за последен път повдигнах въпроса.

— Не са минали и три.

Бе споменал за брак през февруари, когато бяха на ски във Вермонт.

— Добре, беше през зимата, а сега е пролет. Ще повдигам въпроса всеки сезон, докато най-последно се съгласиш. Освен ако не избягаш — закачливо се усмихна той.

— Ако това е желанието ти, когато настъпи денят, сложи стълба под прозореца ми.

— Дори пожарникарите нямат толкова дълга стълба!

Теди отсъстваше през повечето време, а Джес живееше сама в апартамент в центъра на града. Миналата година Вал бе сменила жилището си. Издаде книга за сватбите, която мигновено оглави класациите, и с парите си купи петстайна мансарда с огромна тераса на деветнайсетия етаж в сграда на Пето Авеню.

— Понякога имам чувството, че никога няма да се съгласиш да се оженим, Вал — тъжно каза Алън, претърколи се по гръб и мрачно се вторачи в тавана. — Знаеш ли, скъпи, за жена, която дължи успеха

си на булките, нежеланието ти да сключиш брак е абсолютно неразбираемо.

Тя се засмя.

— Алън, бракът не е проблем за нас. Ще се оженим, когато почувстваме, че моментът е подходящ.

— А защо не сега? Знаеш, че искам да имаме деца, а лекарите са на мнение, че колкото по-рано започнем, толкова по-добре.

— За съжаление един от тях не е на същото мнение. А в момента той е най-важният.

Вал имаше предвид опитния психолог, който бе започнал да се занимава с Теди след бягството ѝ от лагера. Бяха последвали и други провинения — кражба от магазин, марихуана. Но през последните две години Теди се държеше отлично. Е, понякога се караше с Вал, когато се върнеше вкъщи за ваканциите. Беше ѝ признала, че спи с момчета, но взема противозачатъчни хапчета. Не бягаше от училище, спазваше правилника, получаваше хубави оценки и взаимоотношенията ѝ с Вал се подобриха. С Джес обаче беше на нож. Психологът каза, че за да се запази постигнатото, бракът трябва да почака, докато Теди замине да учи в Уелзли след година.

Алън знаеше всичко това, но смяташе, че едно дете, родено от любовта им, ще излекува наранената душа на Вал.

— Е, щом ти можеш да чакаш, и аз ще чакам — каза примирено.

Вал го прегърна.

— Ти си много добър с мен, Алън. Искам да съм сигурна, че ще бъда достойна за теб.

— Съмняваш ли се?

— Не съм направила щастливи всички около мен, нали?

— О, скъпа — промълви Алън. — Не можем да искаме повече!

Тя се притисна до него и го целуна. Но макар да намираще утеха в обятията му, изпитваше и странно облекчение, когато Алън изоставеше въпроса за сватбата.

* * *

Гимназията „Мадейра“ беше най-престижната в страната. Бе дала образование на няколко поколения, втели се в елита на нацията.

Предишната вечер госпожа Фрост, директорката, даде коктейл за родителите на зрелостниците, а сутринта щеше да се състои тържественото връчване на дипломите.

Вал седеше на първия ред. Алън и Джес бяха решили да не идват.

Церемонията започна. От високоговорителите се разнесе музика и зрелостниците тръгнаха надолу по хълма, за да заемат местата си. Всички родители се обърнаха да ги гледат. Вал веднага забеляза Теди — беше едно от най-високите и красиви момичета. Обзе я гордост. Теди видя майка си и се усмихна.

Вал я проследи с поглед и неочаквано видя нещо, което я хвърли в бездната на отчаянието.

Без да откъсва очи от Теди, на предпоследния ред седеше Вилхелм Грюнинг.

* * *

Вал бе разговаряла с него преди година. Обади ѝ се в редакцията няколко дни преди осемнайсетия рожден ден на Теди. Колкото и неприятно да ѝ беше да чуе гласа му, обаждането не я изненада. Но не му беше простила за условието, което ѝ бе поставил — желанието поне веднъж да види дъщеря им.

Отначало Уили се държа разумно. Вал му обясни проблемите на Теди и той се съгласи да отложи упражняването на правото си, после не се обади няколко месеца. Следващия път, когато го чу, Вал отново го помоли да бъде търпелив.

— Теди е добре. Ако я обичаш поне малко, Уили, няма да искаш да направиш нещо, което да я разстрои.

Той пак се съгласи да не се натрапва, макар че не прикри раздразнението си.

— Не можеш вечно да ме държиш настрана от нея! Обеща ми, Валенка.

Разговаряха отново преди две седмици.

— От онова, което си ми казвала, разбрах, че Теодора скоро ще се дипломира. Бащите обикновено се гордеят с такива неща.

Намекът, че той може да се възползва от случая, за да се представи на Теди, ужаси Вал. Теди едва бе преодоляла комплекса, че не е желана, и крехкото равновесие лесно можеше да се разбие на пух и прах.

— Слушай, Уили — замоли го тя, — трябва да ми дадеш време да подготвя дъщеря ти за срещата с теб. Инак никой не може да предвиди реакцията ѝ.

— Добре. Направи каквото трябва, но побързай.

Тогава Вал помисли, че е спечелила достатъчно време и тържеството на Теди няма да бъде развалено. Консултира се с психолога и той потвърди преценката ѝ, че никой друг, освен нея не трябва да казва на Теди истината.

— Когато и както и да го съобщиш, шокът ще бъде силен.

— Трябваше да го сторя отдавна — виновно призна Вал.

— Ние, психолозите, препоръчваме такива истини да се казват веднага щом децата пораснат достатъчно, за да ги разберат. Но в случая с Теди имаше особени обстоятелства. Ако беше ѝ признала кой е баща ѝ, може и щеше да се наложи да се разделиш с нея. А си постъпила много благородно, като си осиновила другото момиче.

— Не знаех, че за Теди ще бъде толкова трудно. Как да ѝ помогна сега?

— Кажй ѝ да закачи дипломата си на стената, обясни ѝ какъв хубав колеж ще отиде. Тя ще съумее да се приспособи към новата реалност, без самочувствието ѝ да бъде сериозно накърнено. Ще разбере, че и лъжите, които си ѝ казала, и истината имат един и същ източник — любовта ти към нея.

* * *

Но сега Вал се притесни, че няма да има такава възможност.

До края на церемонията тя не можеше да се съсредоточи върху това, което ставаше на сцената. В съзнанието ѝ бушуваше буря от тревожни въпроси. Как да отпрати Уили? Как ще реагира Теди, ако се срещнат? Изведнъж Вал чу името ма дъщеря си и видя, че Теди получава някаква награда, но не разбра за какво. Теди, която явно бе

искала да запази постижението си в тайна, я погледна и гордо се усмихна.

Безпокойството на Вал се засилваше с всяка изминала минута. Как да попречи на Уили? Тя непрекъснато поглеждаше към него, за да му направи знак да не предприема нищо, но той не откъсваше очи от сцената.

Започна раздаването на дипломите. Когато дойде редът на Теди, Вал ѝ се усмихна широко и ѝ махна, после за пореден път се обърна да погледне Уили, но... мястото му беше празно.

Вал огледа публиката, но не го забеляза. Сигурно си бе тръгнал. Тя изпита облекчение, че Уили е дошъл само да види дъщеря си.

И все пак постъпката му беше предупреждение. Вал реши, че трябва да каже на Теди за него.

Церемонията приключи и зрелостниците се разпръснаха. Вал намери Теди.

— Успях, видя ли? — сияеше момичето.

Очите на Вал се напълниха със сълзи.

— Толкова се гордея с теб...

— Искам да призная, мамо, че и аз се гордея със себе си. И с теб. Никога не съм го казвала, но знам колко ти е било трудно. Благодаря за... — Гласът ѝ потрепери. — ... знаеш какво... Джес не е дошла. Нито Алън.

— Щяха да дойдат, но...

— Уплашила съм ги. Сега съжалявам. Съзнавам, че аз загубих от всичко това. Отсега нататък ще бъда...

— Здравей, Валенка.

Не бяха забелязали приближаването му. Вал мигновено позна гласа му. Обърна се към него вцепенена.

— Е, няма ли да ме представиш? — спокойно попита Уили.

— Теди... това е... един познат от Бъфало. Вилхелм Грюнинг.

— Сега съм Уилям — поправи я той и протегна ръка на Теди.

Преди да я стисне, Теди погледна Уили, сетне Вал, долавяйки напрежението между тях.

— Приятно ми е да се запозная с вас, господин Грюнинг.

— Ти ми каза, че е красива. Но нямах представа колко много...

Настъпи мълчание.

Теди се вторачи в майка си, очевидно търсейки обяснение за присъствието на този мъж.

— Нямах представа, нали? — обърна се Уили към дъщеря си.

Вал не издържа.

— Уили... Моля те...

В същия миг Теди си спомни, че е чувала името му.

— Грюнинг! Това е името на баща ми, нали? Теодор Грюнинг. Вие сте братът на баща ми!

Това беше твърде много за Уили.

— Не, той не е...

— За бога, Уили!

Той не ѝ обърна внимание.

— Аз съм баща ти.

Теди се втренчи в него. По лицето ѝ пробяга сянка.

— През всичките тези години... Защо?

Вал протегна ръце към нея.

— Заради теб, Теди. Искях да вярваш в най-добрите...

— Лъжи! — извика Теди, отдръпвайки се като опарена. — Вярвала съм в лъжи!

— Трябва да чуеш всичко!

— Да, кажи ѝ — рече Уили.

— Не! Не искам да чуя нищо повече. Не и от теб! Лъжкиня! — изкрещя Теди и заотстъпва. — Господи, как можа!

Обърна се и побягна, разблъсквайки тълпата.

— Бъди проклет, Уили! — извика Вал и хукна след нея.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Вал не намери Теди този ден. Нито на следващия.

След като избяга, Теди отиде в стаята си в пансиона, взе парите, които бе спестила от месечните си издръжки, фотоапарата „Никон“ и перленото колие, подарено от майка ѝ за шестнайсетия ѝ рожден ден, и замина на автостоп.

Вал прибегна до услугите на частен детектив на име Франк Стечино, специалист в откриването на изчезнали хора. Всичко останало мина на заден план. Цялата работа по списанието легна на плещите на Мадж и Кони.

Вал, разбира се, искаше да отмъсти на Уили. В гнева си тя копнееше да получи възмездие и реши да заведе дело, обвинявайки го, че е отчуждил дъщеря ѝ от нея. Но после осъзна, че съдебната битка само ще я принуди по-често да го вижда. Реши да го накаже с безразличие.

Лятото мина, без детективът да постигне успех в издирването на Теди. Алън предумваше Вал да мисли повече за себе си и най-после я убеди да прекарат четири дни на яхтата му, обикаляйки Кейп Код.

В събота вечерта хвърлиха котва край брега на Марта Винярд и седнаха на палубата.

— Постоянно мисля за нея и се питам къде е, какво прави... Кога ще мога отново да продължа живота си Алън?

— За времето, през което сме заедно, опознах доста Теди. Понякога тя е много своенравна, коравосърдечна и твърдоглава. Но характерът ѝ има и хубави страни. Теди притежава силна воля и е решителна, безстрашна и изобретателна.

Вал разбра, че Алън намеква за нещо друго.

— Затова, ако иска да живее сама — продължи той, — ще го постигне. Трябва да бъдеш готова за това и да не очакваш твърде много, когато я намерят. Ще мине време, докато във взаимоотношенията ви настъпи промяна. Използвай това време, вместо да го прахосваш. Използвай го с мен.

— Алън, не искам да се женим точно сега.

Той я притисна в обятията си.

— Искам да прекарам живота си с теб, скъпа.

— Но само ако имаме деца. Инак не е необходимо да се женим.

На лицето му се изписа огорчение и обида.

— Винаги има смисъл да се ожени човек. Бракът не може да се сравни с никоя любовна връзка. Да, наистина искам да имаме деца. Сега повече отвсякога желая да имам семейство.

— Но защо е толкова важно за теб?

— Не само за мен. Въпреки всичко, което си постигнала в живота, мисълта, че си се провалила като майка, не ти дава покой и непрекъснато те измъчва. Искам да те видя...

— Не можеш да промениш истината. Вярно е, че се провалих. И ще бъде грешка да имам друго дете.

— Но ти си направила всичко, което си могла, за Теди, и то при най-трудни обстоятелства. Ти си страхотия майка, Вал. А Джес? Нямах ли заслуга за успехите ѝ?

След като две години работи в списанието, Джес кандидатства за работа във „Вашингтон Пост“.

Събеседването с главния редактор Бен Бродли мина толкова добре, че веднага ѝ предложиха да води рубрика по женски въпроси и Джес прие. Вал я насърчи, защото знаеше, че е по-добре Джес да си проправи път сама, отколкото да остане в „За булката“. От два месеца Джес работеше във „Вашингтон Пост“ и се справяше много добре.

— На Джес вече не ѝ трябва майка — каза Вал.

— Не е вярно — разпалено възрази Алън. — Ти беше с нея в най-трудните моменти, когато тя се нуждаеше от теб. И Джес го знае. Мислиш ли, че това няма значение? Не смяташ ли, че е крайно време да си простиш и да...

— Не мога. Не и докато Теди не ми прости.

— Тя вероятно никога няма да ти прости, Вал. Но вината не е твоя.

Тя избърса сълзите си и го погледна тъжно. Мисълта, че може никога повече да не види детето си, беше непоносима.

— Трябва да повярваш, че не си се провалила като майка. Роди деца от мен, с баща, който ще бъде до теб, и ги обичай. Тогава ще престанеш да се самообвиняваш и ще разбереш, че си била добра майка на Теди.

— Сигурен ли си, че ще направя най-доброто за тях?

— Убеден съм, че ще опиташ. А що се отнася до другото, животът непрекъснато поднася неприятни изненади. Но не можеш да спечелиш, ако не хвърлиш заровете.

— Не мисля, че най-важните неща в живота са хазарт.

— В това е проблемът! Не рискуваш за най-важните неща, защото се страхуваш, че няма да стане така, както искаш.

Вал не отговори. Имаше ли право Алън? Тя се замисли ли за Андрю, за другите привлекателни мъже, които бе срещнала... Да, винаги намираще някакво извинение, за да не поеме риска. Дори с Алън. Страхът ѝ да стане булка се бе превърнал във фобия.

Вал се усмихна.

— Какво толкова смешно има? — попита Алън.

— Представяш ли си какво би станало, ако читателите ми разберат, че се двоумя дали да се омъжа. Сигурно ще ме изгорят на клада.

— Може би трябва да направим нещо, преди тайната ти да се е разчула.

Вал си представи сватбата си и всички хора, които обичаше, събрани заедно. Но видя и едно празно място — на дъщеря ѝ.

— Трябва да намеря Теди — каза тя. — Това е първото ми задължение.

Алън разбра, че няма смисъл да я убеждава повече.

* * *

През февруари Франк Стечино най-после откри Теди. Тя живееше в Сан Франциско, в хипарска комуна. Докладът на детектива съдържащо шокираща новина — Теди се бе омъжила.

Съпругът ѝ се казваше Марк Хандлър, двацет и две годишен студент в Бъркли, един от водачите на бунта в университета срещу войната във Виетнам. Пламенните му публични речи бяха довели до масови студентски протести и дори до изгаряне на националното знаме и той беше изключен от университета. С Теди се запознали на голям рок концерт през юли в Монтърей, Калифорния. Оженили се през октомври. На сватбата присъствали няколкостотин привърженици

и приятели на Хандлър. Свирили много рок и фолк изпълнители от Сан Франциско, а бракът бил сключен пред градски съдия. Поддръжник на антивоенното движение, чийто син бил убит във Виетнам. Гостите се дрогирали в парк Макартър и неколцина, сред които Теди и Марк, били арестувани. Теди прекарала първата си брачна нощ в затвора.

Сватбата им сякаш умишлено се противопоставяше на традиционните ценности, които Вал проповядваше в списанието си. Първата ѝ мисъл бе, че това е тенденциозно насочено срещу нея.

— Мамо, напоследък все повече хора се женят по този начин — опита се да я успокои Джес.

— Марихуана вместо шампанско и меден месец в затвора?

— Неее, церемонията! Те не виждат смисъл да харчат хиляди долари за излишни неща.

— Красивите традиции не са излишни неща!

— Заслужава си да се запази самата брачна церемония и клетвата във вярност и любов. Но всичко останало, особено пилеенето на пари, вече се смята за ненужно.

— Мисля, че ще бъде изгубено нещо прекрасно, ако традиционната сватба се опрости до граждански ритуал, ако се превърне в делнично събитие.

— Неприятно ми е да ти го кажа, мамо, но започваш да разсъждаваш като старомодна, педантична жена. Винаги съм мислила, че ти определяш модните тенденции в сватбите.

— Е, ако грижата за красотата ме нрави старомодна и педантична...

— Красотата не се губи. Тя е в чувствата. А това е най-важното!

Но Вал не можеше да преглътне обидата, че не е станала свидетел на този важен момент в живота на дъщеря си.

* * *

Докладът на частния детектив включваше адреса и телефонния номер на Теди. Вал ѝ написа дълго писмо, в което обясняваше защо е решила да запази в тайна истината за баща ѝ, кълнеше се, че я обича и молеше да се помирят.

Но Теди не отговори.

Една неделна вечер, няколко седмици по-късно, Вал ѝ телефонира. Отговори ѝ мъжки глас. Вал се представи и поиска да говори с Теди.

— Съжалявам, госпожице Къмингс — каза младия мъж. — Теди не иска да говори с вас.

— Не чух да я питате.

— Не е необходимо. Тя ми е казвала много пъти какво да ви предам, ако се обадите.

— Но как е възможно да е толкова... несправедлива. Не е ли прочела писмото ми? Не е ли разбрала, че аз...

— Не мога да кажа кое е справедливо и кое не. Само трябва да уважавам чувствата на съпругата си. Съжалявам — тихо добави той и затвори.

След два дни Вал отново набра номера, надявайки се, че ще отговори Теди. От централата ѝ казаха, че телефонът е прекъснат. След седмица Стечино ѝ даде новия номер на Теди, но Вал реши, че е безсмислено да звъни.

— Иди при нея — посъветва я Алън. — Качи се на самолета и иди!

Но Вал се вслуша в съвета на Джес, която смяташе, че в момента Теди се нуждае от време да намери себе си и Вал трябва да я остави да се пребори сама.

— Дай ѝ възможност да обмисли нещата и може да се вразуми — посъветва я Джес.

„Може би. Но кога? И колко още ще чака Алън?“ — запита се Вал.

* * *

Месеците минаваха. Един ден Вал осъзна, че не е виждала дъщеря си от година и не може да чака повече. Избра дата след излизането на септемврийския брой, когато няколко дни нямаше да има много ангажименти, и си запази билет за самолета и стая в хотела.

В деня преди да замине, работеше в кабинета си, когато секретарката ѝ съобщи, че адвокат Фелсън иска да говори с нея. Вал

грабна слушалката.

— Гари! Радвам се, че те чувам!

— И аз, Вал...

Не бяха разговаряли от години. След като бе спечелил делото за осиновяването на Джес, той ѝ изпращаше подаръци за рождения ѝ ден, докато навърши двајсет, а Вал му отговаряше с писма, в които разказваше за напредъка на Джес в училище и за други случки от живота ѝ. После Фелсън се ожени за млада адвокатка и се премести в Калифорния.

— Тук ли си? — попита тя. — Искам да те видя!

— В момента съм на работа. От няколко години съм съдружник в кантора в Ню Йорк.

— С какво се занимаваш?

— С различни дела — корпоративни, бракоразводни, граждански. Каж ми как е момиченцето ми.

Вал му разказа за успехите на Джес в журналистиката и за посещението си във Вашингтон, където се бе запознала с младия мъж, с когото дъщеря ѝ имаше сериозна връзка. Високият и привлекателен Бен Колдър беше талантлив хирург и Вал много го хареса.

— Чуваш ли звъна на сватбени камбани? — попита Фелсън.

— Стискам палци, но може да не стане скоро. Тенденцията напоследък, изглежда, е младите да живеят заедно дълго преди да положат брачната клетва. Джес ми каза, че може да се премести при него.

— Е, тя вече е голяма и би трябвало да знае какво прави. Ако има сватба, надявам се, че ще бъда в списъка на гостите.

— От страна на булката ще бъдеш пръв!

После настоя да ѝ разкаже за себе си и той сподели, че бракът му е щастлив и има две деца. След това продължи:

— Вал, обаждам ти се и по работа, от името на един от най-важните ми клиенти, Глен Мейджър.

— Чувала съм за него. Нали наскоро той откри нов хотел на Бахамските острови?

— Да. Мейджър има хотели и в Лас Вегас, и край езерото Таху.

Глен Мейджър беше не само хотелиер, а и собственик на казина. Вал се досети защо Мейджър е използвал адвокати, за да се свърже с нея. Няколко пъти служителите му бяха искали да рекламират в „За

булката“ и да продават пакет услуги за сватбени пътешествия чрез туристическата и агенция. Но Вал не желаше да насочва младоженците към места, където се играе хазарт. В рубриката си „Съвети за съвместния живот“ тя бе написала: „Бракът и без това е хазарт. Не е необходимо да започвате новия си живот, като участвате в игри, в които шансът винаги е срещу вас“.

— Мейджър би искал да работи с теб, Вал — продължи Фелсън.

— Знам, Гари. От години настоява. Но политиката на списанието ми е да не рекламира игри на късмета.

— Не става дума за това. Мейджър има по-добро предложение за теб. Искане да купи списанието.

— Да го купи? Е, сега вече съвсем не ме интересува!

Адвокатът се засмя.

— Казах му, че това ще бъде първата ти реакция. Но защо не чуеш какво предлага?

— Излишно е, Гари. Няма да...

— Четирийсет милиона долара.

Вал се втрещи. Знаеше, че цената на списанието се е повишила многократно за двайсетте години, откакто го е създавала. Годишната ѝ заплата вече беше двеста и петдесет хиляди долара, печалбите растяха.

Но Вал не се беше замисляла колко точно притежава, защото и през ум не ѝ бе минавало да продава „За булката“. Пък и никой не бе проявил желание да го купи. Списанието беше нейно, с изключение на дяловете, които бе дала като награда на първите си служители. Андрю Уинстън също притежаваше дялове, но не се намесваше в бизнеса и Вал не поддържаше връзка с него. Андрю се бе оженил две години след като Вал скъса с него и бе взел своя дял от фамилното богатство и от успеха на „Атлас Еър“, който вече беше огромен международен превозвач. Тя продължаваше редовно да му изпраща делови писма, с които го питаше дали иска да продаде дела си, но адвокатите му неизменно отговаряха, че господин Уинстън предпочита да го запази поради „сантиментални причини“. Сега Вал осъзна, че става дума и за финансов интерес.

— Хей, да не си припаднала? — попита Фелсън.

Гласът му я изтръгна от мислите ѝ.

— Ако трябва да съм откровена, Гари... не знам какво да кажа.

— Защо не кажеш „може би“ вместо „не“? Мейджър иска да се срещне с теб. Ще дойде веднага, ако си свободна.

— Не съм. Утре ще пътувам за Сан Франциско. Теди е там.

— Още по-добре. Мейджър е в Лос Анджелис и ще дойде в Сан Франциско, за да...

— Не, Гари. Искам да прекарам цялото време с дъщеря си.

— Става дума за четирийсет милиона долара, Вал. Няма ли да отделиш на клиента ми трийсет минути? Дължиш го на себе си. Всъщност на децата си. С тези пари ще живеете охолно до края на живота си.

Тези думи я накараха да се замисли. Дължеше на дъщерите си време. Ако продадеше списанието, можеше да им посвети цялото си време, можеше да се сдобри с Теди. Можеше да се посвети на Алън...

— Добре — рече. — Ще се срещна с господин Мейджър ако дойде в Сан Франциско.

И добави, че ще отседне в хотел „Фестивал Ин“ в центъра на града.

— Радвам се, че реши да помислиш по въпроса, Вал.

Първото, което ѝ хрумна след телефонния разговор с Фелсън, беше да се обади на Андрю Уинстън и да му каже за предложението. Продажбата щеше да се извърши много по-лесно, ако той не запазеше дела си. Посегна към телефона, после се отказа. Още не се налагаше да разговаря с него. Това можеше да почака, докато твърдо решише да продаде списанието. Не знаеше каква ще бъде реакцията му, когато чуеше гласа ѝ. Дали още я обвиняваше за смъртта на Нейтън? Единственото решение в живота си, което искаше да промени, беше да не бе пазила и тайна съществуването на Теди. Вероятно, ако му бе казала в началото и после му бе дала време да помисли...

Прогони спомените. Сякаш всичко се повтаряше. Теди отново беше причината Вал да не се омъжи. Тази мисъл и накара да вземе решение. Щеше да направи всичко възможно да се помири с дъщеря си, но каквото и да се случеше, този път щеше да осъществи мечтата си за щастие.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Вал гледаше залива на Сан Франциско и окъпания от златистите лъчи на утринното слънце Голдън Гейт. Стечино я бе посъветвал да отиде рано сутринта, ако иска да бъде сигурна, че Теди ще си е вкъщи.

Качи се на шлепа, където Теди и съпругът ѝ живееха, приближи се до вратата на каютата и потропа. След малко вратата се откряна и през пролуката надникна сънен млад мъж. Беше гол, само с хавлия, увита около кръста му. Черните му коси бяха разрошени.

— Да?

— Здравей, Марк. Аз съм... майката на Теди.

На красивото му лице се изписа безпокойство.

— Изминах дълъг път, за да видя дъщеря си — продължи Вал, преди той да е взел някакво решение. — Ако Теди иска да си отиде и да се махне от живота ѝ, настоявам да го чуя от нея.

Марк се поколеба още миг, после отстъпи назад и отбори вратата.

— Както желаете.

Жилището се състоеше от всекидневна, кухня и трапезария. През стъклото Вал видя голяма палуба с изглед към залива и града. Зад кухнята и трапезарията имаше преградено пространство, където сигурно се намираше спалнята. Обстановката беше приятна.

— Тя още спи — каза Хандлър. — Бих я събудил, но ви съветвам вие да го правите, за да сте сигурна, че ще разговаряте с нея.

Той посочи преграденото помещение и се залови да прави кафе.

Зад вратата имаше малък коридор с баня от едната страна и спалня от другата. Вал влезе в спалнята. Прозорците бяха засенчени с бамбукови щори, но на оскъдната светлина тя видя, че Теди лежи по гръб на леглото. Голото ѝ тяло беше наполовина покрито с чаршаф. Дъщеря ѝ беше станала красива жена. Омъжена. Вал отново изпита болка, че не е присъствала на сватбата ѝ.

— Теди? — тихо каза тя и седна на леглото.

Теди се размърда и се обърна с гръб към майка си.

— Бих искала да се върна назад във времето и да променя нещата, които те накараха да ми се разсърдиш — започна Вал, обсебена от инстинктивно желание да излее чувствата си. — Не те обвинявам... Разбирам колко ти е било трудно без баща... Не ти отделях достатъчно време. Но винаги съм искала най-доброто за теб! Ще можеш ли да ми простиш? Не исках да знаеш, че баща ти...

Гласът ѝ секна. Обзе я чувство на безпомощност. Миналото я преследваше и тук, на този шлеп. Тя протегна ръка и погали дъщеря си по гърба.

— О, миличка... Моля те, дай ми възможност да...

Неочаквано Теди се обърна и се вторачи в майка си.

— За миг помислих, че сънувам... като чух гласа ти...

Вал се вгледа в нея, опитвайки да прецени дали изражението ѝ е враждебно, или не.

— Трябваше да дойда, Теди! Това, което се случи между нас, много ми тежи!

Изведнъж Теди скочи от леглото и викна:

— Марк! Не съм ли ти казвала стотици пъти какво да направиш, ако тя се появи?

— За бога, Теди, тя ти е майка — отговори Марк. — Дошла е отдалеч. Дължиш ѝ...

— Какво искаш да кажа? — обърна се Теди към Вал. — Да се целунем, да се сдобрим и да заживеем като щастливо семейство? Е, не е толкова лесно. Не и когато човек никога не е бил щастлив, нито е имал семейство. Искам да ме оставиш на мира. Върви си вкъщи, майко, там, където имаш още едно дете — доброто, обичаното, онова, за което се бори толкова упорито, а не другото, нежеланото!

Думите пронизаха като с нож сърцето на Вал.

— Теди, това, че взех Джес, не означава...

— Не, ти не разбираш! Аз не ти вярвам! Винаги съм мислила, че не съм достатъчно добра, като Джес! Разбрах истината едва когато го видях. Баща ми! — презрително каза Теди. — Безполезен, шибан тъпак, човек, какъвто никога не би могла да обичаш...

— Така е, Теди. Аз не го избрах за твой баща. Той... ме изнасили.

— Да, това вече го вярвам. И този факт обяснява защо е ненавиждаш. Аз съм детето, което не си искала!

— О, миличка, съвсем не е така. — Вал се разплака. — В живота стават толкова много случайни неща, без да ги планираме или искаме! Всичко хубаво, което ми се е случило, е заради теб... Ти ме накара да започна нов, по-хубав живот... и за двете ни.

— Е, тогава би трябвало да ме разбереш, ако и аз искам да направя същото — хладно каза Теди. — Имам собствен живот. Не искам да бъда част от онова, което се е случило в миналото. Затова се махай и ме остави на мира!

Вал беше потресена. Тръгна към вратата. Теди я проследи с поглед.

— Има един мъж, който настоява да се ожени за мен — каза Вал, преди да излезе от спалнята. — Повече от всичко на света искам да дойдеш на сватбата.

Теди поклати глава и презрително рече:

— Сватби. Не мислиш за нищо друго, освен за шибани идеални сватби! Ще ми направиш ли една услуга? Не си давай труд да ми пращаш покана!

* * *

Вал се върна в хотела и поиска да ѝ приготвят сметката. Бе запазила стая за четири дни, надявайки се, че с Теди ще се нуждаят от повече време да бъдат заедно. Но сега единственото ѝ желание беше да се качи на самолета колкото е възможно по-скоро и да се върне към нещата в живота си, които обещаваха щастие.

— Сигурна ли сте, че искате да освободите стаята? — учудено попита администраторът на рецепцията. — Преди няколко минути се получи телефонно съобщение за вас от господин Глен Мейджър. Помоли да ви предадем, че ще ви вземе довечера в седем.

Вал бе забравила за Мейджър.

— Господин Мейджър остави ли телефонния си номер? — попита.

— Боя се, че не.

Вал реши да се обади на Гари Фелсън, който можеше да отложи вечерята с клиента си. Но после си представи раздразнението на адвоката и се отказа от тази идея. Изведнъж изпита желание да

продаде „За булката“. Мисълта да не се занимава повече със списанието ѝ се стори привлекателна. През всичките тези години бе внушавала идеалната представа за осъществената любов... и сякаш именно това ѝ бе попречило да я постигне.

* * *

Вал стоеше, привела рамене, на голямата тераса. Лунната пътека блестеше меко, сребристи капчици се вдигаха от разбиващите се в скалите вълни. Светлините на другите сгради по брега примигваха.

— Прекрасна гледка — каза тя, когато Глен Мейджър застана до нея и ѝ подаде чаша шампанско.

— Надявах се, че ще ти хареса да се отдалечиш малко от града.

Тя се усмихна. Беше я взел от хотела с „Ролс Ройс“, откара я до частно летище, после пътуваха час с хеликоптера му и пристигнаха в огромно ранчо, разположено върху няколко хиляди акра на високо плато до Тихия океан.

По време на пътуването и двамата отбягваха да обсъждат темата, която ги бе събрала. Вал му разказа как е създала списанието, а после, когато седнаха да вечерят, Мейджър спомена някои неща за себе си. Преди да тръгне от Ню Йорк, бе прегледала някои статии за него. Разказваха колоритна история.

Мейджър беше роден в Аризона и на младини бе работил като каубой за три долара седмично. Скитническият живот го бе отвел в затънтен край на Тексас, където забелязал, че копитата на конете затъват в някаква лепкава, мазна течност. Няколко седмици играл покер, опитвайки се да спечели пари, за да купи четирийсет акра от онази земя, която не ставала за пасище и била евтина. Там открил петролен кладенец и го продал на могъща компания за един милион долара. За онези дни сумата била огромна, макар местните жители да твърдели, че е постъпил глупаво и би могъл да спечели милиони от земята. Мейджър отговарял, че не разбира нищо от петролен бизнес и най-умното е да я продаде.

Сетне отново му провървяло. С част от парите купил акции в една телефонна компания и докато се потял от жегата в Тексас, решил, че правата за бутилиране на някаква напитка на име „Кока-кола“ може

би си заслужават още една пачка. Купил и ранчо. Когато избухнала Втората световна война, Мейджър вече имал трийсет милиона долара. По време на войната удвоил богатството си. Някои писания твърдяха, че е продавал говеждо месо на черния пазар. След войната Мейджър влязъл в хазартния бизнес в Лас Вегас. Игралните му домове започнали да никнат като гъби след дъжд. Когато станал на петдесет години, вече имал сто милиона долара и решил да намали темпото — играел на борсата и построил още няколко хотела в други центрове на хазарта, като Бахамските острови. Имал седем къщи в различни краища на света.

— Радвам се, че спазих уговорката ни — призна Вал.

— Защо? Мислеше да не дойдеш?

— Преди няколко часа смятах да се върна в Ню Йорк.

— Това означава ли, че си имала съмнения относно бизнеса с мен?

— Не, нямаше нищо общо. — Вал се поколеба. Мейджър изглеждаше симпатичен и тя се изкушаваше да сподели терзанията, които я измъчваха след разговора с Теди. Но се въздържа, осъзнавайки, че ако се стигне до делови преговори с него, разкриването на емоционалното ѝ състояние ще я направи уязвима. — Истината е, че може би съм по-склонна да обсъдим предложението ти, отколкото бях вчера, преди да предприема това пътуване.

Той вдигна чашата си.

— Е, тогава да прием за съвместния ни бизнес.

Внезапно Вал осъзна, че я привлича магнетичното му излъчване. Бе го почувствала още в мига, когато видя Глен Мейджър в хотелското фоайе. Никой не ѝ бе въздействал по този начин. Мъжете, които дотогава бяха привличали вниманието ѝ, бяха джентълмени. Мейджър не попадеше в тази категория. Очевидно беше достатъчно проникателен, за да играе тази роля, когато е необходимо, но Вал подозираше, че истинската му същност, формирана в годините на скитнически живот, е много по-примитивна.

— Може би е време да пристъпим към деловата част — каза тя.

— Знаеш колко пари предлагам...

— Да. И ми се виждат твърде много...

— Опитваш се да ми кажеш, че би трябвало да платя по-малко?

— усмихна се той.

— Предполагам, че го казах под влияние на шампанското.

Мейджър също седна до масата.

— Не се притеснявай. Няма да се отметна от думата си. Четирийсет милиона долара са справедлива цена. Пресметнал съм всичко. Всеки месец ти продаваш триста хиляди броя от „За булката“ за по долар и половина. Само това възлиза на три милиона долара годишна печалба. После идват доходите от реклами и туроператорска дейност. Списанието е машина за пари и разумни вложение. Аз ти плащам повече от десет пъти годишната печалба.

— Но защо искаш да инвестираш точно в списание?

— Едната от причините е, че се занимавам със строителство на хотели...

— Казина — поправи го тя.

— Да. Знам, че затова не искаш да публикуваш рекламите ми. И другите списания със сходна тематика се колебаят дали да ги приемат и да препоръчат хотелите ми на младоженците. Тази политика ме обижда.

— И купуваш списанието, за да промениш политиката ми?

Мейджър разпери ръце и се усмихна.

Ако успееш да примами три-четири хиляди новобрачни двойки в хотелите си, колко ли пари щяха да оставят в игралните му зали?

— Имаш и други причини да купиш „За булката“, освен да подпомогнеш казината си, нали?

— Не е ли очевидно? Ти притежаваш добър продукт — нещо, което никога няма да излезе от мода, докато жените искат да са булки. Пък и това е част от индустрия, която ще става все по-важна — издателската дейност и комуникациите. Списанието ти не е единственото, което искам да купя. Намерението ми е да създам медиен холдинг.

— Започваш да ме убеждаваш, че цената, която предлагаш, е твърде ниска.

— Още не си чула всичко. За цената съм непоколебим. Но искам ти да продължиш да ръководиш нещата. Ще подпишем петгодишен трудов договор. Годишната ти заплата ще бъде шестстотин хиляди долара.

Но за Вал този нов елемент в преговорите само усложни ситуацията.

— А ще купиш ли списанието, ако не приема?

Мейджър се намръщи.

— И през ум не ми е минавало, че може да откажеш. „За булката“ е твоя рожба.

— Може би е време да правя други неща в живота си.

— Какви?

— Неща, които не се нуждаят от инвеститор.

— Аха. Лични.

Вал разбра, че трябва да бъде откровена с него.

— Понякога мисля, че още не съм живяла пълноценно. Животът ми не е такъв, за какъвто съм мечтала, когато бях дете.

— Да ръководиш преуспяваща фирма, не е ли достатъчно хубава мечта?

— Не казвам, че не съм доволна! Но исках... по-обикновени неща.

— Дом и семейство. Искала си да бъдеш майка, но работата ти е попречила.

— Не е точно така — иронично се усмихна Вал. — Аз имам деца. Но... не им отделях достатъчно време.

Мейджър долови нюанс на разкаяние и вина в гласа ѝ.

Не каза нищо, но тя разбра, че е готов да я изслуша.

И тя му разказа всичко — за причината, която я е довела в Сан Франциско, за Теди, за осиновяването на Джина и за намерението си да има още деца. Но не спомена мъжа, който фигурираше в плановете ѝ.

Мейджър бе развълнуван.

— Твърде жестока си към себе си, Вал, ако мислиш, че ти си причината дъщеря ти да постъпи така. Роди още деца щом искаш, но не очаквай, че ще бъдат по-добри или по-лоши, защото ще си непрекъснато до тях. За тях ще бъде по-добре, ако се занимаваш с онова, което те прави щастлива, отколкото да стоиш вкъщи и да си нещастна.

— Ти така ли постигна успех с децата си?

— Аз нямам деца. Имам само голяма уста и мнение по всички въпроси.

Вал се засмя. Нямахше начин да разбере дали съветът му е добър, или лош, но разговорът с него я накара да се почувства по-добре.

Мейджър отвори още една бутилка шампанско и отново напълни чашите. — Пих достатъчно, Глен. Трябва да се връщам в хотела.

Той погледна златния „Ролекс“ на ръката си.

— Вал... часът е три сутринта.

— Не може да бъде!

Струваше й се, че са заедно не от осем, а само от два-три часа.

— Предполагам, че около полунощ пилотът ми е решил, че ще останеш, и си е легнал. Бих го събудил, но има свободна стая и смятам, че ще се чувстваш удобно...

— Добре. Остави го да спи.

Докато влизаха в къщата, на Вал й хрумна, че вечерта може да е била прелюдия към планирано прелъстяване. Тя се подготви да отблъсне ухажванията на Глен.

Но когато стигнаха до стаята, той спря и каза:

— Съжалявам, ако съм ти създал неудобство, Вал. Прекарах чудесна вечер и времето мина неусетно.

— Не си ми създал неудобство, Глен. Не бързам за никъде.

Той се усмихна нежно и рече:

— Лека нощ. Приятни сънища.

Тя влезе в стаята и затвори вратата, макар че се изкушаваше да го повика. Сигурно беше мимолетна прищявка, предизвикана от шампанското, нощта на Тихоокеанското крайбрежие и от терзанията й.

Пък и нали беше сгодена...

Най-после се бе примирила и бе решила да остави нещата с Теди такива, каквито са. Най-после беше готова да стане булка.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Вал се събуди и видя, че в стаята струи ослепителна слънчева светлина. Часовникът показваше дванайсет без пет.

Отначало не можа да се ориентира. На стола до леглото беше праметнат пеньоарът ѝ. Но Вал го бе оставила в хотела. Сън ли беше вечерта с Мейджър? Тя отиде в банята и видя тоалетните си принадлежности и парфюмите. После се приближи до гардероба. Дрехите ѝ бяха окачени на закачалки и внимателно подредени в чекмеджетата. Пътните ѝ чанти бяха сложени в ъгъла.

Мейджър явно бе изпратил пилота си в хотела. Вал съзря в този жест демонстрация на могъщество.

Тя облече панталон и кашмирен пуловер и отиде да потърси домакина си. Той седеше край огромния плувен басейн. До него се бе настанила красива млада жена, която стенографираше онова, което Мейджър ѝ диктуваше. На масата имаше купи с плодове, кана с кафе и чаши.

Глен видя Вал и стана.

— Добро утро, Вал. Дано да ти е приятно, че остана. Каза, че нямаш бърза работа.

— Да. Тук е чудесно. Явно съм се нуждаела от почивка. — Вал седна. — Накарал си пилота да донесе нещата ми.

— Реших, че няма да искаш да облечеш същите дрехи като вчера.

— Много си досетлив.

— Стаята ти в хотела е запазена — увери я той. — Макар че бих искал да прекараш още малко време тук.

— Деловият ни разговор не приключи ли?

— Почти. Искам да те убедя да останеш главен редактор дори ако се съгласиш да продадеш списанието.

— Нещо друго?

— Бих искал да те опозная и смятам, че настоящият момент е изключително подходящ.

Тя се вгледа в грубоватото му, мъжествено и красиво лице. Глен беше чаровен и съчетаваше непретенциозността на обикновения човек

с интелигентността и изискаността, които бе придобил с течение на годините, докато бе ставал все по-богат.

— Мога да остана един ден — каза бавно.

След закуската той я попита дали е яздила кон. Тя му отвърна, че не е. Глен избра за нея златист жребец.

— Казва се Султан. Кротък е, и дете може да го язди.

Вал се качи неуверено на седлото, подпомогната от Глен, и се опита да бъде спокойна.

Изкачиха се на хълмовете, откъдето се виждаше океанът. В долините пасяха крави. Вал изпита чувството, се е върнала в миналото.

— Лесно се научи да яздиш — отбеляза Глен.

Тя се чувстваше прекрасно — ободрена от ездата и развълнувана от красивата природа.

— Това необятно пространство е мехлем за душата ми каза.

— Точно затова го обичам. Както и живота, когато нямах пукнат грош. Разликата е, че сега мога да купувам земи да ги пазя от застрояване. Там, където по-рано обичах да яздя, сега има градове и търговски центрове.

— Всичко това твое ли е?

— Може да се каже. Веднъж разговарях с един индианец от племето сиукси. Те вярват, че човек никога не може да притежава земята, а само я взима назаем от великите духове. Ето защо имам доживотна рента. Решил съм да я дам на природозащитниците, за да я пазят непокътната.

Глен Мейджър имаше репутация на безскрупулен бизнесмен и желанието му да купи списанието, за да привлече повече младоженци в казината си, доказваше това. Но сега Вал започна да променя мнението си за него.

— Ти си необикновен човек, Глен.

Той се усмихна.

— Ако говориш така, някой би си помислил, че е достатъчно добър за теб.

— Дано не е прозвучало, сякаш те лаская, за да ме задържиш на работа.

Мейджър взе ръцете ѝ. Лицето му бе сериозно.

— Не очаквам да ми обещаваш каквото и да било.

Поне беше откровен! Вал прие условията и поднесе устните си за целувка.

Усещането беше фантастично. Завладяна от страст, тя разкопча ризата му и покри с целувки гърдите му. Дрехите се свлякоха на купчина в краката им. Вал почувства непозната дотогава страст. Сякаш бяха Адам и Ева в рая! За пръв път се усещаше напълно освободена да даде всичко от себе си. Когато с вик на радост достигнаха върховно удоволствие, Вал изпита чувството, че полита в бездънното синьо небе.

* * *

— Върху всяка жена ли имаш такова въздействие? — попита Вал, когато се отпуснаха спокойно на тревата.

Не можеше да повярва, че са минали няколко часа. Слънцето клонеше на запад, беше се появил лек ветреца.

— Господи! — засмя се Глен. — Ако имах, отдавна да съм умрял. Това беше взаимно привличане, скъпа, каквото се среща веднъж на сто години.

Отново яхнаха конете и потеглиха бавно.

След известно време Глен попита:

— Искаш ли да препуснем в галоп? Много е вълнуващо.

— В момента имам чувството, че мога да направя всичко!

Вал препусна напред. Опиянението, което изпита, беше невероятно. Тя запомни едно от напътствията на Глен — ако не се страхуваш от скоростта, галопът е по-безпроблемен от бавния ход.

Реши, че може да приложи този съвет и към други неща в живота.

* * *

Остана в имението още два дни. През нощта се любиха, а сутринта отидоха на плажа да плуват и отново да се любят. После дълго яздиха, хапнаха, пиха вино и пак се любиха под синьото небе. Сетне отидоха с хеликоптера до едно лозе в долината Напа, вечеряха и

се върнаха в къщата на Глен, където отново се отдадоха на страстта край басейна.

Не разговаряха за бъдещето. Вал разбираше, че каквото и да съществува между тях в момента, чувството е твърде неповторимо, за да трае дълго.

Докато закусваха на четвъртия ден от престоя ѝ, тя каза, че е време да тръгва.

— Толкова скоро? — разочаровано възкликна Глен.

— Мислех, че искаш да съм в редакцията и да се грижа списанието да си заслужава инвестицията.

— Отначало мислех така, но сега не съм сигурен.

— Дали да го купиш, или да продължа да бъда главен редактор?

— Да те задържа близо до мен.

Тя се вторачи в него.

— Глен... Смятам, че в живота ми не е имало по-идеални четири дни. Но ние с теб не сме деца и знаем, че нищо не е вечно.

— Не предполагам, че ще го чуя от теб, Валентина. Ти от години рекламираш идеалната любов и вечното щастие.

— Да, в това иска да вярва всяка жена, която встъпва в брак. Ето защо се полагат толкова усилия, за да бъде съвършен сватбеният ден.

— Вал се усмихна. — Иронията е там, че деветдесет и девет процента от браковете не са идеални.

— Говориш така, сякаш си загубила вяра в собствения си продукт. Ако е така, може да се наложи да назнача друг главен редактор.

— Мисля, че все още съм най-подходящата кандидатура. Но решението е твое. Ако продам списанието...

Глен се усмихна.

— Преди да стигнем дотам, може би ще искаш да провериш лично дали идеалните неща могат да траят вечно. Направи проучване заради читателите си...

— И как предлагаш да стане това?

— С мен.

— Глен... Предложение за женитба ли ми правиш?

— Е, това би било малко... самонадеяно от моя страна — познаваме се много отскоро. Но те моля да поддържаме връзката си.

Вал не знаеше какво да отговори. Поколеба се дали да му каже, че в живота ѝ има мъж, който иска да се ожени за нея, но се отказа.

— Не съм сигурна как ще се чувствам, след като се върна в Ню Йорк.

— Добре. Нека засега оставим нещата такива, каквито са. След две седмици ще дойда при теб, за да видиш дали изглеждам различен в сравнение с градските контета. Когато се срещнем отново, смятам, че ще си изяснила чувствата си.

Вал си представи усложненията, които щяха да възникнат, ако Глен дойдеше в Ню Йорк.

Той, изглежда, усети колебанието ѝ.

— Ще дойда при всички случаи, Вал... ако ще сключваме сделка.

Вал не разбра дали изкушенията на богатството, или желанието на сърцето я убедиха, че трябва да го види отново.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Вал се върна в Ню Йорк и разбра, че Алън е заминал за Лондон във връзка с преговори за изграждането на международна верига хотели. Макар да не живееха заедно, той често оставаше при нея и сега тя се зарадва, че ще бъде сама, за да се подготви за срещата с него. Терзаеше се от мисълта, че му е изневерила. Когато замина за Калифорния, надавайки се да се помири с Теди, бе решила, че когато се върне, ще започне да планира бъдещето си с Алън. Той ѝ бе дал да разбере, че трябва да определя датата на сватбата „сега или никога“.

За да не мисли за това. Вал се залови за работа. Щом щеше да продава списанието, трябваше да се погрижи за някои неща. Ангажира счетоводна фирма от Уолстрийт, която да прегледа финансовото състояние на издателството и да се увери, че предлаганата цена е справедлива. Вал трябваше да се консултира и с още един адвокат, освен Гари Фелсън как да оформи сделката. Освен това трябваше да подготви и поредния брой на „За булката“.

Докато се занимаваше с тези задачи, тя често се питаше дали би могла да бъде жена, която не ръководи бизнеса си. Вероятно беше създадена само за това, а не за домакинстване и брак.

Не забравяше и че Андрю Уинстън трябва да участва във взимането на решението. Съзнаваше, че преди Мейджър да дойде в Ню Йорк, трябва поне да информира Андрю какво възнамерява да прави.

В петък, седмина след завръщането си от Калифорния, тя се обади в „Атлас Еър“. Секретарката ѝ каза, че Андрю Уинстън е „зает“. Това означаваше или че Андрю наистина е ангажиран, или — че я отбягва.

— Много е важно — настоя тя. — Трябва да говоря с господин Уинстън по делови въпрос. Няма ли начин да се свържа с него?

— Той ще се обади в офиса, госпожице Къмингс. Ще се погрижим да получи съобщението ви.

После се обади на Дуайт Джефрис, сприхав адвокат от Уолстрийт, който се занимаваше с вложенията на Андрю.

— Госпожице Къмингс — започна кисело Джефрис, — предполагам, че отправяте едно от периодичните си запитвания дали господин Уинстън иска да продаде дела си от списанието ви. Инструкциите му не са се променили. Той няма желание да го продаде, нито да променя нещо в тази инвестиция. Господин Уинстън одобрява начина, по който се ръководи списанието, и е съпричастен с този бизнес. Винаги го описва като сантиментален.

— Радвам се да го чуя, господин Джефрис. Но се обаждам за друго — отговори Вал и му разказа за предложението на Глен Мейджър.

— Да, разбирам. Казвате, четирийсет милиона. Е, това наистина е нещо съвсем различно. Ще трябва да го обсъдя с господин Уинстън и ще ви се обадя. Дочуване, госпожице Къмингс.

— Почакайте! Няма ли да е възможно да говоря лично с господин Уинстън? Бих искала да чуя съвета му.

Последва кратко мълчание, сякаш адвокатът обмисляше дали да коментира думите ѝ.

— Ще му предам желанието ви — отговори кратко и затвори.

В края на деня секретарката съобщи на Вал, че се обажда Андрю Уинстън.

Обзе я внезапна нервност. В съзнанието ѝ нахлуха спомени — как се сблъскаха в дъжда... срещата на гара Пенсилвания... почивните дни на Ойстър Бей... хотел „Дъга“... вестта за смъртта на Джоси...

Поклати глава, упреквайки се, че се е оставила спомените да я завладеят. Между нея и Андрю вече нямаше нищо. Разговорът им щеше да бъде делови. Пое си дъх и вдигна слушалката.

— Здравей, Валентина. Обажда се Андрю Уинстън.

Гласът му я върна в миналото, към надеждите и крушението, мечтите и разочарованието. Трябваше да положи усилия, за да прикрие чувствата, които я заляха.

— Андрю... Благодаря, че отговаряш на обаждането ми.

— Казаха ми, че смяташ да продадеш списанието.

— Да, възнамерявам. Но не съм сигурна дали ще постъпя правилно. Мислех, че ще ми дадеш съвет.

— Ти не се нуждаеш от съветите ми. От много години вършиш отлично работата си сама.

Стори ѝ се, че Андрю говори хладно и сдържано. Може би се бе надявала на повече съпричастност, отколкото беше разумно да очаква?

— Нямаше да мога да започна без твоята помощ, Андрю. Ти направи всичко за мен. Струва ми се, че трябва да участваш във взимането на такова важно решение.

Последва мълчание.

— Списанието е твое, Валентина. Ще ти кажа само едно — ако „За булката“ не е в твои ръце, нямам желание да продължа участието си в него. Това достатъчно ли е?

— Да. Благодаря.

Деловият разговор бе приключил, но Вал не можеше да затвори. Изведнъж изпита непреодолимо желание да види Андрю и да му каже всичко, което бе останало неизречено последния път, когато бяха заедно.

— Андрю... Може ли да се срещнем? — Думите сами се изплъзнаха от устата ѝ. — Имам предвид... за да потвърдим споразумението.

— Не мисля, че е необходимо, Валентина — каза бавно Андрю. — Давам ти дума, че можеш да разчиташ на подкрепата ми.

— Дочуване — прошепна тя.

Дълго седя, загледана през прозореца, питайки се защо има чувството, че е изгубила нещо.

* * *

В онази октомврийска вечер вестниците в цял свят публикуваха на първата си страница една и съща снимка — облечена в черна пелерина, красивата трийсет и девет годишна вдовица на Джон Ф. Кенеди излиза от гръцка църква на частен остров в Егейско море заедно с младоженеца — милионера Аристотел Онасис.

Докато пътуваше с таксито, за да вечеря с Алън, Вал видя образа ѝ във всеки вестник, изложен на павилионите.

През целия ден ѝ се бяха обаждали новинарски агенции, които искаха Вал да коментира сватбата, за да отразят мнението ѝ в статиите си за този парадоксален брак. Настояваха да разберат каква е реакцията ѝ за всичко, свързано с булката — предбрачното

споразумение, според което Джаки ще получи двайсет и пет милиона долара само за да каже „да“, бюджета от един милион годишни за дрехи и обещанието да спи в леглото на новия си съпруг определен брой нощи в годината.

Но Вал не сподели мнението си. Тя разбираше защо има хора, които смятат брака за невероятен. Джаки се бе превърнала в символ на съдържаност, елегантност и аристократичен стил и беше трудно да се повярва, че се омъжва за един от най-богатите хора в света, натрупал състоянието си по съмнителен начин. Но коя беше Вал да дава оценки? Наскоро самата тя се бе сближила с богат и безскрупулен мъж!

След запознанството си с Глен Мейджър Вал се измъчваше от угризения. Алън се бе върнал и двамата прекарваха вечерите заедно, като се хранеха в апартамента ѝ или ходеха на опера или театър. Отначало Вал намираше извинения, за да не се люби с него, но постепенно желанието ѝ се възвърна.

Но пък започна да сравнява предсказуемото удоволствие с Алън с неизпитваното дотогава вълнение и страстта, които бе открила с Глен. Трябваше да се срещне още веднъж с него, преди да се обрече на Алън.

Междувременно се измъчваше от въпроса — дали да признае за прегрешението, което бе замъглило съзнанието ѝ. Беше длъжна да каже на Алън истината.

Ето защо, когато Алън отново попита кога ще се оженят, тя каза, че иска да изчака, докато продаде списанието.

Той не остана доволен от отговора ѝ, но не продължи да настоява. Знаеше, че Глен Мейджър скоро ще дойде и Ню Йорк, за да приключи сделката, и се надяваше, че след посещениято му Вал ще вземе решение.

Но сега Вал изведнъж бе обзета от силно чувство за вина заради изневярата си. Сватбата на Жаклин Кенеди я накара да се замисли и тя реши, че може би няма да е толкова странно, ако предпочете Глен. Но щеше да бъде егоистично и несправедливо, ако Алън не знаеше точно как стоят нещата.

Той я чакаше на масата, която бе резервирал, и стана, за да я целуне.

— Изглеждаш страхотно, особено за работещо момиче, което е имало тежък ден.

Сервитърът донесе менюто и ги попита какво ще пият. Вал си поръча мартини и Алън я стрелна с поглед — тя рядко пиеше алкохол.

— Не знаех, че денят е бил толкова тежък — подхвърли той.

— Телефоните не спряха да звънят.

— Ти какво отговаряше?

— Нищо. Джаци има правото да се омъжи за когото иска. Откровено казано, мисля, че е ужасно, дето медиите я разпъват на кръст!

— Разбира се, не става дума само за нея, а какво символизира тази сватба.

— Какво?

— Краят на непорочността и на романтиката. Единствената американска принцеса от приказките се омъжва не по любов, а за пари. Сутринта ще целуне жабока, който обаче няма да се превърне в принц. Ще си остане жабок, но поне ще бъде зелен като доларите си.

— Много си циничен, Алън. Казват, че Онасис е възпитан и чаровен. Не мислиш ли, че тя може наистина да го обича?

Сервитърът донесе питиетата.

— Вал, като изключим красивите фантазии, които рекламираш в списанието си, повечето бракове не са по любов. Много хора се женят само защото семействата им са се споразумели. Някои сключват брак, за да не бъдат сами, или защото така е прието. А други се женят за пари. И когато парите са достатъчно, и най-красивата принцеса ще се омъжи за човек, когото не обича.

— Моят брак ще бъде по любов — изрече Вал замечтано. — Първата, последната и вечната.

— Да, за нас ще бъде така — усмихна се Алън, но веднага помръкна, защото съзря нещо в очите ѝ. — Какво има, Вал?

Тя отпи още една глътка мартини.

— Алън... Това е най-трудното нещо, което съм...

— Отлагаш сватбата?

— Никога не сме я насрочвали.

— Остава само да уточним датата.

— Не искам да скъсвам с теб, Алън. Но в момента... се опасявам, че... не можем да продължим да се срещаме. Когато бях в Калифорния... се запознах с един човек и... ти изневерих. Стана

импулсивно. Не съм искала нещо да застане на пътя ни! Но срещнах онзи мъж и...

Вал наведе глава, засрамена и изпълнена с разкаяние, че е причинила болка на Алън.

— Кой е той?

Тя го погледна в очите.

— Глен Мейджър.

Алън трепна, сякаш го бе ударила.

— О, Вал...

— Знам. Той е женкар. Вероятно спи с всяка жена, с която се запознае. Но... ме привлече неудържимо. Не знам какво означава връзката ни... Много съм обърквана... Но не мога да те лъжа.

— Радвам се, че беше пределно откровена. Но за мен това не променя нещата. Аз още искам да се ожена за теб, Вал.

Дори не я попита дали обича Мейджър! Може би предполагаше, че любовта няма нищо общо с мимолетната страст. Или предпочиташе да не знае и щеше да му бъде достатъчно, ако Вал забравеше за случилото се и се върнеше при него.

Благородството му я поразя. Не знаеше как да изрази признателността си за такта и разбирането му.

— Той ще дойде тук — каза тя, — за да приключим сделката със списанието. Налага се да го видя. А дотогава не мога да бъда сигурна в чувствата си...

Алън кимна примирено.

— Ти означаваш твърде много за мен, Вал, и не искам да те загубя! Но докато не си изясниш какво желаеш, по-добре да не разговаряме. — Той неочаквано стана. — Мисля, че няма какво повече да си кажем. Обади ми се, ако решиш да се омъжиш за мен.

Хвърли петдесет долара на масата и тръгна.

Сълзи замъглиха очите ѝ. Искаше ѝ се да скочи и да го върне, но знаеше, че няма да е честно.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, Алън се обърна и се приближи до масата.

— Щях да забравя. Купих го преди време и тази вечер... бях решил, че е настъпил моментът...

Остави пред нея малка кутийка и забърза към изхода.

Вал избърса сълзите си. С треперещи ръце отвори кутийката.
Изящният пръстен с голям диамант блесна в очите ѝ.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В петък Вал се върна от обяд и видя, че кабинетът ѝ е пълен с бели рози, сложени в кристални вази.

Секретарката ѝ започна да се извинява, защото знаеше, че Вал държи кабинетът ѝ да е подреден.

— Казах на куриерите да не влизат, но те отговориха, че са им платили да оставят цветята на работното ти място. Няма картичка.

— Не се притеснявай, Пат. Знаем кой ги е изпратил.

Жестът се характеризираше с крайната екстравагантност на златотърсач авантюрист, попаднал на златна жила.

Щом остана сама, Вал огледа лавината от рози и щастливо се засмя.

— Откачен каубой!

Телефонът иззвъня и тя грабна слушалката.

— На линията е господин Мейджър — каза секретарката.

— Свържи ме.

— Как си, скъпа? — безгрижно попита Глен Мейджър.

— В момента съм затрупана с рози.

— Трябваше да попитам дали не страдаш от сenna хрема.

— Не. Прекрасен жест, Глен.

— Искам да покажа, че съм готов да осъществя мечтите ти.

— Имам едно-единствено желание. Бих искала да те видя колкото е възможно по-скоро.

— И аз мислех за същото. Колата ми ще бъде пред редакцията след пет минути.

— Глен, работното време още не е свършило.

— Нали каза колкото е възможно по-скоро. Пък и ще говорим по работа — рече той и затвори.

След пет минути Вал излезе на улицата. До нея се приближи семпло облечен, снажен мъж с прошарени червеникави коси.

— Госпожица Къмингс?

Тя кимна и той я поведе към колата. Вал се поколеба, когато видя, че на задната седалка няма никого.

— Къде е господин Мейджър?

— Той има работа. Ще ви закарам при него.

Тя седна отпред и докато пътуваха, започна разговор с него, с цел да научи нещо повече за Глен. Шофьорът беше бивш детектив от полицията на име Брейди, който от няколко години работеше като телохранител на Мейджър.

— Защо му е бодигард? — попита Вал.

— Това е Ню Йорк — иронично отговори Брейди. — Всеки се нуждае от охрана!

— Говоря сериозно, господин Брейди. Ако ще бъда в опасност, докато съм с шефа ви, мисля, че имам правото да знам.

— Не бих казал, че ще бъде опасно. Това е само предпазна мярка. Господин Мейджър е един от босовете в хазартния бизнес и трябва да отстоява своето пред опасни и неотстъпчиви хора, които биха му отнели някои неща, ако го видят да се размеква.

— Но господин Мейджър не е мекушав...

— Не е — усмихна се Брейди.

Ако в главата ѝ бе останала капка разум, Вал щеше да му каже да спре, да слезе и да отиде при Алън. Но бе завладяна от спомена за страстното преживяване с Глен.

Колата спря пред площадка край река Хъдсън, където чакаше хеликоптер.

— Казахте, че ще ме закарате при господин Мейджър — рече Вал.

— Това беше само първата отсечка от пътешествието.

— Пътешествие? Къде?

— Той е на плажа, госпожице.

Тя искаше да го попита на кой плаж, но предпочете да замълчи, защото вече изпитваше удоволствие от загадъчността.

След трийсет минути хеликоптерът се приземи на южния бряг на Лонг Айланд, в Саутхамптън. Там се издигаше голяма къща с кули и арка с колони. До портата водеше затревена пътека. Глен Мейджър стоеше на стъпалата и щом видя Вал, тръгна към хеликоптера. Тя почувства възбуда. Сякаш бе изгубила воля за съпротива.

Глен застана пред нея и, изглежда, долови чувствата ѝ. Не каза нищо, само се вгледа в очите ѝ, сграбчи я в прегръдките си и я целуна.

Вал остана без дъх. С усилие потисна желанието си.

— Така ли поздравяваш всички момичета?

— Съвсем не, Вал. Прости ми, ако си позволявам твърде много, но... бях забравил колко си красива.

— Имаш изумително въздействие върху мен, Глен — призна тя, докато вървяха към къщата. — Никога не съм изпитвала такива чувства.

— Надявам се, че нямаш нищо против тези чувства.

— Това е най-странното. И смуцаващото. Не съм сигурна дали имам нещо против, или не.

— Но как е възможно? Най-лесното е да определиш какви са чувствата ти. Или са хубави, или са лоши.

— Чувствата са хубави, но не знам дали ще ми се отразят добре. Особено сега. Нали трябва да говорим за работа...

— Тогава да пристъпим към деловата част.

Влязоха в голям хол с френски прозорци и Вал остана очарована. Изкусното съчетание от плетени столове с копринени възглавници на цветя, старинни мебели, две изящни лампи „Тифани“ и персийски килим в пастелни цветове ѝ допадна. Сякаш Глен се бе консултирал с хора, които я познават добре.

— Имаш прекрасна къща — каза тя.

— Радвам се, че ти харесва. Но не е моя. Взел съм я под наем.

Вал се прости с мисълта, че той си е направил труда да задоволи прищевките ѝ. Но Мейджър добави, че къщата се продава — заедно с обзавеждането — и много му харесва.

— Не си падам по модерни къщи. Но не съм сигурен дали тази си заслужава вложението. Собственичката иска много пари. Трябва да преценя колко време ще я използвам. Но виждам, че на теб ти харесва и това може да ми помогне да взема решение.

Тези забележки накараха Вал да бъде предпазлива.

— Да поговорим делово, Глен. Нали каза, че това са причината да ме доведеш тук.

— Не съвсем, скъпа. Откровено казано, доведох те тук, за да те любя. Но трябва да говорим и за бизнес.

Той описа ситуацията, която трябваше да обсъдят, преди да приключат със сделката. Адвокатите му бяха разбрали, че най-големият собственик на акции, освен Вал, е Андрю Уинстън, и се бяха свързали с него.

— Разбираш ли, Вал, имам правило в инвестирането. На фондовата борса купувам дялове от корпорации, където имам много партньори. Но щом ще започвам бизнес, който смятам да притежавам самостоятелно, не искам съдружници.

— Това няма да представлява проблем. Говорих с Андрю и със служителите ми, които придобиха дялове с течение на годините. Всички изразиха готовност да ги продадат.

— Но в случая с Уинстън не е точно така. Той е изпратил съобщение на хората ми, че с удоволствие ще продаде дела си, ако ти вече не си главен редактор.

— Да, така ми казаха и на мен. Какъв е проблемът? Променил ли е решението си?

— Не. — Глен стана, пхна ръце в джобовете си и закрачи из стаята. — Но намеренията ми бяха други. Уинстън казва, че ще задържи дела си, докато ти си главен редактор. Сигурно мисли, че си незаменима. Разбираш ли какъв е проблемът, скъпа?

— Ако продам списанието, но остана главен редактор...

Глен кимна:

— ... Уинстън няма да продаде дела си. Съжалявам, мила, но нямам нищо общо с това. Вероятно сега ще промениш решението си.

Вал учудено поклати глава. Условието на Андрю явно не се дължеше на сантиментални причини, както твърдеше Джефрис, а по-скоро беше маневра, за да постигне едно от двете — да принуди Вал да напусне поста си или да попречи на продажбата на списанието. Тя се замисли за разговора им. Андрю явно се бе променил и вече не беше непретенциозният, приятен млад мъж, когото помнеше отпреди.

— Е, тогава предполагам, че и за двама ни това означава всичко или нищо — каза Вал.

— Е, какво е решението ти?

— Дай ми още два дни.

— Разбира се. Ако искаш, дори повече. Обади се на Уинстън и провери дали държи на условието си.

— В понеделник сутринта ще ти съобщя отговора си.

— Добре. — Глен се приближи до нея. — А в това време, надявам се, че ще прекараш почивните дни тук, с мен.

— Не знам, Глен... Не съм подготвена. Бях в редакцията, когато се обади, и не съм си взела багаж...

Мейджър се засмя и сложи ръце на коленете ѝ.

— Знаеш, че това няма да е проблем, скъпа.

Докосването му я опияни.

— Да отидем да видим дали ще харесаш спалнята — предложи Глен и я вдигна на ръце.

* * *

Изненада я само едно — този път се почувства още по-добре отпреди. Глен събуди у нея страст, на която тя не подозираше, че е способна.

После Глен предложи да я заведе на вечеря.

— Погледни дали в гардероба има нещо подходящо — добави той.

— На собственичката едва ли ще ѝ хареса, ако разбере, че непознатата жена е обличала дрехите ѝ.

— Те не са нейни. Твои са.

Дрехите бяха уникати, изработени от известни моделиери. Глен сигурно умееше да предвижда ходовете ѝ. Щом бе купил дрехи за двайсет хиляди, явно беше сигурен, че тя ще дойде. Вал съзнаваше, че той я манипулира, но не можеше да отрече, че познава вкуса и сред тоалетите нямаше нещо, което да не ѝ хареса.

* * *

Този уикенд изглеждаше по-съвършен от първия. В неделя сутринта Глен нае яхта. Октомврийският ден беше слънчев и хладен — идеален за освежаващо плаване. Обядът се състоеше от омари и шампанско. После Вал и Глен се любиха и дремнаха в каютата.

Вечерта той ѝ предостави избор. По крайбрежието имаше къщи и на други богати бизнесмени и Глен бе получил няколко покани за увеселения. А можеше и да не ходят никъде, а да гледат филми, защото в къщата имаше прожекционна зала.

Вал предпочете филмите.

Вечеряха няколко вида салати. Сетне седнаха един до друг пред екрана и гледаха как Чарли Чаплин се опитва да спечели сърцето на хубаво момиче, но не успява. Отначало Вал се смя, но после неосъществената любов я натъжи. Глен спря филма.

— Какво има?

— Като гледах как Чарли Чаплин се държи като глупак и името на любовта, се запитах дали и аз не правя същото.

— Скъпа, защо ти е толкова трудно да се отпуснеш и да се наслаждаваш на онова, което съществува между нас?

— Може би защото не знам точно какво е. — Вал го погледна в очите. — Глен, когато те срещнах... много отдавна се виждах с един човек. Щяхме да се женим. Оттогава, разбира се... плановете се промениха. Не отричам, че винаги съм искала да бъда булка, но всеки път се случва нещо. А сега се появи ти...

— Не искам да бъда пречка за щастието ти, скъпа. Напротив, искам да ти дам щастие!

— Ти наистина ме правиш щастлива. Но разбираш ли защо се питам дали това е достатъчно?

— Боиш се да замениш доброто и надеждно старо муле, винаги готово да носи товара си, с расов жребец, който всеки момент може да те хвърли от седлото.

Тя се усмихна.

— Не бих се изразила така, но мисля, че разбираш чувствата ми.

— Според мен онова, което става между нас, не се среща всеки ден. Исках да знам дали ще харесаш тази къща, защото желанието ми е да се чувстваш тук уютно с мен. Но брак? Още не мога да кажа. И точно защото те обичам. Аз съм скитник по душа, скъпа. Имал съм две съпруги. Ожених се за тях, съзнавайки, че рано или късно ще им изневеря, но щом им платих щедро, те нямаха нищо против. С теб не бива да е така. Дам ли брачен обет, трябва да бъда сигурен, че никога няма да те накарам да страдаш. Ако не можеш да чакаш решението ми, върни се при другия и се омъжи за него.

Вал му беше признателна за откровеността.

— Благодаря ти, Глен.

— Е, и как ще намерим изход от ситуацията?

Тя плъзна ръка по бедрото му.

— Може ли да ти кажа в понеделник?

* * *

Вал послуша съвета му, отпусна се и се наслади на онова, което съществуваше между тях. В неделя вечерта вече знаеше какво ще бъде решението ѝ. Когато каза, че иска да се върне в града, Глен нареди на пилота да я откара. Напомни ѝ, че ако иска, може да вземе дрехите.

— Нека да останат — отговори тя. — Ще ми трябват за следващия уикенд.

Глен я притисна до себе си.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Вал беше натъжена от края на една любовна връзка, но заредена с енергия от началото от друга. Колкото и да се притесняваше, че ще се откаже от постигнатото за две десетилетия, от друга страна, се вълнуваше от перспективата да проучи нови възможности. След като реши да бъде с Глен, Вал намисли и какво да направи със списанието.

Не искаше да възпрепятства продажбата, като остане главен редактор. Докато беше с Глен, Вал щеше да може да упражнява влияние в „За булката“, макар и неофициално.

Покрай Глен удоволствията на охолния живот станаха неотменна част на съществуването ѝ. През октомври и през първата половина на ноември той се занимаваше с казината си и прекарваше почивните дни с Вал. Заведе я на Бермудските острови, на ски в Сън Вали и на Карибите. Колко ли щеше да продължи идилията?

Определиха края на годината за финализиране на сделката със списанието.

Вал често виждаше името на Андрю Уинстън в документите, които адвокатите подготвяха. Той сътрудничеса, както бе обещал, и бе готов да подпише при същите условия като Вал, но държеше на решението си да не продава дела си, ако тя остане главен редактор. Озадачена от непреклонността и от твърдата му решителност да не се среща с нея, Вал се опита да разбере какво знаят адвокатите ѝ за него.

— Съмнявам се, че това има нещо общо с вас, госпожице Къмингс — отговори един от по-старите съдружници в кантората. — Напоследък господин Уинстън не общува почти с никого. Някои казват, че е заради нещастията, което го сполетя...

Той ѝ разказа, че преди две години единственото дете на Андрю, красиво шестнайсетгодишно момиче, е загинало при катастрофа. Шофьорът бил пиян първокурсник от Дартмът, който я поканил на гости за първата ѝ ваканция в колежа. Година по-късно съпругата на Уинстън го напуснала. Андрю живеел сам и рядко се появявал на светски събития.

Вал си спомни общителния млад мъж, когото някога познаваше, и се развълнува, като чу за сполетелите го беди. Хрумна ѝ да му се обади и да го покани да прекара няколко дни с нея и Глен...

Не, нямаше да бъде удобно. Случилото се в живота му беше наистина трагично, но тя едва ли можеше да му помогне. Сделката беше в ход и Андрю можеше да се усъмни в мотивите ѝ.

* * *

Няколко дни преди Деня на благодарността Джес покани Вал да прекара празника във Вашингтон.

— Ще дойдат родителите и сестрата на Бен. Защо не вземеш и новия си приятел? Крайно време е да го видиш.

Често се чуваха и Вал знаеше, че Джес живее с Бен Колдър. Когато узна, че дългогодишната връзка с Алън е приключила, Джес остана потресена. Тя харесваше Алън и убеждаваше Вал да се омъжи за него. Вал призна, че е замесен друг мъж, но не спомена подробности.

— Ще разбереш всичко, когато го видиш — отговаряше тя на въпросите на Джес.

— Но, мамо, няма ли да ми кажеш поне името му? Да не е някоя известна личност? Франк Синатра? Кари Грант? Някой мафиот?

— Стига, Джес! Сигурна съм, че ще го харесаш, но по-добре е първо да го видиш, а после да научиш името му.

Сега Джес настояваше да се запознае с Глен. Вал беше нервна, сякаш щеше да води избраника при родителите си. Джес беше толкова уравновесена и трезвомислеща, че огромното богатство на Мейджър нямаше да означава нищо за нея. Интересуваше я само дали той може да направи майка ѝ щастлива. Вал се опасяваше, че мнението на Джес може да подхрани съмненията ѝ.

— Не знам дали ще мога да дойда за Деня на благодарността, миличка. Имам много работа...

— Мамо, става дума само за един ден. Защо си търсиш извинения?

— Боя се, че едно семейно събиране ще ме натъжи. Знаеш, че тези неща ме потискат, откак Теди не е при мен.

— В четвъртък те искам тук, мамо, със или без господин Хикс! Слушай, щях да ти го кажа, като се видим, но... Бен и аз решихме да се оженим през юни. Затова ще дойдат и родителите му. Помислих, че трябва да се запознаете и дори да започнем да планираме сватбата. Не е рано, нали?

Вал мигновено почувства прилив на енергия.

— О, не, миличка! Особено ако искаш да бъде традиционна сватба.

— Разбира се. Най-доброто от Валентина Къмингс!

Вал въздъхна с облекчение.

В събота тя каза на Глен за поканата.

— Мислех да отидем в Париж — отговори той. — Но щом искаш да си с дъщеря си, няма проблем.

— И двамата сме поканени.

— Е, предполагам, че е крайно време семейството да ме огледа — ухили се Глен.

* * *

Когато Глен Мейджър — издокаран с широкопола шапка, каубойски костюм за три хиляди долара и ботуши от алигаторска кожа — влезе в апартамента, където от една година Джес живееше с приятеля си, Бен Колдър отвори широко уста и се вторачи в него. Джес също остана изумена, макар че беше срещала името му достатъчно често, за да знае кой е. Но скоро Глен очарова и нея, и семейството ѝ. Джес бе приготвила истинско угощение. Глен изяви желание да каже благодарствената молитва. После увлече бащата на Бен Колдър, професор по физика в университета Маркует, в оживена дискусия за значението на математиката в изчисляването на рисковете в казината, а междувременно се прояви като внимателен слушател и непрекъснато демонстрираше очевидната си привързаност към Вал.

— Е, какво ще кажеш? — попита Вал, когато с Джес останаха сами в кухнята.

— Изгодна партия — отговори Джес, отбягвайки погледа ѝ.

— Да, но въпросът е дали трябва да задълбочим връзката си.

— Мамо, аз не мога да ти давам съвети.

— Надявах се поне да ми кажеш какво мислиш.

Джес я погледна в очите.

— Вече те бях омъжила за друг. А може би съм твърде шокирана, като виждам, че връзката ти с този човек се гради само на... Искам да кажа, че никога не съм те виждала такава, мамо.

— Каква?

— Всеки път, когато се погледнете, става ясно, че той те възбужда страхотно. Не е ли така?

— Е, може да се каже.

— Чудесно. Радвам се, че имаш и това в живота си, но... Глен Мейджър не ми се струва подходящ за трайна връзка. Не и за теб, мамо.

— Може би не е необходимо да имаме сериозна връзка.

— Може би. Но аз... исках повече за теб. — Джес поклати глава и се усмихна. — Говоря така, сякаш съм ти майка, нали? Но не искам да бъдеш сама. Онова, което Алън предлагаше...

— Мисля, че тази история свърши.

Настъпи кратко мълчание, после Джес се приближи до Вал и я прегърна.

— Само бъди щастлива, мамо. Каквото и да правиш, това е единственото ми желание. А сега... след като в момента не можем да планираме твоята сватба, да се заловим с моята. Ела. Майката на Бен иска да ни каже кои гости ще покани...

* * *

Вал щеше да продължи да се носи по течението, като мислеше, че накрая взривоопасната страст ще доведе до нещо по-трайно. Но като видя неодобрението на Джес, тя призна истината пред себе си. Беше опиянена от Глен Мейджър, но не го обичаше. Той я възбуждаше, тя беше очарована от стила му на живот, но не беше привързана към него. Амбициите и интересите му ѝ бяха чужди. Страстта беше изпепеляваща, но искрите не запалваха огън в сърцето ѝ.

В средата на декември Глен предложи да прекарат празниците в Европа.

— Ще посрещнем Коледа в Лондон, ще караме ски в Алпите, а за Нова година ще отидем в „Максим“ в Париж. Ако искаш, може да поканиш Джес и Бен и дори някои от момичетата от редакцията. После ще се върнем и ще приключим сделката със списанието.

Звучеше чудесно, но Вал не беше сигурна дали иска с тях да има други хора. Идеята да вземе семейството си ѝ хареса, но празничното настроение щеше да бъде помрачено от отсъствието на Теди.

Вал реши да се възползва от възможността и да поднови опитите си за помирение с Теди, като я покани заедно със съпруга ѝ на безплатно пътешествие в Европа. Но телефонът на Теди беше прекъснат. От време на време Франк Стечино докладваше какво е научил и Вал знаеше, че Теди работи във фирма за доставки на провизии по домовете, а съпругът ѝ следва право. Понякога двамата се карали, но още били заедно и живеели на шлепа.

Такова поне беше положението, когато Вал реши, че макар да го прави от обич, не постъпва правилно, като шпионира дъщеря си.

Тя се обади на Стечино и го помоли отново да намери Теди. Детективът ѝ каза да не се притеснява и че ще ѝ се обади веднага щом разбере нещо.

През цялата сутрин Вал беше нервна, изпи три пъти повече кафе от обикновено и непрекъснато крачеше из кабинета си, без да е в състояние да се съсредоточи. Имаше предчувствие, че с дъщеря ѝ се е случило нещо лошо. Обзе я необяснимо безпокойство. Гадеше ѝ се.

След два часа Стечино се обади.

— Намерихме я веднага. Дъщеря ти и съпругът ѝ са освободили шлепа преди два месеца, когато са се разделили.

— Вече не са ли заедно?

— Не. Тя живее с друг мъж на име Дърк Брандън. Запознали се, когато фирмата, в която Теди работи, били наета за сватбата на деловия му партньор.

— С какъв бизнес се занимава Брандън?

— Има звукозаписно студио. Казаха ми, че работата им върви, допълнително ще ти съобщя подробности. Исках само да знаеш, че дъщеря ти е добре. Имам и домашния, и служебния телефон на Брандън...

Вал записа номерата, макар да знаеше, че скоро няма да събере смелост да позвъни.

Поуспокой се, но гаденето не премина. Беше и необичайно отпаднала. Нямахме никакви сили.

— Пат, ще ми запишеш ли час при лекар? — попита тя секретарката си. — За днес или за утре, ако е възможно.

— Разбира се. Добре ли си?

— Да. Но за празниците ще ходя на дълго пътешествие и искам да съм сигурна, че не се разболявам.

* * *

Три дни по-късно, в девет без четвърт, Вал влезе в просторния частен кабинет на един от най-преуспелите специалисти в Ню Йорк. Казаха ѝ да отиде петнайсет минути преди началото на работното време, за да избегне тълпата редовни пациенти.

Бе получила резултатите от изследванията и два дни се пита как да постъпи. Веднага щом взе решение, се обади на човека, с когото можеше да сподели такъв проблем.

— Заповядайте, госпожице Къмингс — каза медицинската сестра. — Искам лично да ви благодаря. Омъжих се през септември. Следвахме съветите в книгата ви и беше идеално.

— Радвам се. Но заслугата не е моя. Най-важна е атмосферата. И чувствата. А те зависят само от вас.

— Желая ви късмет.

Щом я видя, лекарят стана и протегна ръце.

— Валентина! Това е най-прекрасната изненада от години.

— Здравей, Уолтър.

Доктор Кендал вече беше на петдесет и няколко години и още приличаше на мечок, макар че къдравите му кестеняви коси бяха посивели, а овалното му лице бе придобило увереността и достойнството, характерни за известен специалист като него.

— Господи, Вал, колко се радвам, че те виждам! Ти си една от най-прочутите ми пациентки.

— Какво ласкателство, доктор Кендал. От онова, което чух за практиката ти, аз съм дребна риба в сравнение с теб.

Уолтър Кендал бе станал предпочитан гинеколог за много дами от висшето общество и знаменитости. Въвеждаше нови идеи за

здравословен начин на живот на бременните и за медицинската помощ при раждането.

Той седна зад бюрото, а Вал се настани на стола срещу него.

— Съжалявам, че вчера не ти се обадох лично, но трябваше да акуширам и казах на сестрата да ти запише час преди другите пациенти да са дошли.

— Благодаря ти, Уолтър. Но случаят не е спешен.

— Какво има, Вал?

— Пак съм бременна — въздъхна тя.

Кендал разбра, че не е щастлива.

— Ще сгреша ли, ако кажа, че не е било планирано?

— Меко казано! Нямам представа как е станало.

— Мисля, че не е необходимо да ти давам съвети по този въпрос — усмихна се той.

— Взех предпазни мерки, но...

Но знаеше, че не бе помислила за последици, които ѝ се струваха малко вероятни.

— Няма сто процента сигурност. Но защо не гледаш оптимистично на нещата? Появата на бебе винаги е радостно събитие.

— На моите години по-скоро е бедствие.

Той поклати глава.

— Ако съм пресметнал правилно, ти си на четирийсет години. Всичко би трябвало да е наред, иначе не би заченала. Според мен възрастта ти не е проблем, Вал. Малко повече грижи и...

— Не съм омъжена, Уолтър. И не обичам бащата.

Кендал кимна.

— Откакто разбрах, че съм бременна, не съм спряла да се чудя как да постъпя.

— Направи добре, че дойде при мен. Ти си любимата ми пациентка. — Той наведе глава, сякаш се засрами като малко момче. — Не знам дали разбра, когато навремето ти давах консултации, Вал, но аз бях влюбен в теб. Ако бях по-самоуверен... Е, всичко това е отдавна минало.

Вал се усмихна.

— Да, наистина усетих нещо. И аз те харесвах, Уолтър. — Тя погледна снимката на стената — Кендал със стройна, красива жена и три деца на плажа. — Изглежда, ти е провървяло.

— Да. Но да пристъпим към работа. Ще започнем с основен преглед. После ще те изпратят на ултразвук — само за да се уверим, че плодът е...

— Уолтър — прекъсна го Вал. — Мисля, че не разбираш защо съм тук. Дойдох при теб като при приятел, надявайки се да ми помогнеш... да направя онова, което искам, по най-безопасния начин.

Кендал се вторачи в нея.

— За аборт ли говориш?

Тя кимна.

— Сигурна ли си, че това е желанието ти?

— Прекарах две безсънни нощи, мислейки как да постъпя.

Кендал стана от стола и се облегна на бюрото.

— Каж ми защо реши така.

— Вече споменах, че не съм омъжена и не желая да отгледам детето с мъжа, който е бащата. Но преди всичко... Показах се лоша майка. Детето, което ти доведе на белия свят, вече не ми говори. Сърди ми се, че не съм ѝ дала достатъчно обич и внимание, защото имах задължения към работата си, към приятелката си. — Не можа да сдържи сълзите. Кендал извади книжна кърпичка и ѝ я подаде. — По дяволите. Необходимо ли е да обяснявам повече? Не мога да понеса мисълта, че ще дам живот на още едно нещастно дете. Навремето абортите бяха забранени, но сега не е така. Ще го направиш, нали?

— Съжалявам, Вал, но това противоречи на възгледите ми. Няма да е правилно.

— Изборът е мой, Уолтър. Не мислиш ли, че имам право на избор?

Сълзите ѝ пресъхнаха.

— Така е и има обстоятелства, при които бих ти помогнал. Но в твоя случай не мога да го направя.

— Уолтър, дойдох тук, защото се нуждая от приятел...

— Именно затова отказвам, Вал. Защото съм ти приятел. — Кендал стана и се приближи до прозореца, който гледаше към Парк Авеню. — Казвам ти мнението си на лекар, основаващо се на дългогодишния ми опит. Мисля, че ще дойде момент, в който ще съжаляваш. Шансът може да е последен. Допреди няколко години се съгласявах да прекъсвам бременност. Разбихах мотивите — бебето не е планирано, ще попречи на кариерата, жената не обича деца или бащата

не го иска. Това са обикновено причини. Но по-късно повечето жени искат да бяха взели друго решение. Вероятно щях да мисля по различен начин, ако ставаше дума за бедни или за твърде млади момичета, които не могат да поемат отговорността. Но като виждам умни и преуспяващи жени, способни да осигурят хубав живот на детето си... Ти си една от избраните, Вал. Твоите деца ще станат чудесни, добри и отговорни. Обществото се нуждае от такива хора!

— Вече съсипах живота на едно дете...

— Така ли? Нека ти задам няколко въпроса. Отговаряй само с „да“ или „не“. Здрава ли е дъщеря ти?

— Да...

— Оправя ли се сама?

— Казах ти — тя не иска да има нищо общо с мен!

— Интелигентна ли е? Психически уравновесена ли е?

— Предполагам...

— Не знам какви са проблемите между вас и дали някога ще бъдат решени. Но не мисля, че си съсипала живота ѝ. Напротив, възпитала си силна и независима личност. Не е сигурно, че е нещастна. Нещастна си ти, но това не означава, че не можеш да бъдеш добра майка. Ако си допуснала грешки, трябва да се радваш, че ти се предоставя шанс да ги поправиш.

Вал не смееше да го погледне в очите.

— Знам, че няма да е лесно — добави Кендал. — Но ще ти помагам.

Тя вдигна поглед и се усмихна.

— Благодаря ти, Уолтър. Ти си истински приятел! Но трябва още да помисля.

Тя стана, целуна го по бузата и тръгна към вратата.

— Ще ми кажеш какво е окончателното ти решение, нали?

— Ще поддържаме връзка — особено ако са ми необходими пълни изследвания.

— Обади ми се при всички случаи, Вал. Ако се нуждаеш от помощта, която не мога да ти дам, ще те изпратя при най-добрия специалист.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Цяла седмица Вал се опитва да направи избор, като избягваше да се вижда с Глен. Щом разбереше, че е бременна, той вероятно щеше да ѝ наложи собственото си решение.

Първата седмица намираще извинения да не се среща с него, но през втората, безсънието и колебанието изчерпаха силите ѝ.

Най-после Вал прецени, че Глен има право да знае.

Бяха се уговорили да се срещнат в къщата в Саутхамптън няколко дни преди Коледа. В петък вечерта Вал отиде там с колата си и седна в хола да го изчака. Веднага щом влезе и я погледна, той разбра, че нещо не е наред.

— Какво има? Получила си по-изгодно предложение за списанието и се страхуваш да ми го съобщиш? Или искаш да си кажем сбогом?

Вал едва не се разсмя.

— Нещо много по-важно, Глен. Бременна съм.

Той се вторачи в нея, после килна широкополата шапка над очите си.

— Голяма работа сме, а? — Приблужи се до нея, взе ръцете ѝ и я притегли в обятията си. — Фойерверките не са хвърляли само искри.

Вал не можеше да разгадае реакцията му.

— Струва ми се, че... се радваш.

Той сви рамене.

— Да се радвам? Не... Не бих казал. Просто за мен това не е проблем. — Каза го така безгрижно, та Вал повярва, че богатството и щедростта му ще улеснят нещата, каквото и да е решението ѝ. Но той продължи: — В наши дни най-лесното нещо е да се погрижиш за това. Няколко часа в луксозна клиника — и ще се отървеш от бебето.

Начинът му на изразяване вбеси Вал. Тя го отблъсна.

— Да се отърва от бебето? Говориш, сякаш това е безполезна вещ, която може да бъде изхвърлена на боклука като... изтощена батерия.

— Добре, скъпа, не се изразих правилно. Ти смяташ ли, че е разумно да имаме дете?

— Защо не?

— Наистина ли е необходимо да го кажа?

Тя не отговори.

— Добре — продължи той. — Отношението ми към детето ще бъде същото като към всяко мое притежание — да му дам името си и да инвестирам в него. Ето защо ме мога да ти позволя да го родиш, освен ако не сме женени и непрекъснато заедно...

Думите „притежание“ и „инвестирам“ ѝ дадоха да разбере, че не иска да отгледа дете с него.

— Имам предчувствието, че това ще бъде грешка. Обичам те, Вал. И ти се възхищавам. Но твърде отдавна вода скитнически живот и не мисля, че мога да се установя някъде за постоянно. Онова, което съществува между нас, може да продължи вечно, стига да е забавление и игра. Но да бъдем мама и татко? — Той поклати глава. — Ще избягам веднага щом чуя бебето да плаче!

Поставяше я пред избора: той или детето! Но Вал не можеше да му се сърди. Тя бе започнала тази връзка с ясната представа за последиците.

Пое дълбоко въздух.

— И въпреки всичко... не мога да се откажа от бебето.

— Съжалявам.

Но когато срещна очите му, не видя в тях разбиране, срещна непреклонния, непроницаем поглед, с който Глен Мейджър побеждаваше конкурентите си.

— Решението е твое. Роди бебето, Вал, но искам да ти кажа, че аз няма да имам нищо общо с това. Не очаквай от мен да бъда баща! Разбираш ли?

Вал знаеше, че има начини да го накара да поеме отговорността, но не можеше да допусне и това дете да се превърне в източник на гняв и огорчение.

— Разбирам — каза тихо тя.

— Е, това май беше сбогуване.

Мейджър докосна периферията на широкополата си шапка, обърна се и излезе.

След минута Вал чу бръмченето на хеликоптера.

* * *

Можеше да ѝ предложи пари. Беше богат и щедър. Но за Глен Мейджър парите бяха власт и не можеше да се примири с мисълта, че при дадените обстоятелства окончателното решение не е негово.

Но той имаше изненада за нея. В новогодишната нощ, когато тя беше сама в апартамента си, куриер донесе пратка. Вътре имаше бутилка шампанско и нотариален акт за къщата в Саутхамптън на името на Вал. Нямахше бележка. Подаръкът беше щедър — Вал знаеше, че къщата се продава за три милиона долара.

Но жестът не беше сигнал за отстъпление по всички фронтове. След раздялата Вал преосмисли решението си да продаде списанието. Бе вложила сърцето и душата си в него. „За булката“ зависеше от вярата ѝ в романтиката. Тя се срещна с адвокатите си и заяви, че е променила решението си и не желае да продава списанието.

Да ѝ остави последната дума и в бизнеса, беше твърде много за Глен Мейджър. В отговор на писмото от кантората, в което го уведомяваше, че „За булката“ не се продава, той накара адвокатите си да напишат възражение. Там те твърдяха, че вече съществува договореност и подкрепяха аргументите си с огромно количество документи, доказващи, че Вал се е съгласила на сделката и условията са уговорени.

Спорът се превърна в ожесточена битка, каквато често се разгаря, за да запълни вакуума, след като угаснат чувствата. Между воюващите адвокатски кантори започна престрелка от обвинения и контраобвинения.

Отначало Вал очакваше, че Мейджър скоро ще се откаже, защото списанието не означаваше за него толкова, колкото за нея. Той можеше да прави пари по много други начини.

Но желанието ѝ да задържи списанието го накара да иска още по-ожесточено да ѝ го отнеме. Положението стана толкова напрегнато, че Уолтър Кендал изрази загриженост.

— Може би трябва да се откажеш — каза ѝ през април, когато тя влизаше в петия месец.

— Да се предам? Такива ли са лекарските ти предписания?

— Не, но трябва да си спокойна и да си почиваш повече. Ти се изтощаваш, Вал.

Тя реши, че е глупаво да рискува живота на бебето, а и капитулацията можеше да я направи само по-богата.

След няколко дни, когато беше готова да даде указания на адвокатите си да отстъпят и да уредят сделката съгласно условията на Мейджър, ѝ се обади Дуайт Джефрис, адвокатът на Андрю Уинстън. Той обясни, че клиентът му е стоял настрана през последните няколко месеца и е бил готов да действа в съответствие с желанията на Вал.

— Но трябва да ви кажа, госпожице Къмингс, че откакто се оттеглихте от преговорите за продажбата, представителите на господин Мейджър непрекъснато се обаждат с предложения да купят дела на господин Уинстън.

Новината разтревожи Вал. Андрю Уинстън държеше малък дял, но ако Мейджър го купеше, щеше да му бъде по-лесно да се намесва в управлението на списанието.

— Предлаганата сума постоянно се увеличава — продължи Джефрис — и в момента многократно превишава първоначалните инвестиции на господин Уинстън.

Тя разбра накъде бие адвокатът.

— Господин Уинстън беше много любезен да ме чака толкова дълго. Предайте му, че ако иска да продаде дела си, ще проявя разбиране.

— Той още не е взел решение. Макар че, откровено казано, аз го убеждавам да продава. И точно затова ви се обаждам, госпожице Къмингс. За да се направи трезва преценка, трябва да имаме по-ясна представа за положението. Защо увъртате с продажбата? Това само маневра ли е, за да вдигнете цената? Или, в края на краищата, възнамерявате да продължите да издавате списанието?

Вал не бе споделила с никого причината за конфликта с Мейджър, но хората около нея сигурно се бяха досетили.

— Господин Джефрис, уверявам ви, не увъртам...

— Нямах предвид да обяснявате на мен, а на господин Уинстън.

— С удоволствие бих се срещнала...

— Среща не е възможна — господин Уинстън замина за неопределено време.

Но ѝ даде телефон и добави, че Уинстън чака обаждане.

* * *

Андрю я поздравя сърдечно, но в гласа му прозвуча сдържаност. Времето бе издълбало пропаст между тях.

— Как си, Андрю?

— Оправям се. — Явно не желаше да го разпитват за личния му живот. — Дуайт каза ли ти, че Мейджър ме ухажва?

— Да.

— Знаеш, че винаги съм вярвал в теб, Валентина. Ти имаш ясна преде тава за нещата и каквото и да се е случило между нас, не съм престанал да вярвам.

— Знам, Андрю. И съм ти благодарна за...

— Не търся благодарност — прекъсна я той. — Споменах за предишните си чувства като встъпление. Напоследък не съм наясно какви са намеренията ти. Не мога да те подкрепя, ако не знам защо се държиш така.

— Не е нужно да ме подкрепяш, ако не е в твой интерес.

— Така е. — Гласът му прозвуча нервно и нетърпеливо. — Но все още имам право да знам какво става. Прахосваш луди пари за адвокати, бавиш сделката. Защо?

Вал събра смелост:

— Направих грешка, Андрю. Запознах се с Глен Мейджър покрай интереса му да купи списанието, но... имахме интимна връзка. Беше кратка и вече всичко свърши. Но аз... съм бременна от него. — Замълча, защото очакваше реакция. Андрю не каза нищо. — Проблемите, които възникнаха, обаче не са единствената причина, поради която се отказах от продажбата. Аз обичам „За булката“ и не мога да го дам на човек, който вече не ми се струва благонадежден.

— Мейджър е добър бизнесмен, нали?

— Да. Убедена съм, че той би направил преуспяваш всеки бизнес, но „За булката“ трябва да бъде ръководена от човек, който... разбира женската психика.

— Вероятно емоциите замъгляват преценката ти.

— Може би. Ти решаваш... Казах ти всичко.

— Благодаря, Вал. Дочуване.

— Андрю...

— Да?

Искаше ѝ се да му каже, че би желала да го види. Но знаеше, че няма смисъл.

— Беше ми приятно да разговарям с теб.

Андрю затвори, без да каже нищо.

* * *

След три дни адвокатите ѝ се обадиха и я уведомиха, че спорът е претърпял внезапен обрат в нейна полза благодарение на Андрю Уинстън. Той не само бе изпратил писмо на Мейджър, изразявайки солидарността си с настоящото ръководство на „За булката“, но и бе наел адвокат, който да заведе дело срещу Мейджър, обвинявайки го в редица процедурни нарушения.

— Законното основание на твърденията на Уинстън е съмнително — отбеляза адвокатът на Вал, — но сега Мейджър ще размисли дали да продължи съдебната битка с нас.

— Но защо, след като това са само празни заплахи?

— Вал, кантората, която Уинстън е наел, е най-добрата на Уолстрийт. И Мейджър го знае. Това е сигнал, че на цялото финансово съсловие му е писнало от опитите да бъдеш съсипана. И е предупреждение, че в бъдеще на Мейджър ще му е трудно да сключва големи сделки, ако сега постъпи некоректно. Нямам представа защо Андрю Уинстън предпочита да запази дела си. Но имаш силен съюзник!

След две седмици Вал бе уведомена, че Мейджър е оттеглил правните си претенции към нея и списанието ѝ.

Адвокатите ѝ предложиха да повдигнат въпроса за обезщетение и тя се съгласи. Мейджър плати, без да възрази.

Всички останаха изумени.

Може би Мейджър бе възвърнал почтеността и щедростта, които тя познаваше.

* * *

През юни се състоя сватбата на Джес. Церемонията бе традиционна, тържественият обяд бе в ресторанта на хотел „Шорам“. Присъстваха триста гости. Работата на Джес като журналистка я бе свързала с много известни хора.

— Аз съм майката на булката — щастливо казваше Вал, когато я представяха на поканените, и не се притесняваше от погледите, вперени в големия ѝ корем.

Реши да опише наблюденията си в следващото, допълнено издание на книгата си.

ТРЕТА ЧАСТ

БРАЧНИ ОБЕТИ

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лас Вегас, Невада

21 часът

Щом влезе във фоайето на „Шангри-Ла“ и отвори широко очи. Бе изумена. Помещението беше с размерите на две футболни игрища, а в средата имаше езеро с остров — тропически рай с миниатюрни планини и плажове с бял пясък. В синьо-зелените води плаваха пиратски кораби, управлявани с дистанционни устройства. Палубите бяха отрупани с кюлчета злато и сандъци, пълни с перли и огърлици. За някои хора тази възхвала на алчността може би изглеждаше прекалена, но всъщност насърчаваше бизнеса. Видът на екзотичните богатства изостряше апетита на клиентите и ги подтикваше да хукнат към игралните автомати, за да спечелят.

Но Теди не бе отишла да играе хазарт. Искаше да забогатее, но бе заложила на сигурно.

Мина покрай асансьора, зави зад ъгъла и влезе в малка ниша. До вратата стоеше мъж в униформа.

— Господин Мейджър ме очаква. Аз съм Теди Дариан.

Мъжът натисна едно копче на вградената в стената клавиатура и на компютърния екран се появи снимка на Теди, информация за самоличността ѝ и часът на срещата.

— Чантата, моля... — каза портиерът.

— Имам ли вид на човек, който носи оръжие?

— Моля — отегчено повтори той.

Тя въздъхна и му даде чантата си, която подходеше на прилепналата до тялото черна вечерна рокля с дълбоко деколте. Теди не можеше да обвинява Глен Мейджър за предпазливостта. Дори сред приятелите му вероятно имаше хора, които с удоволствие биха го убили.

Портиерът прегледа съдържанието на чантата и ѝ я върна.

— Няма ли да ме претърсите? — попита тя. — Обичам да ме опипват.

Той се престори, че не я е чул. Теди се качи с асансьора на последния етаж. Камериерката взе палтото ѝ и я поведе по мраморен коридор. Отляво имаше огромна зимна градина, отдясно — просторен хол. Далече долу трепкаха светлините на града.

Глен Мейджър подкастрираше едно дръвче.

Теди не повярва на очите си. Възможно ли беше този човек да приближава осемдесетте? Беше облечен в джинси и синя риза и изглеждаше изумително млад и строен. Прошарените му коси бяха буйни като конска грива. Каква беше тайната на вечната му младост?

— Приличат на жените — каза Мейджър. — Искаш ли да разцъфтят и да ти дадат сочни плодове, трябва от време на време да ги скастриаш.

— В днешно време някоя жена може да те убие за тези приказки.

Той най-после се обърна към нея.

— Затова имам телохранители. За да говоря каквото си искам, по дяволите!

Глен Мейджър не бе загубил мъжкарската си напереност. Несъмнено колоритната легенда около него беше преувеличена от медиите, но имаше и доза истина. От времето, когато искаше да купи „За булката“, състоянието му бе нараснало с един-два милиарда и Мейджър бе построил „Шангри-Ла“ — хотел-казино с четири хиляди стаи, пълен през цялата година. Когато не пътуваше, отсядаше в огромния си апартамент на последния етаж.

Използваше парите си, за да участва във всяка сделка, привлякла вниманието му. Напоследък активно купуваше големи дялове от киностудии и автомобилни компании.

— Е, Теди, изглеждаш много по-добре, откакто те видях последния път. Кога беше?

— Да речем, че съм била хлапе.

— И още как! Вече знаеше да преговаряш. Накара ме да платя доста за услугата ти, с която ми помогна да реша малкия проблем с майка ти.

Теди не каза нищо. Макар да беше готова да извърши още едно предателство към Вал, не искаше да си спомня за миналите си прегрешения.

Мейджър я покани в хола.

— Да седнем, да пийнем уиски и ще ми кажеш какво те доведе тук така неочаквано.

Сутринта Теди се бе обадила и бе поискала да се срещнат веднага. Мейджър бе отговорил, че с удоволствие ще разговаря с нея.

Тя отвори чантата си, извади поканата, която бе получила предишния ден, и му я подаде. Той се взря в текста, но лицето му остана непроницаемо. Теди си спомни, че Глен Мейджър е един от най-добрите играчи на покер в света.

— Е? — попита тя.

— Какво?

— Ти ли си щастливецът? Чух, че пак сте се сближили.

— Аз? Помислила си, че... О, Теди, това беше страхотна шега!

Но тя не му вярваше.

Глен се поколеба, сякаш се питаше дали да си прави труда да я убеждава.

— Първо, майка ти вече е твърде стара за мен.

— Преди не беше — отбеляза Теди.

— Бях млад и глупав и харесвах жени на моите години.

— Има и други фактори, освен възрастта, които биха могли да те привлекат — каза Теди и взе поканата от ръката му.

— За мен това е загадка. Може би „мъжът на мечтите й“ не е предишният домошар, а някой, който й е помогнал да постигне успех в бизнеса. А „раят“ не е ли „Шангри-Ла“?

— Въображението ти е твърде буйно, Теди. Вярно е, че навремето между майка ти и мен имаше нещо...

— Повече от нещо!

— ... но не се получи нищо.

— Парите винаги са основателна причина човек да направи какво ли не, Глен.

— Не и когато е замесена майка ти!

— Е, убеди ме — каза Теди.

— Не смяташ ли, че щях да ти бъда добър втори баща? — ухили се Глен.

— Мисля, че щеше да бъдеш най-добрият и щеше да ми разказваш най-хубавите приказки, когато седнех на коленете ти — усмихна се Теди.

Той също се засмя, вдигна чашата си и я изпи до дъно.

— Но онова, което имам предвид, е... почти кръвосмешение —
добави Теди.

— Нима?

— Ако финансираш мой бизнес проект, доста хора биха останали поразени...

— Дошла си да ми направиш делово предложение?

— Мисля, че е време да бъда на върха на бизнеса.

— Имаш предвид бизнеса със сватбите? Смятам, че се справяш добре.

— Искам да бъде още по-добре. Омръзна ми само да планирам абсурдни зрелища, които хората с пари като теб наричат сватби. Неизвестно защо мислите, че колкото повече похарчите, толкова по-голям е шансът бракът да е траен. А обикновено става обратното.

— Така ли? Ще си спомня това, когато се женя следващия път. — Мейджър се бе женил шест пъти. Церемониите бяха пищни, но нито един от браковете му не бе продължил повече от две години. Бе пръснал сто милиона долара за бракоразводни дела и издръжки. — Искаш да вземеш бизнеса на майка си, използвайки моите пари?

Теди кимна.

— Мислиш ли, че ще се справиш по-добре от нея?

— Поне толкова добре, колкото тя.

— Какъв е смисълът да се прави промяна, ако не можеш да подобриш нещата?

— Ти ще спечелиш пари.

— Но за теб парите не са най-важното, нали? Ти още не можеш да й простиш...

— Няма да обсъждаме това, Глен. Най-важното е, че щом не фигурираш в плановете на майка ми... може да се вместиш в моите. Ако тя наистина ще се омъжва, време е аз да поема бизнеса ѝ. Дължиш ми го. Навремето ти помогнах.

— Доколкото си спомням, беше ти платено добре.

— Вярно е. Освен това ми каза, че високо оценяваш жеста ми и ако се нуждая от нещо...

— Може би сделката, която предлагаш, има смисъл. Каква според теб е печалбата от бизнеса със сватбените пътешествия?

„Сякаш не знаеш!“ — помисли Теди, но отговори:

— Според последните прогнози тази година младоженците в Америка ще похарчат девет милиарда долара.

— А майка ти ги насочва как да похарчат тези пари. — Мейджър се замисли. — Знаеш ли, предложението ти ме заинтригува. Животът започна да става малко скучен. Няма какво друго да правя, освен да подкастрирам дръвчета. Това ме кара да се чувствам стар.

— Ти никога няма да остарееш — подхвърли Теди.

Проницателните му сини очи се вгледаха в нея.

— Голяма работа си, Теди. Готова си да забиеш нож в гърба на майка си.

— Не в гърба. Винаги я атакувам фронтално!

Мейджър се усмихна.

— Изглежда, непрекъснато се приближаваме до кръвосмешението — каза лукаво Теди.

Ръката ѝ се плъзна по бедрото му.

— Спри ме, ако се приближа твърде много.

Глен се поколеба, после отмести ръката ѝ.

— Не, Теди. Не и с теб.

Тя се отдръпна.

— А другото ми предложение?

Мейджър се усмихна.

— Какво пък, по дяволите? Да видим какво ще стане.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Саутхамптън

Лятото на 1981 г.

— Даяна! Време е за тортата! Даяна, къде си?

Вал стоеше на белия пясък пред къщата и гледаше океана. На плажа бяха сложени масички за пикник и петте момиченца, поканени да празнуват дванайсетия рожден ден на дъщеря ѝ, ядяха сладкиши и сладолед. Присъстваха и първите сътрудници на Вал — Кони и Катрин със съпрузите и децата си, и Мадж, която бе станала като баба на най-малката дъщеря на Вал. Този път Вал не криеше детето си и с радост прие помощта на приятелките си.

— Сигурен ли си, че не е във водата? — обърна се тя към Джими Лавели.

— Непрекъснато я наблюдавах. Видях я да излиза и да се бърше с хавлия. И повече не е влизала да се къпе.

Преди три години Джими бе започнал да работи като охранител и шофьор за Вал. Беше на четирийсет, с прошарени коси и мускулесто тяло. Поддържаше басейна и учеше Даяна да кара водни ски и да играе тенис.

— Моля те, провери пак в къщата — разтревожено каза Вал.

— Вече бях там, когато взех тортата, но не я видях. Добре, ще отида пак — отговори той и хукна по моравата.

Навремето Джими бе служил като зелена барета във Виетнам, но бе напуснал армията, защото бе получил тежки наранявания.

След няколко минути той излезе на верандата и извика:

— Намерих я! — И направи знак на Вал да се приближи.

— Какво има? — забърза към него тя.

— Нищо. Чух шум на тавана. Качих се и я видях. Седи пред телевизора и не иска да помръдне, преди да е свършило предаването.

— Какво гледа? Да не се е запалила по баскетбола?

— Не ми казвай, че не знаеш какво дават днес през целия ден! — усмихна се Джими.

Вал отвори широко уста в безмълвна почуда. Не, не беше забравила, но не можеше да повярва, че за малката ѝ дъщеря събитието ще бъде по-важно от рождения ѝ ден.

Даяна седеше пред стария телевизор в малката таванска стая и съсредоточено гледеше как красива млада жена се вози в каляска, теглена от бели коне, придружена от ездачи с лъскави шлемове с пера и саби на кръста. Младата жена се усмихваше и махаше на хората, струпали се от двете страни на пътя. Прелестна гледка. Вал се приближи до Даяна.

— Не е ли невероятно, мамо? Като Пепеляшка, само че е още по-хубаво, защото не е приказка. Тя е в позлатена каляска и отива да се омъжи за истински принц!

Да, това кралско великолепие беше рядко зрелище в съвременния свят. Милиони хора искаха да видят тази венчавка. Всички телевизионни канали в света предаваха записи на сватбата на принц Чарлс и лейди Даяна, която се бе състояла по-рано през деня в Лондон.

— Но е и малко странно — добави Даяна.

— Кое?

— Името ѝ. Все едно всичко това се случва на мен.

— Може и да ти се случи... Сигурно ще са останали един-двама принцове, когато дойде време да се омъжиш.

— Не мисля, че ще ме искат. Аз не приличам на принцеса.

Вал се запита какво да каже, за да разсее съмненията на дъщеря си.

— В момента изглежда чудесно да е принцеса — каза бавно. — Но предполагам, че после ще има проблеми като всички останали... Хайде, ела да разрежеш тортата.

— Е, поне принцесата ще може да каже, че е имала най-хубавата сватба на света. — Даяна се изправи. — Наистина ли не съжеляваш, че не отиде?

Вал се усмихна. Бяха ѝ предложили да присъства на кралската сватба като коментатор за една телевизия, но тя отказа заради рождения ден на дъщеря си. Бе се заклела да не прави грешките, които бе допуснала с Теди.

— Щях да съжелявам много повече, ако не бях с теб — отговори тя и прегърна детето. — Да вървим. Време е да си пожелаеш нещо.

Вал знаеше какво ще бъде желанието на Даяна — мечта, която едва ли щеше да се осъществи.

* * *

От раждането на Даяна Вал се бе посветила на две неща — да се грижи за дъщеря си и да поддържа водещата позиция на „За булката“. И с двете задачи се справи блестящо. Даяна беше умна и здрава, имаше природен талант на художник и спокоен, уравновесен характер. Вродената ѝ склонност да рискува караше Вал да мисли, че дъщеря ѝ е наследила хазартната страст на баща си.

Списанието също вървеше добре, макар някои хора да смятаха „За булката“ за твърде консервативно. Но Вал не обръщаше внимание на критиките. В свят, където романтиката бе застрашена от прозаичната действителност, тя всеотдайно се опитваше да вдъхне увереност, че някъде в живота има надежда за сърцето. Посланието ѝ бе вплътено в сватбата и символите ѝ — от пръстена с диамант до медения месец. Ако това бе старомодно, нямаше нищо против.

Не знаеше дали Глен Мейджър се бе възползвал от разрастването на бизнеса. Въпреки огромното си желание не бе успял да купи списанието. Сега предложената от него цена беше едва една десета от сумата, на която бе оценено издателството.

Вал знаеше, че Глен не е човек, който лесно понася загубите, и през първите години след раздялата им очакваше реакция от негова страна. Но времето минаваше, а той не предприемаше нищо. Понякога тя виждаше името или снимката му в новините. Глен Мейджър бе осъществил плановете си да създаде медийно сдружение. Веднъж го показаха по телевизията като собственик на победил в надбягване кон и представиха поразително красивата млада жена до него като съпругата му. Глен Мейджър не поддържаше връзка с Вал и детето си.

Когато стана на пет години, Даяна започна да задава въпроси за баща си. Вал ѝ казваше по нещо от време на време. Броят на разводите бе нараснал, откак Теди бе задавала същите въпроси, затова за Даяна беше по-лесно да приеме положението. Половината ѝ съученици имаха само един родител.

Що се отнасяше до Теди, Вал се бе отказала от надеждата, че някога ще се сдобрят. Макар че писмата ѝ винаги се връщаха неотворени, Вал продължи да ѝ пише и да получава доклади от частния детектив. Тя знаеше, че Теди се е развела с Дърк Брандън и отново се е омъжила, после пак се е развела и се е преместила от Сан Франциско в Лос Анджелис, където две години е живяла сама, сетне се е омъжила за богат бизнесмен и сега живее в Бевърли Хилс. Освен това Стечино ѝ съобщи, че преместването на Теди в Лос Анджелис е било улеснено от наследство, възлизащо на трийсет и седем хиляди долара, оставено ѝ от човек на име Уилям Грюнинг, който предишната година е починал по неизвестна причина.

Когато Даяна навърши девет, Мейджър неочаквано се появи отново в живота на Вал.

Една сутрин неочаквано влезе в кабинета ѝ. Размениха си комплименти колко добре изглеждат. Тя го попита за интереса му към конните надбягвания и отбеляза, че съпругата му е много красива. Глен отговори, че се е разделил със съпругата, но е задържал конете.

После дойде ред на деловите въпроси.

— Трябва да те поздравя за начина, по който управляват списанието, Вал. Сега си един от най-големите издатели.

Вал помисли, че Глен отново ще направи опит да купи „За булката“. Но той побърза да разкрие целта си.

— Искам да я видя.

Това не беше молба, а заповед.

— Защо? — настръхна Вал.

— Тя е моя... и искам да го знае. Нима един баща се нуждае от повече причини?

Историята се повтаряше, но този път намесата беше още по-брутална, защото Глен Мейджър сам бе решил да изостави детето си.

— Да, наистина ти трябва много повече причини! — избухна тя. — Каза, че не искаш да имаш нищо общо с нея и девет години удържа на думата си. Ако поне веднъж бе показал някакво чувство, бих разбрала желанието ти сега. Но тя свикна да живее без баща. Примирила се е с този факт. Нямах право да се намесваш в живота ѝ и да искаш да го променяш. Заявяваш, че е твоя, толкова уверено, колкото каза „отърви се от бебето“. Отговорът ми е „не“, по дяволите!

Даяна не е твоя. Ти „се отърва“ от нея, но аз я задържах. Изборът беше твой! Приеми това!

— Сигурна ли си, че е по-добре да не ме познава? — спокойно попита той.

— По-добре е да не възприема твоето отношение към хората и света!

Глен кимна и не каза нищо. Вал се замисли. Постъпваше ли правилно? Глен беше над шейсетгодишен, нямаше други деца...

Вероятно най-разумното решение беше да попита Даяна какво е желанието ѝ. Вал понечи да му каже новото си предложение, но той я изпревари:

— Последния път ти командваше парада. Но сега приятелите ти от Уолстрийт няма да ми попречат. Искам да бъда част от живота на дъщеря си. Може да се опиташ да застанеш на пътя ми, но няма да успееш. По-добре отстъпи, Вал. За твое добро е! — И излезе.

Вал се уплаши. Боеше се, че той може да прибегне до непочтени средства. Затова нае Джими Давели, за да живее в дома им, да води и взима Даяна от училище и да ги пази. Така се чувстваше по-сигурна.

Но Мейджър заведе дело, обвинявайки Вал, че го е отчуждила от детето му и едва ли не държи Даяна в плен. Обвиненията, разбира се, бяха абсурдни, но трябваше да им бъде отговорено. Съдебната битка продължи три години.

После, преди месец, съдът издаде решение, което даваше на Глен правото да бъде с дъщеря си един месец в годината след дванайсетия ѝ рожден ден. Вал знаеше, че има майки, които при подобни обстоятелства взимаха децата си и отиваха в чужбина.

Но дали Мейджър беше толкова опасен, че Вал да прибегне до такова драстично решение? Тя не харесваше държанието му и го обвиняваше за смута, който бе предизвикал в живота на дъщеря ѝ, но не го смяташе за лош човек.

Днес, на дванайсетия рожден ден на Даяна, след три часа Вал трябваше да я заведе на летището, откъдето щеше да я вземе частният самолет на Мейджър.

Празненството на плажа продължаваше. Даяна се върна при приятелките си и през смях духна свещите.

— Всичко е наред, мамо — каза по-късно, когато Вал я приготвяше за пътуването. — Дори не мисля за заминаването. Знаеш

ли какво си пожелах?

— Не го казвай, ако искаш да се сбъдне.

— О, няма значение! Искам един ден да имам сватба като на принцеса Даяна. Или още по-хубава!

— И как ще я направиш по-хубава?

— Сама ще уشيا роклята си.

Вал се усмихна. Беше казала на Даяна, че баба ѝ е била шивачка на булчински рокли.

— Е, щом искаш... Остава само да намериш принц.

— Може да започна да го търся веднага щом се върна.

* * *

През целия месец Вал живя със страха, че Мейджър няма да върне Даяна.

Той обаче спази срока, определен от съда, макар че доведе детето в последната минута. Поне изглеждаше готов да играе по правилата.

Даяна не преставаше да бърбри как е прекарала месеца.

— Отидохме в ранчото му... И той ми даде кон. Специално за мен. Великолепен златист кон с бяла грива. Вече беше дресиран и аз само трябваше да свирна и конят идваше при мен и допираше муцуна до лицето ми. Носът му беше като кадифе...

Даяна продължи да разказва за преживяванията си по време на пътуването до града и после всеки път, когато седнеха да се хранят. Мейджър я бе завел в Дисниленд, после ходили в Лос Анджелис на гости на филмови звезди, прекарали няколко дни в Лас Вегас, там видяла Франк Синатра и Пол Анка...

Бе се държал с нея като с принцеса.

Вал се уплаши, че най-лошите ѝ опасения ще се сбъднат, но Даяна лесно се върна към установения ред. Беше прилежна в училище, обичта към майка ѝ не бе накърнена от разточителствата на Глен Мейджър.

* * *

Преди Великден, когато Мейджър поиска да прекара една седмица с дъщеря си, вместо да чака до лятото, Вал не възрази. Но той вече бе писал на Даяна и Вал разбра, че ако откаже, само ще влоши отношенията си с детето.

Глен и Даяна прекараха седмицата в Париж. Храниха се в най-люксоznите ресторанти, пътуваха в провинцията и посетиха всички модни ревюта. Даяна съзнаваше, че е дъщеря на милиардер, и това я опияняваше. Започна да моли да прекарва повече време с баща си и да критикува Вал, че я е лишила от него.

— Защо не можеше да останете заедно? Господи, мамо, какво не му харесваш? Хубав е, язди като Клинт Истууд и е много забавен. Да не говорим, че е страхотно богат. Трябва да си била луда да го отблъснеш!

Вал знаеше, че трябва да бъде много внимателна с отговорите си. Ако обидеше Глен по някакъв начин, Даяна можеше да я намрази.

— Така ли ти обясни защо не сме заедно? Че аз не съм искала?

— Не съвсем. Каза, че нещата не вървели. Но бил готов да бъде с теб. Имам чувството, че ти си взела решението да се разделите.

„Взех решението да родя бебето си и това направи невъзможна връзката ни“ — помисли Вал, но нямаше намерение да го споделя с дъщеря си.

— Един ден, когато се влюбиш, надявам се, че ще разбереш как е възможно човек да изглежда съвършен... и пак да не бъде подходящ, за да сподели живота ти. В това невинаги има логика, но най-важното е да слушаш сърцето си.

— В момента сърцето ми казва, че ако срещна мъж като баща ми, той ще бъде подходящ за мен.

Вал се усмихна тъжно и я попита дали баща ѝ е обяснил защо през първите девет години от живота ѝ не ѝ е изпратил дори картичка за рождения ден.

— Разбира се, че го попитах.

— И какво ти отговори?

Даяна се засмя.

— Каза, че трябвало да порасне малко, преди да е готов да бъде баща.

Вал трябваше да признае, че отговорът е остроумен, макар че Даяна би му простила каквото и да кажеше. Но продължи да се

безпокои дали Глен Мейджър бе пораснал достатъчно, за да обича дъщеря си...

* * *

Глен започна да настоява да прекарва повече време с Даяна, като ѝ предлагаше чудесни възможности. Цяло лято на яхта в Средиземно море. Ски в Сен Мориц. Самолетът му щял да я закара, където поиска. На това никое тринайсетгодишно момиче не можеше да устои.

На Вал ѝ беше трудно да прецени кое ще е най-доброто за дъщеря ѝ и дали егоизмът не замъглява трезвия ѝ разум. Щеше ли да навреди на Даяна, ако видеше света?

Вал реши да ѝ позволи да прекарва повече време с Глен, като се надяваше, че Даяна няма винаги да е толкова заслепена от баща си.

През следващата година Даяна често беше с Мейджър. Още пътувания в чужбина, скъпи подаръци, неповторими преживявания като летния ден в ранчото на Роналд Рейгън в Санта Барбара и пролетна екскурзия в Рим...

Но нещата се развиваха така, както Вал се надяваше. Колкото повече Даяна се запознаваше с блясъка и лукса, толкова по-бързо заслепението ѝ помръкваше. След като през юли се върна от Лас Вегас, тя каза на майка си, че иска да прекара остатъка от лятото с нея, както и Деня на благодарността, и Коледа, и не желае да пътува толкова.

— Татко е свикнал да има всичко и понякога мисля, че съм поредното нещо, което иска да притежава.

Вал се поздрави мислено.

* * *

През 1984-та Мейджър настоя Даяна да прекара с него Деня на благодарността. Тя не искаше да ходи, защото Джес скоро щеше да ражда първото си дете и организираше голямо семейно събиране във Вашингтон. Даяна я обичаше, но в края на краищата предпочете да бъде с баща си.

Вал планира връщането си в Ню Йорк така, че в неделя вечерта да бъде на летището, за да посрещне дъщеря си в уречения час. Почака известно време, сетне отиде на гишето за частни полети.

— Бихте ли ми казали какво става със самолета на Глен Мейджър? Вече трябваше да е кацнал.

Диспечерът прегледа разписанията и отговори:

— За днес няма планиран полет на самолета на господин Мейджър.

Сърцето на Вал се сви. Тя разбра, че се е случило онова, от което най-много се страхуваше. Мейджър бе придобил пълна собственост върху „имуществото“ си.

Опита да се свърже с Глен, но не успя. След няколко дни адвокатите ѝ заведоха иск. Според Мейджър дъщеря му потърсила при него убежище от „жестоката, авторитарна обстановка в дома на майка си“ и изискванията за пълно подчинение, които представлявали форма на психическо насилие. Глен Мейджър можеше да купи армия адвокати.

Вал нямаше представа дали Даяна е взела решение да остане при баща си. Знаеше само, че винаги бе уважавала чувствата на Даяна, бе се вслушвала в желанията ѝ и бе опитвала да прави най-доброто за нея. Мейджър вероятно бе прибегнал или до изключителното си умение да убеждава, или до насилие, за да сломи волята на дъщеря си.

Първите дела за родителските права спечели той. И тъй като живееше в добре охранявано ранчо, нямаше проблеми да държи настрана Вал.

* * *

Накрая Вал се обади на частния детектив.

— Няма нищо ново за госпожа Дариан — каза Стечино.

— Става дума за нещо друго, Франк. Малката ми дъщеря е отвлечена от баща си.

— Баща ѝ не е ли Глен Мейджър?

— Да. Аз имам родителските права, но той може да я посещава. Тя отиде при него в Калифорния за Деня на благодарността и не се върна.

— Какво искаш от мен?

— Снимки и информация — същото, което правеше, когато Теди избяга. Опитвам да се свържа с дъщеря си, но не мога. Нямам представа къде е, нито дали е щастлива. Франк, сега е по-лошо отпреди...

— Няма да те заблуждавам. Вал. Имаш голям проблем. Знам как живее Мейджър. Охраната му е изключително силна. Не знам дали ще се приближа достатъчно, за да ти осигуря информацията, която искаш.

— Направи каквото можеш, Франк.

След две седмици Вал получи доклад и пакет снимки. Узна, че винаги когато излиза от ранчото, Даяна е придружена от въоръжени телохранители. През първите няколко седмици, след като бе отишла да живее с баща си, за образованието ѝ се бяха грижили частни учители, после започнала да посещава частно училище. По време на часовете телохранителите стояли в кола отвън. Но според Стечино времето, което прекарвала с връстниците си, показвало, че Даяна не е държана насила.

Даяна навърши шестнайсет, но майка ѝ така и не успя да я види. Вал отчаяно се вкопчи в надеждата, че справедливостта ще възтържествува. Най-сетне адвокатите я уведомиха, че има обрат в нейна полза. Съдът в Калифорния бе постановил Мейджър да ѝ върне родителските права.

Но после се случи нещо неочаквано. Мейджър намери Теди и взе от нея клетвени показания, които доказваха твърденията му, че Вал е негодна да бъде майка и не заслужава родителските права.

— Кой знае какво е направил, за да вземе свидетелските ѝ показания! — каза Гари Фелсън. — Сприятелил се е с Теди, завел я е в Париж или ѝ е дал повече пари, отколкото е виждала през живота си. Разбира се, платил е в брой и никога няма да можем да го докажем.

Отвратен от постъпката на Мейджър, адвокатът предложи на Вал да ѝ помага безплатно.

Предателството на първото ѝ дете, което я лиши от второто, беше най-тежкият удар в живота на Вал.

Но това засили решителността ѝ да си върне Даяна.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Аспен, Колорадо

1985 г.

Вал се пързеляше умело по стръмния склон на планината Бел. Откакто бе започнала да ходи на ски с Алън Уелстрьом, този спорт стана любимото ѝ занимание през зимата. По-късно тя зарази Теди, Джес и Даяна с ентузиазма си и усъвършенства уменията си. Пистата, по която се спускаше сега, беше изключително опасна.

Но това беше най-малкият риск, който Вал поемаше.

Тя направи завой и спря сред борчетата под лифта, погледна часовника си и видя, че е пристигнала седем минути по-рано. Надяваше се, че другите скоро ще дойдат.

След малко се чу свистене на ски и тя видя дъга от снежен прах. Двама скиори се приближиха до нея.

— Как си? — попита Джими Лавели и свали очилата.

— Държа се.

Той кимна към втория мъж, чието лице бе скрито под черна скиорска маска.

— Това е приятелят ми.

— Здравейте — рече Вал.

Другият мъж само кимна. Бяха се споразумели, че е най-добре Вал да се срещне с него само веднъж, да не види лицето, да не знае името и дори да не чуе гласа му. Той и Джими бяха служили заедно във Виетнам и бяха много близки. За да осигури помощта му, Джими бе платил двасет и пет хиляди долара. Участваше и още един негов приятел, но той сигурно бе останал на върха на планината.

— Видяхте ли ги? — попита Вал.

— Да, горе са и както обикновено, обядват в „Съндек“. Около два часа ще започнат да се спускат. Време е да действаме. Изпитваш ли някакви съмнения, Вал? Няма да ни се предостави по-удобна възможност. Тя кара много по-бързо от него и не се обръща.

Вал се загледа в чистия бял сняг. Джими многократно я бе уверявал, че може да го направи, но тя знаеше, че е опасно. Каквито и

да бяха основанията ѝ, Вал щеше да наруши закона и да тръгне по път, който да превърне дните ѝ в постоянно изпитание, при това може би без да постигне целта си.

Но нямаше друг избор.

— Добре — каза. — Вървете. Няма да променя решението си.

Двамата мъже се отправиха към лифта.

* * *

Джими бе предложил идеята преди няколко месеца.

— Кучият син ти взе Даяна и ние ще я приберем.

Той имаше много приятели сред зелените барети, които можеха да му помогнат да извърши професионално операцията.

Първия път, когато Джими повдигна въпроса, Вал се засмя. Ценеше лоялността му, но идеята му беше твърде крайна и противоречете на закона. Подобен ход само и обърнал нещата срещу нея. Освен ако бе готова да се откаже от сегашния си живот.

Но после Мейджър използва Теди. Вал разбра, че е безсмислено да разчита на справедливост. Глен щеше да направи всичко, за да постигне своето.

Тя се съгласи с предложението за отвличането и Джими Лавели и приятелите му зачакаха удобна възможност. Франк Стечино съобщи, че за Коледните празници Мейджър е наел вилата на един продуцент, който снима филм в чужбина.

Според Джими най-важното им предимство беше изненадата. Мейджър не очакваше неприятности. Бодигардове придружаваха Даяна навсякъде. Имаше човек дори на пистата. Но той не беше толкова добър скиор като нея и тя редовно се спускаше далеч пред него, после го чакаше в подножието на склона, за да се качат заедно на лифта.

Джими и приятелите му я наблюдаваха няколко дни и избраха място, където за известно време Даяна щеше да се скрие от погледите на охранителите. Планът беше да я отведат в гората, да стигнат до съседната писта и да се спуснат долу, където щеше да ги чака Вал. Зад волана на микробуса щеше да седи третият приятел на Джими. После

щяха да отидат до местното летище и да излетят със самолет. Това, разбира се, щеше да бъде само началото.

Но не беше сигурно дали изобщо ще се стигне дотам, защото не се знаеше как ще реагира Даяна. Джими предполагаше, че щом го види и разбере защо е избрал този метод, тя ще изрази готовност да отиде при Вал. Но ако, преди да го е познала, Даяна изпаднеше в паника и се развикаше за помощ, опитът за отвличане щеше да се провали.

— Не трябва да я принуждаваш да прави нищо насила — настоя Вал. — Обещай ми, че ще я доведеш само ако тя пожелае!

Вал чакаше в микробуса и се взираше в побелелия склон.

Изведнъж ги видя — две фигури в бяло и трета — в екип на разноцветни райета, която се спускаше с олимпийска скорост. Сърцето ѝ заби лудо.

Тримата скиори се приближиха до микробуса. Вал разтвори ръце, за да прегърне дъщеря си. Даяна махна скиорските очила. На лицето ѝ искряха замръзнали сълзи.

Тя се хвърли в прегръдките на майка си и извика:

— О, мамо! Колко се радвам!

Джими им даде само няколко секунди.

— Хайде, да тръгваме. Трябва бързо да се измъкнем оттук.

— Това беше единственият начин, по който отново можем да бъда с теб — каза Вал.

Даяна изглеждаше озадачена, сякаш не беше сигурна за какво говори майка ѝ.

— Да тръгваме — рече Вал.

* * *

Малкият двумоторен самолет ги закара до отдалечено летище в Айдахо. Джими остана с Вал и Даяна, а двамата му приятели заминаха.

Вал бе наела бунгало на един час път от Сън Вали. Смяташе да разговаря с дъщеря си и да разбере дали предпочита да остане при нея, или да се върне при Мейджър.

Прекараха там цяла седмица. Даяна не искаше да се връща при баща си.

Мейджър я бе манипулирал умело още от самото начало. Преди повече от година, в Деня на благодарността, той ѝ бе казал, че майка ѝ е настояла Даяна да отиде при него. Вал била срещнала мъж, с когото искала да прекара няколко дни, и пожелала Мейджър да задържи Даяна три седмици.

Но Коледа наближила и Даяна поискала да бъде с майка си на празника. Той обаче ѝ казал, че Вал е удължила романтичката си ваканция. Мейджър разсеял разочарованието на Даяна, като я отрупал с подаръци — кученце, бижута, дрехи. Тогава Даяна беше едва петнайсетгодишна и не поставяше под съмнение авторитета и искреността на баща си.

Тя продължила да настоява да се обади на майка си, но Мейджър сменил тактиката. Намерил Теди и ѝ платил щедро, за да отиде в ранчото, да се сприятели със сестра си и да ѝ обясни защо не поддържа връзка с Вал. На Нова година, когато Мейджър ѝ казал, че Вал се е съгласила да му я остави за шест месеца, за да може да се отдаде на любовната си връзка, Даяна му повярвала.

Коварната кампания срещу Вал била подсилена от постоянни демонстрации на привързаност и безкраен поток от подаръци. В същото време обаче телохранителите на Мейджър непрекъснато придружавали Даяна, за да я контролират. Тя приела обяснението му, че за богат човек като него това е нормална предпазна мярка.

Но с течение на времето копнежът ѝ да бъде независима се засилвал. Готовността ѝ да тръгне с Джими Лавели не се дължала само на желанието ѝ да бъде с Вал, но и на копнежа да се освободи от контрола на хората, които следели всяка нейна стъпка и докладвали всичко на баща ѝ.

Гневът и омразата към баща ѝ се засилиха, когато Даяна разбра, че я е лъгал.

— Никога не съм му казвала да те задържи — обясни Вал първата вечер, докато седяха пред камината. — Нямаше и няма никакъв нов мъж в живота ми, нито дълги ваканции на далечни места. През цялото време правех опити да те върна при мен.

— Само да бях знаела, мамо... Чувствам се ужасно, че те изоставих и му повярвах.

— Не се самообвинявай, Даяна. Тогава бяхме безсилни и не можехме да направим нищо. Но сега сме заедно и само това има

значение.

— Но той сигурно ще се опита отново да ме вземе. Никога няма да бъдем в безопасност, мамо. Когато татко иска нещо...

— Знам, миличка. Но мисля, че мога да го убедя да не предприема нищо.

— Как?

— Друг път ще говорим за това.

Даяна се загледа в танцуващите пламъчета в камината.

— Няма да имам нищо против, ако някой го убие.

— О, Даяна — въздъхна Вал. Разбираше емоционалното състояние на дъщеря си, което я караше да е жестока, но знаеше, че е важно да потуши омразата, ако иска Даяна да не бъде постоянно измъчвана от преживяването. — Баща ти постъпи жестоко и егоистично с нас. И за мен би било най-лесно да го мразя. Но трудното е да не се предаваме на омразата. Докато ти беше при него, се опитвах да не забравям, че поне част от мотива му е обичта към теб.

— Но това не е обич, мамо! Да ме лъже и да ме настройва срещу теб...

— Това не е правилно, Даяна. Но трябва да му простиш. Той е твой баща. Не можеш да го мразиш, без да ненавиждаш и част от себе си, а аз не искам да изпитваш такива чувства.

Вал знаеше, че презрението към баща ѝ и омразата към нея, задето я бе лъгала, бяха подронили самочувствието на Теди и ѝ пречеха да прощава и да обича.

— Разбирам, мамо. Не искам да мразя баща си. Но като знам какво е направил, се чувствам като изнасилена. Той ме насили да бъда само негова. Не искам да го виждам повече.

— Може би никога вече няма да го видиш. Но, моля те, Даяна, опитай се да прогониш омразата от сърцето си.

Вал се бе подготвила да нанесе удар още преди отвличането на Даяна. Няколко часа след като Даяна се върна при майка си, Гари Фелсън се обади на Глен Мейджър. Адвокатът го предупреди, че освен ако не оправдае държанието си към Даяна през изминалата година или дъщеря му не пожелае да се върне при него, Мейджър ще постъпи разумно, ако не предявява обвинения срещу Вал.

Глен знаеше, че ще бъде разобличен, и реши да се съобрази с предупреждението.

Втората част на плана бе улеснена от реакцията на Даяна, когато разбра за измамата на баща си.

— Да, това е психическо насилие — рече Гари Фелсън, когато Вал му се обади и разказа за разговорите си с Даяна. — И много ще ни помогне.

— Гари... Колебая се дали...

— Искаш ли да задържиш дъщеря си, Вал?

— Разбира се, че искам. Но не желая да се чувствам виновна, че съм я манипулирала.

— Дори ако това е за нейно добро?

— Глен сигурно се е оправдал със същия мотив. Ако не мога да бъда откровена с нея, как да съм сигурна, че тя ще е по-добре с мен, отколкото с него?

— По дяволите, Вал, не е необходимо да бъдеш светица, за да заслужиш дъщеря си. — Търпението на адвокатата се изчерпваше, защото Вал се опитваше да се отметне от внимателно обмислените им планове и отново се излагаше на риск. — Нека да изиграем картите си. Ако ни провърви, Мейджър ще се откаже и няма да се наложи да замесваш Даяна в тази история.

Думите му ѝ вдъхнаха увереност.

* * *

Адвокатът отново се свърза с Мейджър. Второто предупреждение беше още по-строго, без да престъпва законовите норми.

Фелсън му предаде разговора между Даяна и Вал и добави, че момичето е готово да подпише показания.

— Няма да спечелиш, Глен, защото Даяна не иска да живее заедно и ще свидетелства срещу теб. Вал ще използва медиите, където има приятели, за да привлечи подкрепа. Даяна може и да е само на шестнайсет години, но съдията ще я попита какво е желанието ѝ. И ако му каже, че се чувства изнасилена, ще стане голям скандал. За твое и за нейно добро те съветвам да направиш всички възможно да го избегнеш.

Мейджър не можеше да повярва, че е разбрал правилно намеците на адвокатата.

— Даяна не може да каже, че съм я насиллил... да направи... нещо неестествено. И Вал няма да ѝ позволи.

— Нямам представа какво ще каже Даяна. И никой не знае каква е истината. Но момичето иска да остане при майка си. Не забравяй, Глен, че ти започна всичко това и ни принуди да действаме по този начин.

— Хвана ме натясно, Гари. Клиентката ти е адски агресивна и върти мръсни номера, но не мога да кажа, че я обвинявам. Само искам да ми направиш една услуга. Заради някогашното ни приятелство.

— Стига да е нещо разумно...

— Кажи на Даяна, че вратата ми винаги ще бъде отворена за нея. Гордея се с дъщеря си. Тя дори е готова да се бори като мен.

Фелсън не спомена, че нито Даяна, нито майка ѝ бяха изразили готовност да постъпят толкова подло, както го бе заплашил. За пръв път през живота си Глен Мейджър бе надхитрен.

* * *

Въпреки сътресенията Даяна бързо се приспособи към живота в Ню Йорк. А Вал се посвети изцяло на дъщеря си.

През последната година в гимназията стана ясно, че Даяна безпроблемно ще бъде приета във всеки колеж, в който пожелае да кандидатства, защото оценките ѝ бяха отлични.

Ето защо Вал остана изумена, когато една вечер дъщеря ѝ каза, че не иска да ходи в колеж.

— Сигурно не говориш сериозно. В днешно време е задължително да завършиш колеж.

— Не и за онова, с което искам да се занимавам.

— И какво е то?

— Бих желала да стана моделиер.

Вал бе забелязала, че дъщеря ѝ има отличен усет за стил, което се виждаше в избора ѝ на дрехи по времето, когато Мейджър ѝ бе давал големи суми. Понякога измисляше нови модели, които показваха

вкус и изобретателност. Но Вал смяташе, че това е само любимо занимание.

— Откога имаш тази амбиция, Даяна?

Даяна наведе глава.

— Откакто татко ме заведе в Париж.

Вал се облегна назад и се усмихна. Ето защо Даяна не бе споменавала нищо и бе пазила в тайна желанието си. Беше ѝ трудно да признае, че дължи нещо на баща си.

— Било е чудесно, нали?

Вал трябваше да прогони чувството ѝ за вина и да я насърчи.

— О, мамо, това беше най-прекрасната седмица в живота ми! Ходихме на всички модни ревюта! И Париж е изключително красив. Различни хора, непознат език, вкусна храна. Татко беше толкова смешен! На него не му харесваше толкова много. Непрекъснато мърмореше, че предпочита сочна, тлъста пържола пред френските ястия със сосове. Смята, че дънките и каубойската риза стоят добре на всеки и презира „префърцунените финтифлюшки“. И все пак ме заведе там и ми даде възможност да видя нещо, за което оттогава мечтая. Странно, нали?

Окуражена от Вал, тя разказа още за модните ревюта, а после сподели, че има реална представа какво би означавало да отиде в Париж и да учи моделиерство. Не беше лесно да намери такава работа, нямаше да ѝ плащат много и вероятно години наред щеше да се труди в ателието, преди да стане дизайнер.

— Разбира се, няма да е толкова трудно, ако използваш името на баща си — отбеляза Вал.

— Не искам, мамо. Не желая да му дължа нищо. Пък и мизерията е част от преживяването. Ще бъде много вълнуващо известно време да живея в чужбина, докато усвои тънкостите на занаята. Ако не стане нищо, винаги мога да се върна тук. Някога и ти си имала амбицията сама да постигнеш нещо. Било е рисковано, но си успяла. Сега и аз искам същата възможност.

Вал можеше да ѝ каже, че не е имала друг избор, че ѝ е било адски трудно. Но амбициозността на дъщеря ѝ заслужаваше възхищение, а настойчивостта ѝ да се справи сама беше доказателство, че не се е разглезила по време на престоя при богатия си баща.

— Щом това е мечтата ти, миличка, ако искаш, ще ти помогна. Но няма да се преструвам, че не се боя за теб.

— Неуспехът не ме плаши.

— Мен също. Само се опасявам, че когато отидеш там, баща ти може отново да се опита да те вземе.

Даяна се усмихна, защото знаеше, че вече може да отстоява независимостта си.

— Сега съм голяма, мамо. Той ме е загубил завинаги.

Странно, но когато чу тези думи, Вал изпита състрадание към Глен. Знаеше колко е болезнено да бъдеш отхвърлен от собственото си дете.

Реши, че един ден може да помогне на Даяна отново да обикне баща си.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк

Пролетта на 1995 г.

За отбелязването на четирийсет и петгодишнината на списание „За булката“ бе планирано голямо тържество.

Няколко месеца преди юбилея редакцията обяви два конкурса. В единия бяха поканени да участват всички жени, които са били булки през петдесетте години, когато бе стартирало списанието. Те трябваше да напишат разкази за сватбите си и как „За булката“ бе повлияло на плановете им. Вторият конкурс предлагаше тържествена сватба за сто хиляди долара на жената, която напише най-вълнуващо писмо защо би желала церемония за толкова много пари, но не може да си я позволи. Десетте победителки в първия конкурс щяха да бъдат поканени в Ню Йорк на разноски на редакцията, за да присъстват на сватбата и бала по случай годишнината на списанието.

Вал още се чудеше къде да бъде приемът. В Ню Йорк имаше десетки заведения, които биха се възползвали от възможността за реклама.

Реши, че няма по-подходящо място от къщата на плажа в Саутхамптън, която бе кръстила „Сребърни пясъци“.

Екипът ѝ бе изумен от идеята.

— Ще има много хора. Вал. По-добре го направи в някой хотел, където ще се погрижат за всичко.

— Защо ще каниш всички онези непознати да обикалят около къщата ти и да тъпчат тревата ти?

— Да правиш семейна сватба в къщата си, е едно, но това е съвсем друго...

— Наистина ще бъде нещо като семейна сватба — обясни Вал. — Читателите са моето семейство. Та нали съм участвала в планирането на сватбите им?

Привързаността на Вал към читателите ѝ се бе засилила, след като собственото ѝ семейство се разпръсна, Вал нямаше много близки приятели. Тя още беше енергична и красива и през последните десет

години я бяха ухажвали мнозина преуспяващи и привлекателни мъже, но нито един не спечели сърцето ѝ. Вал не смяташе, че е остаряла, и продължаваше да вярва в романтиката, но изпитваше необходимост да се влюби безнадеждно, така както беше с Андрю. И ако това станеше, тя смяташе, че още е възможно да се омъжи.

Но само ако срещнеш подходящия човек!

Разпратиха покани на стотици хора, свързани с историята на списанието — служители и роднините им, внучетата на Кони Маркантонио, Мадж Трусдейл, която приближаваше деветдесетте и живееше в Аризона, рекламодатели, собственици на хотели за медени месеци и величия от издателския бизнес.

Докато изготвяше списъка на гостите, Вал се сблъска с няколко трудни избора. Например Алън Уелстръом? Той бе станал важен рекламодател и трябваше да бъде поканен. Вал знаеше, че Алън отдавна е женен и живее щастливо с втората си съпруга. Сигурно щеше да дойде. Срещата щеше да е приятна.

По-трудното решение беше дали да покани Глен Мейджър и как Даяна щеше да реагира на присъствието му. От осем години Даяна беше супермодел и непрекъснато пътуваше по света, но бе обещала да дойде на годишнината на списанието. Нещо повече, тя каза на Вал, че ще позира с булчинската рокля в празничния брой. Вал реши, че ако покани Мейджър, ще покаже готовност да обяви примирие и отново да сближи Даяна с баща ѝ. Но не можеше да го направи без разрешението на дъщеря си.

— Мисля, че не съм готова за това, мамо. Струва ми се, че празненството ще бъде страхотно и не искам да го разваля.

След седмица обаче Даяна пак се обади.

— Ако не е късно, промених решението си. Най-сетне проумях онова, което ми беше казала — да не мразя баща си, ако искам да харесвам себе си. Напоследък съм много горда от себе си, затова мисля, че моментът е подходящ да забравим миналото и да си простим. Искам баща ми също да се гордее с мен. Така успехът ми ще бъде пълен.

— Може би друг път, ако предпочиташ... — каза Вал.

— Както решиш, мамо. Но на мен този повод ми се струва идеален. Ще изглеждам великолепно, ще вдигнем наздравица с

шампанско, ще изиграя един танц с баща си и после всички ще се приберем вкъщи.

И Вал изпрати покана на Мейджър.

Остана Теди. Нито един от опитите на Вал да установи контакт с нея не се увенча с успех. Теди не отговори на писмото, в което Вал обясняваше, че я разбира и ѝ прощава за гнева, подтикнал я да се съюзи с Мейджър в битката за Даяна. Нито на поздравителната телеграма по случай четвъртия ѝ брак с Джеймс Дариан, преуспяващ кинопродуцент. Нито на бележката, изразяваща загриженост и съчувствие заради поредния ѝ развод. Напоследък Вал ѝ изпращаше само картички и подаръци за рождения ден и по няколко думи на обич, които надраскваше вечер, когато се чувстваше самотна. Понякога Вал ги изпращаше с надеждата, че ще получи отговор, друг път ги скъсваше и ги хвърляше в кошчето за боклук, защото беше твърде болезнено да чака напразно.

Накрая тя се замисли за Андрю Уинстън, който, разбира се, трябваше да бъде поканен. Андрю още притежаваше дела си от списанието.

Но той оставаше загадка. Вал не бе разговаряла с него от деня, в който бе решил да я подкрепи срещу опитите на Мейджър да купи „За булката“. Той ѝ бе дал ясно да разбере, че няма желание да разговаря с нея и на Вал ѝ беше неудобно да се натрапва.

Но въздържаността ѝ бе подложена на изпитание, когато се стигна до планирането на годишнината. Седмица след като Вал изпрати поканата на домашния му адрес и Ню Йорк, пликът се върна с бележка от пощата, че получателят се е преместил, без да съобщи новия си адрес.

Вал помоли секретарката си да се обади на Андрю и офиса. След петнайсет минути Пат ѝ каза, че не може да го намери.

— Но нали имаш номера на „Атлас Еър“ — възрази Вал.

— Компанията вече не съществува.

Вероятно имаше някаква грешка. Или „Атлас Еър“ се бяха преместили в друг град. Вал се обади на „Справки“, но оттам ѝ отговориха, че няма телефон, вписан на името на такава компания.

Вал намери номера на адвокатската кантора „Лейн, Комптън и Джефрис“.

— Съжалявам — отговори секретарката. — Господин Джефрис почина. Господин Гилки пое клиентите му. Ще ви свържа...

Вал му разказа за деловите си взаимоотношения с господин Джефрис и изказа съболезнованията си. Господин Гилки й каза, че Джефрис е бил на деветдесет и четири, не е отсъствал нито един ден от работа, починал е преди два месеца и през шейсет и осемте си години адвокатска практика се е занимавал със сделките на Андрю, баща му и чичо му.

— И сега вие сте поели делата му? — попита Вал.

— Не. Откакто господин Джефрис почина, господин Уинстън не поддържа връзка с кантората.

— А бихте ли ми казали как да се свържа с него? Не можах да открия дори номера на „Атлас Еър“.

Последва мълчание, сетне адвокатът попита:

— Откога не сте се чували с господин Уинстън?

— От години.

— Свободна ли сте утре или вдругиден, госпожице Къмингс? Щом желаете да се свържете с господин Уинстън, чувствам се задължен да ви информирам за... някои неща.

— Може ли да се срещнем след половин час? — попита тя.

* * *

Лаянъл Гилки беше строен мъж с късо подстригана черна коса, продълговато лице и пронизателни очи, един от младите адвокати в кантората, която сега заемаше пет етажа на Уолстрийт. Отначало й се стори студен и сдържан. Но когато се усмихна, тя промени мнението си.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожице Къмингс. Когато кажа на съпругата ми...

— Откога сте женен?

— От осем месеца. Дебора планира сватбата ни точно по книгата ви.

Вал се усмихна и той я покани да седне.

— Откровено казано, малко ще наруша правилата, като разговарям с вас за бивш клиент. Но съм запознат с делата на господин

Уинстън и... като споменахте „Атлас Еър“, ми стана ясно, че трябва да ви информирам за случилото се.

— Добре ли е господин Уинстън? — промълви сковано Вал.

— Доколкото знам, е добре. Но не и компанията. „Атлас Еър“ фалира... преди шест години.

Вал онемя. „Атлас Еър“ бе голям международен превозвач!

— В този бизнес конкуренцията е изключителна — продължи адвокатът. — Когато в началото на осемдесетте цените на горивата се повишиха, „Атлас Еър“ взе огромен кредит, който така и не можа да изплати. Това се случи и с други авиокомпаниии.

— С какво се занимава господин Уинстън след фалита? Не можах да го намеря на нито един от старите му адреси.

— Може да се е наложило да продаде някои от къщите си, за да изплати дълговете.

— Но сигурно първо би продал дела си от списанието ми, защото цената му много се повиши.

— Не знам как и защо взима решенията си.

— Тогава ще го попитам лично. Можете ли да ми кажете как да се свържа с него?

Гилки кимна и взе лист хартия от бюрото си.

— От време на време тук пристигат документи във връзка с предишния му бизнес. Сега господин Уинстън сам се грижи за деловите си въпроси и това е адресът, който е изпратил.

Той даде листа на Вал.

— Проект „Триера“, Доганбей, Турция? — учуди се тя.

— Какво прави там?

— Нямам представа. Вероятно се крие от кредиторите.

Това звучеше невероятно. Андрю имаше милиони, инвестирани в „За булката“!

Гилки ѝ бе казал всичко, което знаеше. Вал му благодари и си тръгна.

Джими я чакаше зад волана на лимузината, за да я закара обратно в редакцията. Той слезе и отвори вратата, но Вал спря на тротоара, потънала в мисли.

— Госпожице Къмингс? Всичко наред ли е? — попита Джими.

— Не всичко. Но може би не е късно да се направи нещо по въпроса — отговори тя и се качи в колата.

* * *

Вал вечеря сама. Беше си приготвила салата и аспержи на пара. Наля си и чаша бяло вино.

После излезе на голямата тераса на мансардата си и като зарея поглед над Централ Парк, се замисли какво бе постигнала от времето, когато — преди цяла вечност — срещна Андрю Уинстън. Дълго стоя там, загледана в трепкащите светлини на града, сетне опита да съчини писмото, което искаше да напише, и изпи още няколко чаши вино, за да събере смелост. Спомни си колко пъти бе мислила да се свърже с него и да му каже, че той заема особено място в сърцето ѝ. Бе минало много време и онова, което ги бе разделило в онзи съдбовен момент, вече нямаше значение. Дали тайната, която Вал криеше? Или колебанието ѝ да приеме предложението му за брак? А може би чувството за вина и гнева му заради смъртта на Нейтън? Вал се надяваше, че и за Андрю причината е избледняла с годините.

Но се съмняваше дали поканата да присъства на приема по случай годишнината на списанието ще бъде достатъчно значима за него, за да го накара да измине огромното разстояние от Турция до Щатите.

В полунощ Вал най-после завърши писмото и запечата плика.

* * *

Минаха две седмици, но отговор нямаше. Вал проверяваше пощата в дома си и в редакцията с безпокойство, което я изненада. Мисълта, че Андрю може да не отговори, беше непоносима.

В началото на третата седмица Вал получи плик с чуждестранна марка. Нетърпеливо го разкъса. Заедно с листовете извади снимка на мъж във водолазен костюм, застанал на палубата на кораб. Макар че гъстите му коси бяха побелели, а лицето — осеяно с бръчки, Вал го позна веднага. Андрю приближаваше седемдесетте, по тялото му бе слабо и атлетично. Онова, което я порази, беше, че той изглежда щастлив и спокоен.

Писмото се състоеше от две страници, напечатани на машина. В началото Андрю пишеше колко се е зарадвал на вестта от нея, а после описваше къде е и с какво се занимава. Доганбей се намирал на брега на Егейско море и беше база на подводен археологически проект, финансиран от известен университет в Близкия изток и неколцина частни спомоществователи. Целта на експедицията беше да издири древногръцки военни кораби, потънали по време на Пелопонеските войни. След фалита на авиолинията Андрю бил принуден да се откаже от бизнеса си и посещавал курсове по археология, които довели до сегашното му занимание.

„Работата е интересна, вълнуваща и забавна. Не съжалявам за случилото се с «Атлас Еър». Единственото ми желание е да бях последвал по-рано предопределения ми от звездите път, вместо да живея толкова дълго по общоприетите правила. Това би променило нещата и за двама ни, Валентина. Спомняш ли си? Загубих те, защото мислех, че семейството ми няма да те приеме, заех се с бизнес, за да спечеля пари, защото в това те виждаха смисъла на живота. Ожених се за жена от подобно семейство, защото така ми се струваше редно. Но нито бизнесът, нито бракът ми бяха успешни и разбрах, че щях да бъда по-щастлив, ако не бях предприел нито едното, нито другото.“

Вал спря да чете. Замисли се за трагичните събития в живота му. Изпита съжаление и топлота.

После отново се съсредоточи върху писмото.

„Много бих желал отново да те видя, Вал. През годините често исках да подновя приятелството си с теб, но все възникваше някоя нова пречка...“

Какви пречки имаше предвид? Но сега това вече бе без значение...

„Много бих искал да приема поканата ти... но не съм сигурен дали ще мога да се освободя. Тук съм член на екип и останалите разчитат на мен. Ако не мога да дойда на годишнината, мислите и най-добрите ми пожелания ще бъдат с теб. Надявам се, че си запазвам правото да те посетя в бъдеще. А може би ти ще ми дойдеш на гости.

Както винаги, твой Андрю.“

„Да му отида на гости?“ Обзе я желание да потегли веднага. Може би им се предоставяше втора възможност... Обузда въображението си. Спомените са приятно нещо, но сега, в есента на живота си, би било глупаво да смята, че това е предзнаменование за нова любов.

През третата неделя на юни небето беше безоблачно и синьо, цветята в двора на къщата бяха разцъфтели, появаше ветрец.

От всички сватбени сцени, които Вал бе виждала или описвала, тази беше най-красивата. Някога Вал мислеше, че церемониите на открито са изобретение на хипитата, граничецо със светотатство, но с течение на годините промени мнението си. Природата можеше да бъде внушителна катедрала, а скалата над океана — прекрасен олтар.

Вал вървеше към мястото си на първите редове, зад роднините на младоженците, и мислеше за детайлите, които бе планирала няколко седмици. Победителката в конкурса за сватбата на мечтите беше двацет и шест годишната Шийла Доналдсън, компютърен оператор от Кълъмбъс, Охайо. На двацет и три години тя се бе сгодила за пожарникаря Денис Лейн от същия град и сватбата им била насрочена за по-късно през годината. После при пожар годеникът ѝ получил тежки изгаряния. Последвали месеци на интензивно лечение, рехабилитация и пластични операции. Спестяванията свършили. Шийла Доналдсън бе написала, че не иска официална сватба, за да осъществи мечтата си, и ще бъде щастливо омъжена за човека, когото обича, макар той да е на легло, „стига да е в съзнание да изрече

брачната клетва“. Но Денис искал сватба, каквато тя желаела преди нещастията му, и бил готов да чака, докато могат да си я позволят.

И Вал с радост осъществи мечтата на младата двойка.

Сред стотиците гости тя видя лицата на почти всички хора, които бяха споделяли постиженията и успехите, провалите и несполуките ѝ. Присъстваха Мадж Трусдейл, Кони, Катрин, доктор Кендал със съпругата си, Алън Уелстриъм, дори Глен Мейджър.

Само отсъствието на Теди помрачи празника. Андрю също не бе успял да дойде.

Органът засвири. Гълчавата стихна. Шаферките поеха по пътеката, последвани от пожарникари в униформи. След тях вървяха кумът и младоженецът. В края на процесията, под ръка с баща си, пристъпвате булката — хубава млада жена с дълги кестеняви коси и зелени очи, изящна в бялата рокля от коприна и дантели, с букет бели рози. Тя видя Вал и ѝ се усмихна с благодарност.

Вал не можа да сдържи сълзите си. Плачеше за любимия си, когото бе загубила толкова отдавна. Но повечето сълзи бяха радостни, за всички щастливи булки, които бяха осъществили мечтата си.

Процесията стигна до олтара и свещеникът започна бракосъчетанието. Вал се съсредоточи върху този най-романтичен и вълшебен миг в живота.

Изведнъж вниманието ѝ бе отклонено от церемонията. Сякаш чу някакъв глас да я вика и се обърна.

Той беше там. Стоеше до портала към градината. Очите му бяха приковани в нея, сякаш я зовеше с поглед.

Дъхът ѝ секна. Притисна ръка към гърдите си, за да успокои ударите на сърцето си. Колко хубав беше! Косите му бяха посребрени, но очите му бяха ясни. Дори бе намерил смокинг.

Устните ѝ промълвиха името му и той се усмихна. Изведнъж Вал разбра колко различен можеше да бъде животът им.

* * *

Церемонията свърши и Вал бе заобиколена от гостите, които искаха да изкажат благопожеланията си.

Накрая тя не издържа и тръгна да го търси сред хората, изпълнили двора, където се лееше шампанско и свиреше оркестър. Но не можа да го намери.

Дали не беше плод на въображението ѝ?

Тя хукна към къщата. Той вероятно бе влязъл да се освежи след дългото пътуване.

Къщата бе тиха и пуста. Вал спря в подножието на стълбището. Щяха да се намерят, когато му дойдеше времето. Обърна се и тръгна към вратата.

— Валентина!

Сърцето ѝ се разтуптя.

Той стоеше на стълбите. Приблужи до нея. Тя не можеше да проговори.

— Много си хубава. Каквато те помня — каза тихо.

— Приятно ми е да го чуя.

Той пое дъх, сякаш за да добави още нещо, сетне се поколеба, очевидно завладян от чувства.

Оркестърът засвири „Тези глупави неща“ — песен от отдавна отминали времена.

— Мислиш ли, че е късно...

— За какво? — попита Вал.

— За онзи танц, който така и не можахме да изиграем.

— Не. Никога не е късно.

Той разтвори ръце и тя потъна в обятията му.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ню Йорк

Април, 1997 г.

Предизвиквайки страхопочитание и завист сред секретарките, Даяна Мейджър забързано мина по коридорите на редакцията на „За булката“ и се насочи към кабинета на Вал. Идваше направо от летището, за да е сигурна, че ще бъде в редакцията в десет сутринта — час, в който майка ѝ винаги беше в кабинета си.

Вал седеше зад бюрото и работеше върху статия за възможностите за планиране на сватби по Интернет. Отскоро списанието предлагаше такива услуги в световната мрежа.

Вратата се отвори и тя вдигна глава.

— Миличка! — възкликна Вал и стана да прегърне Даяна.

— Помислих, че една приятна изненада заслужава отговор.

— Получила си поканата.

Даяна отстъпи назад и скръсти ръце.

— Знаеш ли къде и кога пристигна поканата?

— Трябваше да участваш в голямото ревю на Анджелини в Колизея и поръчах на куриера да...

— И знаеше, че това ще бъде последната ми поява на ревю, нали?

— Каза ми го преди няколко седмици.

— И аз така си помислих. Било е нарочно.

Вал се изуми от обвинителния тон на дъщеря си.

— Ами, да... Мислех, че моментът ще бъде символичен...

— Не съм предполагала, че може да бъдеш толкова... нетактична към чувствата ми. Тъкмо излизах на сцената, при това облечена в булчинска рокля, когато научих новината. Знаеш ли, че пролях няколко литра сълзи? Разбира се, на всички това много им хареса, но аз наистина се разстроих.

Вал протегна ръце към нея.

— Но защо, миличка? И през ум не ми е минавало, че няма да си щастлива за мен.

— Разбира се, че съм щастлива за теб. Но не и за себе си. Ти обви всичко в такава загадъчност... Предположих, че се срамуваш да ми кажеш. И ми хрумна, че причината може да е само една.

— Каква? — учуди се Вал.

— Защото се омъжваш за него!

— За баща ти? Как можа да си го помислиш? Вярно, изгладихме някои от различията между нас и напоследък можем да седим в една стая, без да се хванем за гушите. Но да се омъжа за него? За мен бракът е избор за цял живот, знаеш го.

Даяна омекна, но не се успокои.

— Има и още нещо — тихо каза тя.

— Какво, миличка? Моля те, кажи ми.

Дъщеря ѝ наведе глава, криейки лицето си.

— Знаеш с какво искам да се занимавам. Започнах да мечтая за това, откакто те чух да разказваш за майка си и за онази красива булчинска рокля, която си искала да носиш на сватбата си. — Даяна вдигна глава и погледна Вал в очите. — Винаги съм мислила, че когато се омъжиш, ще ми дадеш възможност да те облека. И ето, дойдох...

— Разбира се, че искам да ушиеш роклята ми. Не мога да си представя, че някой друг ще я направи.

— Но не е ли вече всичко уредено?

Вал се усмихна.

— Е, не съм написала датата, нали? Ще я определя, когато всичко бъде готово. Ето защо ще чакам, докато завършиш роклята, която искаш да ми ушиеш.

— Значи наистина се омъжваш?

— О, да, любов моя. Ще имам онова, което чакам цял живот.

Даяна присви очи.

— Ще ми кажеш ли какво става? Защо е цялата тази загадъчност?

Вал се усмихна лукаво.

— И аз като всички булки искам сватбата ми да бъде идеална — отговор на всичките ми молитви. Но в моя случай е необходима малко допълнителна работа. И ми се струва, че една-две тайни ще улеснят нещата. Но скоро ще разбереш всичко, мила моя. А сега... ще ми вземеш ли мерките?

Даяна я погледна със смесица от озадаченост, възхищение и обич.

— Много бих искала да знам какво си намислила, стара лисицо.

Даяна взе мерките ѝ и двете седнаха да пият чай и да обсъждат булчинската рокля. После Даяна си тръгна, защото изгаряше от нетърпение да започне да рисува модела и да търси плат — всъщност да сложи началото на кариерата си като дизайнер.

Щом вратата се затвори, Вал грабна слушалката.

— Аз съм — каза тя. — Даяна току-що беше при мен. Познай какво искаше.

От другия край на линията се чу само смях.

— Е, какви са новините при теб? — попита Вал.

— Изглежда, се движим точно по разписание — отговори Глен Мейджър. — Дори може би сме малко напред...

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ню Йорк

Юни, 1997 г.

Теди не разбираше нищо. Защо се срещаха точно тук, в тази неугледна административна сграда в странична уличка на Пето Авеню? Това не беше място за обсъждане на сделки за милиони долари. Но парите бяха на Глен, затова тя нямаше друг избор, освен да се съгласи с желанието му.

Теди слезе от таксито и застана пред сградата. Разбра, че Глен още не е дошъл, защото иначе щеше да види лимузината му. Защо се бавеше? Теди бе пристигнала в Ню Йорк с частния му самолет, но на летището Глен ѝ каза, че има работа, и я помоли да бъде на уговореното място в уречения час.

Теди погледна часовника си. До три часа оставаха само две минути. Дали не бе сбъркала адреса? Тя погледна листчето, което Мейджър ѝ бе дал, после номера на вратата. Не, не грешеше.

Теди реши да влезе, фойето беше оскъдно осветено, а стените — издраскани с графити. Тя знаеше, че човекът, който ги чака, има финансови затруднения, но сигурно още беше заможен, защото иначе нямаше да прави бизнес с тях. Но защо работеше в такава дупка?

Тя се качи с асансьора на дванайсетиятаж, тръгна по коридора и спря пред вратата с посочения в бележката номер. На стъклото пишеше: „БАЙТ — ПОПРАВКИ НА КОМПЮТРИ“. Сделката започна да ѝ се струва странна.

Теди предпазливо отвори вратата. В малката чакалня имаше бюро и шкафове. Двете затворени врати явно водеха към вътрешни кабинети. Безпокойството ѝ нарасна. Тя изпита странното чувство, че вече е била тук.

— Има ли някой? — попита Теди.

Едната от вратите се отвори и от стаята излезе мъж. Тя се досети, че това е човекът, с когото трябва да се срещне.

— Аз съм Теди Дариан. Вие ли сте...

— Да, Теди. Аз съм Андрю Уинстън.

Той стисна ръката ѝ и я задържа.

— Какво е това място? — нервно попита тя, отдръпвайки ръката си.

— С течение на годините е служило за много неща. Но някога оттук започна всичко.

— Кое?

— Списанието — онова, за което сме дошли да разговаряме.

— Защо искахте да се срещнем тук?

— За късмет — загадъчно отговори той. — Е, да започваме ли?

— Трябва да чакаме господин Мейджър. В края на краищата, парите са негови.

— Той няма да дойде, Теди. Господин Мейджър иска да уредим въпроса без него.

Учудването ѝ прерасна в тревога. Глен никога не действаше така. В тази история имаше нещо много странно. Теди знаеше, че не трябва да се страхува от Андрю Уинстън, но ситуацията беше изключително загадъчна.

— Той трябва да дойде, ако ще постигаме споразумение. Парите са негови — разпалено повтори тя.

— Няма да се нуждаеш от тях.

Теди направи няколко крачки назад.

— Господин Уинстън, Глен ми каза, че сте съгласен да продадете дела си. Затова ме доведе в Ню Йорк. Разбирате, че искаме процента ви от собствеността, за да имаме база за предизвикателство към... сегашното ръководство на списанието. Но без парите му аз не мога да...

— Да, наистина казах на господин Мейджър, че съм готов да ти дам дела си — прекъсна я Уинстън. — Но не съм споменава, че ще го продам.

— Но това сте искали да кажете, нали? Не мога да си представя, че ще ми го подарите — нервно се засмя тя.

— Точно това ще направя, Теди — ще ти подаря дела си. При определени условия.

Теди беше сигурна, че Уинстън е откачен. Да ѝ даде ей така вложение, възлизащо на десетки милиони? Но тя бе чувала, че той е ексцентричен и парите вече не означават нищо за него, затова с удоволствие прекарва времето си на далечни острови.

— Добре. Да чуя условията ви.
Преди Уинстън да отговори, вратата на втората стая се отвори.
— Условията всъщност не са негови, Теди, а мои.
Вцепенена, Теди се вторачи в майка си.

* * *

Бяха минали две години, откакто Вал и Андрю отново се бяха намерили. През това време те се увериха, че винаги са се обичали, макар съдбата десетилетия наред да бе заговорничила срещу тях.

Докато танцуваха на юбилея на списанието, и двамата признаха, че не са престанали да мислят един за друг и да желаят отново да се срещнат...

Андрю бе възпрепятстван от свои проблеми. Смъртта на дъщеря му, разтрогването на брака му и неудовлетворяващата кариера бяха довели до злоупотреба с алкохола. Всъщност, докато „отсъстваше за неопределено време“, той беше в клиника за лечение на алкохолизъм в Минесота, където най-сетне бе успял да преодолее пристрастяването. Вдъхновявала го мисълта да се възстанови достатъчно, за да отиде при Вал и да се надява, че ще заслужи уважението и интереса ѝ. А сетне тя му каза, че е бременна от Глен Мейджър.

Но всичко това беше минало и те започнаха да правят планове за съвместен живот. Обмисляха нещата разумно и предпазливо, за да не изложат на риск връзката си. Всеки имаше задължения, от които не можеше лесно да се освободи. Но нито един от двамата не очакваше и не искаше другият да се откаже от работата си.

Андрю най-последно бе намерил занимание, отговарящо на интелекта и духа му за приключения, и смяташе да не прекратява участието си в археологическата експедиция. Вал също не искаше да зарече кариерата си. Тя още не беше готова да се оттегли от поста, който бе заемала почти петдесет години, и не беше сигурна дали ще може да живее без това вълнение.

В продължение на две години Вал и Андрю се виждаха от време на време. Тя ходеше в Турция, за да прекара една-две седмици с него, или се срещаха в Париж, Рим, на Карибските острови, в Ню Йорк.

През цялото време Вал не се похвали на никого, дори на Джес и Даяна, че е влюбена.

Потайността ѝ се дължеше и на страха, че момичетата може да я укорят, защото не се държи „както подобава на възрастта ѝ“. Но по-важната причина беше, че тайната правеше връзката с Андрю още по-вълнуваща.

Разбира се, пътуванията ѝ в чужбина предизвикаха подозрения. Джес няколко пъти я пита за това.

— Пак ли ще ходиш в Европа? Мамо, не си спомням да си пътувала толкова много.

— Даяна ми липсва — отговаряше Вал, защото обикновено се отбиваше в Рим, за да се срещне с дъщеря си. — Пък и кога ще видя света, миличка? Няма да ставам по-млада.

Андрю ѝ бе казал същото, когато бе предложил да съобщят официално за връзката си.

— Трябва да живеем заедно, Вал, и да се радваме един на друг денонощно. Защо да се крием?

Тогава двамата лежаха на плаж в Турция. Гледайки синьото море. Вал изпита желание най-после да свърже живота си с Андрю. Но имаше само една пречка.

— Готова съм да определя датата за сватбата, но...

— Какво?

— Искам този ден да бъде най-щастливият в живота ми. И всеки път, когато се замисля за това... — Гласът ѝ заглъхна и тя отмести поглед.

Андрю разбра какво я безпокои.

— Предлагам да опиташ отново.

— Тя няма да дойде. Няма да иска дори да говори с мен. За нея аз отдавна съм мъртва.

Вал винаги се вълнуваше, когато говореше за Теди пред Андрю. В края на краищата, той беше мъжът, с когото отдавна щеше да бъде, ако не съществуваше Теди.

— Да не би да искаш да кажеш, че няма да се омъжиш за мен, ако Теди не присъства на сватбата?

— Не, не... Но си мечтая всичко да се оправи едновременно.

— Вероятно не може, Вал. Може би ще трябва да се примириш да имаш само мен.

— Ще го преживея — усмихна се тя.

И оттогава започнаха да говорят за сватбата и къде и как да устроят живота си.

— Ти знаеш по-добре от всеки друг, че животът ми е свързан със списанието — каза Вал, когато веднъж разговаряха по телефона. — Не знам дали, ако се откажа от него, няма да ти стана скучна.

— Ако това те притеснява, не продавай „За булката“. Дай го на някой да го ръководи вместо теб. Човек, който да ти позволява да помагаш, когато искаш. Джес би била идеална за тази работа.

— Не, няма да стане. Има много причини. Джес е добра в професията си и твърде щастлива и преуспяваща, за да се откаже от работата си. Нещо повече, тя няма амбицията да ръководи и не иска да бъде натоварена с организационни въпроси. Затова е на свободна практика. Пък и се е установила във Вашингтон, където работи и съпругът ѝ.

— Даяна също не е подходяща. Жалко. Щеше да е хубаво да дадеш списанието на някое от децата си.

В същия миг на Вал ѝ хрумна, че ако даде „За булката“ на някого, този човек несъмнено ще е Теди. Тя притежаваше всичко, което се изискваше за тази работа — енергия, амбиция и знания в бизнеса със сватбите. Проблемът, разбира се, беше там, че Теди нямаше да приеме нищо от Вал.

— Само ако се съгласи... Ще ѝ го дам ей така — тъжно каза Вал. — Но дори да искам да ѝ направя такова предложение, тя няма да ме изслуша. Виж, ако има чувството, че ми го отмъква...

— Тогава ѝ позволи да го направи — след минута мълчание предложи Андрю.

— Какво?

— Внуши ѝ чувството, което тя иска. Позволи ѝ да измъкне нещо от теб. Или поне да мисли така, докато ти даде възможност да разговаряш с нея.

Вал се замисли върху думите му.

* * *

Докато гледаше как майка ѝ се приближава до нея, Теди изпита противоречиви чувства. Разбра, че са я подмамили да отиде там. Дори Мейджър участваше в заговора. Това я раздразни. Искаше ѝ се да осуети коварния им план, като се обърне и си тръгне.

Но не помръдна. Имаше причини от егоистично и прагматично естество, които не ѝ позволяваха да отстъпи.

Андрю Уинстън бе казал, че ще ѝ подари дела си от списанието. А той имаше вид на сериозен човек.

Освен това, колкото и да се опитваше да събере възмущение и гняв, тя не можеше да намери сили да продължи войната с майка си. Теди вече не изпитваше яростта, която я бе накарала да избяга от нея. Времето, през което бяха живели разделени, изведнъж ѝ се стори пропиляно.

Но тя отхвърли тези мисли, защото можеше да се разчувства, положи усилия да се съсредоточи и каза:

— Слушам.

* * *

Три седмици по-късно Вал и Андрю се ожениха в къщата в Саутхамптън. Даяна уши роклята. Присъстваха само най-близките.

През последните седмици Вал и Теди се помириха. Теди получи всичко, което Вал бе създала, и това премахна съмненията ѝ в обичта на майка ѝ. Тя разбра защо поканата за сватбата бе толкова загадъчна и не разкриваше нищо. Ако знаеше, че Андрю Уинстън е младоженецът, нямаше да се съгласи на сделка с него. Пък и Вал не можеше да посочи ден и час за сватбата, докато не разбере кога Теди ще реши, че бракът е удобна възможност да „открадне“ списанието. А „раят“, споменат в поканата, беше всяко място, където Вал и Андрю положеха клетва за вярност.

Но оставаше още една загадка, която измъчваше Теди.

Накрая не издържа.

— Откъде беше сигурна, че като узная за сватбата, ще започна да мисля как да взема списанието? — попита.

— Съвсем не го бях планирала така, миличка — отговори Вал.
— Бях намислила нещо друго. Вече бях помолила Глен да ми помогне.

Той се съгласи. Решихме няколко дни след като получиш поканата, Глен да ти се обади и да ти каже, че е чул слухове за бъдещата ми сватба. А сетне да подхвърли, че това ще отслаби контрола ми върху списанието, и да те помоли да го поемеш, ако той го купи. И накрая да те докара в Ню Йорк, за да се срещнеш с Андрю. Но ти изпревари Глен и му се обади първа.

Теди се засмя през сълзи и се хвърли в прегръдките ѝ.

Гостите се наредиха за снимка, после джаз триото засвири. Андрю поведе Вал към дансинга.

Докато танцуваха, Вал се загледа в трите си красиви дъщери, застанали една до друга, сети се, че за пръв път ги вижда заедно, и си помисли колко много ѝ е провървяло.

Но сетне по лицето ѝ пробегна сянка на безпокойство. Андрю забеляза това и попита:

— Сега пък за какво се притесняваш?

— За Даяна...

— Господи! Светът е в краката ѝ! Беше супермодел, сега ще стане известен дизайнер. Твоята булчинска рокля на корицата ѝ донесе поръчки от цялата страна!

— Да, кариерата ѝ е гарантирана. Но Даяна е толкова хубава и въпреки това... още не се е омъжила.

Андрю се засмя и я завъртя толкова грациозно, че предизвика аплодисментите на гостите и забележки колко млади изглеждат и двамата.

— Скъпа, би трябвало вече да си разбрала, че за да откриеш мъжа на мечтите си, се изисква време.

Издание:

Джоана Кингсли. Силата на съдбата

ИК „Ера“, София, 2000

САЩ. Първо издание

Редактор: Светла Иванова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.